

betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden behandling af lovforslag nr. L 116: Forslag til lov om ændring af lov om specialundervisning for voksne. (Kurser for voksne med utilstrækkelige læse-, stave- og skrivefærdigheder m.v.).

Af undervisningsministeren (Ole Vig Jensen). (Fremsat 11/1 95. Første behandling 17/1 95. Betænkning 28/3 95).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Forespørgsel nr. F 34:

Forespørgsel til statsministeren, indenrigsministeren og boligministeren:

»Hvad kan regeringen oplyse om regeringens overvejelser vedrørende den fremtidige udlændingepolitik?«

Af Dorte Bennedsen (S), Birthe Rønn Hornbech (V), Helge Adam Møller (KF), Anne Baastrup (SF), Pia Kjærsgaard (FP), Elisabeth Arnold (RV), Søren Søndergaard (EL) og Arne Melchior (CD).

(Forespørgslen anmeldt 7/2 95. Fremme af forespørgslen vedtaget 10/2 95).

Begrundelse

Dorte Bennedsen (S):

Folketinget har gennem de senere år haft en lang række debatter om udlændingeloven og ikke mindst om flygtningepolitikken. Det har været debatter, som har taget udgangspunkt i konkrete forslag enten fra regeringen eller fra et af Folketingets partier, og som dermed har drejet sig om dele af eller specielle vinkler på udlændingepolitikken.

Ikke mindst på baggrund af denne samlings debatter har der hos partierne vist sig et fælles ønske om at få lejlighed til en mere generel debat om udlændingepolitikken, en debat, hvor regeringen fremlægger sine overvejelser, og hvor partierne uden at skulle tage stilling til konkrete lovforslag får mulighed for at fremlægge deres holdninger til hele udlændingepolitikken og ikke kun til dele af den.

Disse overvejelser har ført til denne forespørgsel, hvor partierne i fællesskab beder regeringen redegøre for sine overvejelser om den fremtidige udlændingepolitik.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

I centrum for regeringens udlændingepolitik står en langsigtet, sammenhængende indsats over et bredt felt. Regeringen vil sikre udlændingenes indpasning og funktion i det danske samfund på lige fod med danske borgere med rettigheder og pligter.

Grundlaget er lige så klart og entydigt: Danmark skal og vil fastholde et humanistisk grundsyn på udlændingområdet. Vi skal

naturligvis hjælpe, fordi vi i vidt omfang er forpligtet hertil gennem internationale konventioner, men vi skal først og fremmest gøre det, fordi vi som et humanistisk indstillet, fredeligt og velstående land har en menneskelig forpligtelse hertil. Vi skal hjælpe, fordi vi er et humant samfund, der anser det for rigtigt at hjælpe. Vi skal hjælpe, fordi vi ønsker det.

Men det er samtidig klart, at indsatsen ikke må overskride grænserne for, hvad samfundet kan bære. Mange er bekymrede og utrygge for Danmarks fremtid i en verden med flygtningestrømme. Jeg forstår godt bekymringerne. Vi står over for store udfordringer. Europa har vel på intet tidspunkt siden Anden Verdenskrig oplevet så store flygtningeproblemer som netop nu.

Vi kan ikke vende ryggen til virkeligheden. Kun gennem en massiv politisk, økonomisk og social indsats kan problemerne løses. Problemerne skal løses dels gennem det, vi gør i Danmark, og dels med et meget bedre samarbejde med andre lande. Det er vores fælles ansvar.

Mange danskere er også bekymrede for de kulturelle og værdimæssige brydninger, der uundgåeligt kommer i et samfund med flere udlændinge; men heller ikke her må vi isolere os. Der er brug for samtale, for dialog mellem udlændinge og danske. Værdier og holdninger må brydes, men de må brydes i gensidig respekt. Der må opbygges en gensidig tillid til hinanden. Jeg tror, at en sådan dialog kan berige samfundsdebatten og danne grundlag for løsninger af de konkrete problemer og for udformningen af de praktiske løsninger, som vi i sidste ende bliver nødt til at nå frem til, og som vi vil blive målt på.

Som jeg startede med at understrege, må udlændinge i Danmark leve på lige fod med danske borgere med rettigheder og pligter. Det er den bedste vej til at undgå fremmedhad og racisme. Dialog og konkrete, målrettede initiativer er også her vejen frem. Ikke mindst indsatsen i forhold til de svage grupper i det danske samfund er væsentlig. Der må ikke opstå en situation, hvor udlændinge og velfærdssamfundets svageste grupper oplever, at de føler sig spillet ud mod hinanden i en konkurrence om økonomi, om samfundets ressourcer, om placering på arbejdsmarkedet osv.

Mange spørger, om vi har råd til indsatsen på udlændingeområdet, eller om vi ikke burde koncentrere os om vore egne, om nogle af velfærdssamfundets svage grupper, de ældre og de

syge, som har behov for pleje og behandling. For mig og for regeringen er det ikke et spørgsmål om enten-eller. Vi har råd til et velfærdssamfund med såvel en humanistisk indsats på udlændingeområdet som en politik, der effektivt tager hånd om de svage grupper, som vi skal støtte og beskytte. Man kan også spørge: Hvis vi i Danmark ikke har råd, hvem har så?

Regeringen har igangsat en bredviftet flerårig indsats på det økonomiske, det sociale, det uddannelsesmæssige og det bolig-mæssige område. Initiativerne forudsætter et bredt samarbejde mellem staten, kommunerne, organisationerne, boligselskaberne og sociale netværk.

Udlændingepolitikken skal som noget helt afgørende også have sin folkelige opbakning og dermed folkelige forståelse. Det er forudsætningen for, at vi kan stå rustet til at klare de udfordringer, vi står over for nu, og de udfordringer, som fremtiden vil bringe.

Den grundlæggende forståelse for udlændingepolitikken hænger naturligvis også i høj grad sammen med retsreglerne. Vi må sørge for, at det alene er dem, som virkelig har behov for beskyttelse, der bliver inviteret indenfor. Det er også vigtigt at komme eventuelt misbrug til livs. Regeringen har taget en række initiativer på området.

Indsatsen på udlændingeområdet skal ses i et bredere perspektiv. Der vil være tale om en flerårig indsats, som først og fremmest må bygge på et konstruktivt samarbejde og en grundig forståelse mellem alle parter i lokalsamfundet.

Regeringen har siden sin tiltræden taget en række markante nye, konkrete initiativer på udlændingeområdet. Det er ikke blevet ved ordene, det er blevet udmøntet i handling. Straks ved regeringsdannelsen i januar 1993 samledes alle udlændingespørgsmål i ét ministerium: Indenrigsministeriet. Herved sikredes grundlaget for en sammenhængende og koordineret udlændingepolitik.

Dernæst fremkom regeringen allerede i april 1993 med en handlingsplan for udlændingeområdet. Det var tiltrængt, det var der stærkt behov for, og det var på tide. Det er vigtigt, at vores udlændingepolitik er i balance med udviklingen i verden omkring os. Derfor ønsker regeringen at fastholde en flerleddet indsats, som både tager sigte på flygtninges og andre udlændinges relationer til det danske samfund.

Danmark har en høj profil med hensyn til at løse problemerne internationalt. Regeringen er gået aktivt ind i spørgsmålet om international

byrdefordeling i forbindelse med flygtninge. Princippet om byrdefordelingen i relation til flygtninge bygger på den gode og rigtige tankegang, at flygtningestrømmen er et internationalt og grænseoverskridende problem. Regeringen arbejder ud fra det princip, at man i så høj grad som muligt skal hjælpe flygtninge i nærområderne, hvor pengene rækker længst, og hvor indsatsen også kan have en betydelig effektivitet.

Med hensyn til indsatsen i Danmark lægger regeringen vægt på, at asylsagsbehandlingen foregår så hurtigt og så effektivt som muligt under fuld iagttagelse af de retsgarantier, der kendetegner et udviklet samfund.

Herudover er der også taget en række konkrete initiativer, der skal hindre misbrug af vort system. Som eksempel kan jeg nævne indsatsen mod menneskesmugling, ændringer i udlændingemyndighedernes administrative retningslinjer samt de hurtigere procedurer for særlige grupper navnlig fra de østeuropæiske lande.

Regeringen har ønsket at sikre en bedre modtagelse, en bedre fordeling og en bedre integration af flygtninge og indvandrere samt ikke mindst at finde en fornuftig balance mellem på den ene side udlændingenes rimelige ønske om, at nærstående familiemedlemmer kan komme her til landet, og på den anden side samfundets forståelige interesse i at undgå utilsigtede virkninger af undtagelser fra det generelle indvandrerstop – et indvandrerstop, som regeringen i øvrigt ønsker at fastholde.

Ser vi på den konkrete indsats vedrørende integration af udlændinge i Danmark, er vort hovedprincip at sikre en værdig modtagelse af udlændinge her i landet, og vi skal sikre grundlaget for en ordentlig og veltilrettelagt integration i det danske samfund, der bygger på respekt for kulturelle forskelligheder. Og først og fremmest skal vi sikre, at udlændinge, som vi har givet lov til at opholde sig her i landet, behandles på lige fod med danske borgere med rettigheder og med pligter. Vi må fastholde samhørigheden og fællesskabet også ved at stille krav til hinanden.

Også på integrationsområdet har regeringen styrket indsatsen. Allerede i handlingsplanen fra foråret 1993 blev der peget på en række initiativer på dette meget vigtige område, initiativer, der var absolut nødvendige i lyset af den forandring, der var sket i de foregående år, og i lyset af det behov, det i sig selv havde rejst.

Jeg kan nævne Nævnet for Etnisk Ligestilling, Barriereudvalget, Byudvalget, Kvindeudvalget og kampagnen mod racisme og fremmedhad. Der er også gennemført betydelige ændringer i lovgivningen med henblik på de etniske minoriteters øgede deltagelse i danskundervisning og for at sikre, at etniske minoriteter ikke samler sig i visse belastede boligområder.

Alle disse tiltag kan betragtes som tilløb til en gennemgribende indsats på integrationsområdet, en indsats, som vi må se i øjnene er særdeles nødvendig, og som vi endnu ikke er kommet langt nok med.

Regeringen har klart tilkendegivet, at der bør igangsættes et større udredningsarbejde på integrationsområdet, bl.a. med henblik på at udarbejde en overordnet integrationspolitik. Det har vi nu fulgt op fra regeringens side med nedsættelse af et udvalg under Indenrigsministeriet. Udvalget er i første omgang fremkommet med forslag til løsninger i forbindelse med den store, men ikke uoverkommelige opgave, det bliver for det danske samfund at integrere de bosniske krigsflygtninge over de næste par år.

Nu skal udvalget i løbet af det næste år koncentrere sig om at udarbejde forslag til en overordnet integrationspolitik. Det er noget, der har været savnet i dansk politik i alt for lang tid, men nu er tiden inde til at sørge for en langsigtet og målrettet indsats også på dette område.

Netop i disse dage foretager regeringen en omorganisering af vores indsats i forhold til de store belastede boligområder. Regeringen agter nu at iværksætte anden fase af Byudvalgets arbejde. Der lægges op til en forstærket indsats over for de socialt belastede boligområder, bl.a. ved at styrke det lokale engagement. Det er en indsats, der vil være af central betydning for udlændingeområdet og iværksættelsen af de nødvendige fælles løsninger. Det gælder lige fra folkeskolealderen – for næste generation af indvandrerbørn – til voksnes og ældres indpasning i det moderne danske samfund. Initiativerne vil omfatte bysociale initiativer i bredeste forstand lige fra byplanlægning og byomdannelse til socialpolitik, uddannelsespolitik og arbejdsmarkedspolitik.

Der vil umiddelbart efter påske blive nedsat et bredt sammensat regeringsudvalg med boligministeren som formand. At netop boligministeren bliver formand for det nye regeringsudvalg, understreger det bolig-bysociale sigte i den bredere indsats, der her er lagt op til, og dermed vil mere regelmæssigt og systematisk

den nødvendige kontakt til forskningsmiljøer og til det lokale niveau blive sikret.

Indsatsen vil – hvad jeg lægger megen vægt på – blive tilrettelagt og gennemført i et tæt samarbejde med kommunerne og med boligselskaberne, der jo i fællig bærer ansvaret for en meget, meget betydelig del af boligproblemerens løsning.

Lad mig slutte med denne bemærkning på samme måde, som jeg startede: Danmark skal have en humanistisk, men samtidig ansvarlig udlændingepolitik. Det har været regeringens linje, og sådan vil vi fortsætte. Vi vil fastholde en udlændingepolitik, hvormed vi lever op til vore forpligtelser og vort ansvar. Det vil ske inden for de rammer, som samfundet kan bære økonomisk, politisk, socialt og naturligvis holdningsmæssigt.

På den baggrund lægger vi op til et bredt samarbejde her i Tinget om udlændingepolitikken, og det er mit håb, at den debat, vi får i dag, ikke blot vil understrege samarbejdets nødvendighed her i Folketinget, men også vil være et konstruktivt signal til kommuner, til organisationer, til boligselskaber, til foreninger og ikke mindst og vigtigst af alt til befolkningen, som forhåbentlig i dag vil kunne se en både værdig og konstruktiv debat, der kan være det nødvendige fælles signal om, at vi nu tager fat på næste fase af en for alle befolkningsgrupper utrolig vigtig udlændingepolitisk udvikling.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg er glad for, at Folketinget i dag har sat principperne i udlændingelovgivningen på dagsordenen.

Jeg vil godt understrege det med principperne, fordi der ofte har været en måske lidt ufrugtbar tendens til, at debatter om flygtninge og indvandrere ender i mundhuggeri om enkeltproblemer. Der har også været en tendens til, at regler, eller misbrug af regler skal jeg måske snarere sige, spærrer for en seriøs debat om reglernes relevans og rette brug.

Jeg synes også, der har været en tendens til, at sammenhængen mellem bistandspolitik, forebyggelse og flygtningeindsats i nærområderne fortøner sig, mens man – hvis jeg må sige det sådan lidt folkeligt – navlepiller i detaljer og slår hinanden over fingrene ved svagt divergerende fortolkninger af konventioner.

Når jeg godt vil tage det udgangspunkt, er det, fordi jeg ikke mener, at debatter af den type giver svar på alle de spørgsmål, som med rette

stilles i befolkningen, og jeg mener, det gælder både den private og den offentlige debat.

Jeg synes, det er helt naturligt, at folk f.eks. spørger: Hvordan målretter vi hjælpen til dem, der har hårdest brug for den, i en tid, hvor der er 44 millioner flygtninge og internt fordrevne i verden, og hvor drømmen for mange initiativrige mennesker rundt omkring i verden er Vesteuropa?

Eller man spørger: Hvordan får vi på en hurtig og værdig måde vurderet, hvilke asylansøgere der opfylder betingelserne om at være konkret og individuelt forfulgt – og altså kan få opholdstilladelse i Danmark – så de resterende hurtigt kan blive sendt tilbage? I den forbindelse vil jeg godt pege på, at de resterende er to tredjedele af de asylansøgere, der i dag kommer til Danmark.

Eller man spørger: Hvordan sikres det, at vel-færdssamfundets integrationspolitik ikke gør flygtninge og indvandrere til sociale klienter, men til mennesker, der er selvhjulpne?

Et andet spørgsmål, som vi vel alle ofte møder, er: Hvordan undgår vi, at der opstår flere lokalområder, hvor skolerne kommer til at bestå af et overtal af helt eller delvis fremmedsprogede børn, fordi beboersammensætningen er iøjnefaldende skæv?

Regeringens svar på disse og for så vidt mange andre spørgsmål, der rejses i udlændingede-batten, er, at udlændingepolitikken skal være stram og humanistisk. Den holdning har præget alle udlændingepolitiske initiativer i de seneste 2 år, initiativer, som næsten alle har været støttet af brede flertal her i Tinget – i enkelte tilfælde har der endda været tale om enstemighed; det kan der måske nok ind imellem være en tendens til at glemme i den offentlige debat om udlændingepolitikken, fordi lige præcis det her område har en tendens til at inspirere til polarisering og taktik.

Et eksempel er synspunktet om, at Danmark burde yde en meget større del af hjælpen i nærområderne. Jeg har lagt mærke til, at det synspunkt indimellem fremsættes, som om regeringen ikke deler det synspunkt. Til det synes jeg at det er vigtigt at sige: Jo, det er da bestemt min opfattelse, at hele Folketinget deler det synspunkt. Regeringen gør i hvert fald.

Sagen er, at alle, der ytrer sig folketingspolitisk om de her ting, netop understreger nødvendigheden af, at vi gør en større indsats i nærområderne, det vil sige, at der bliver en større målretning af politikken, og det er også

fremgået klart af alle de initiativer, den nuværende regering har taget.

Når vi taler om indsats i nørnruåderne, synes jeg også, man skal fæstne sig ved, at Danmark er et af de lande, der yder mest i form af forebyggende bistandshjælp og mest humanitær bistand til f.eks. det tidligere Jugoslavien. Det sker i form af drift af flygtningelejre, i form af meget betydelige bidrag til retablering af boliger i det centrale Bosnien, det sker med nogle kortsigtede genopbygningsindsatser i Mostar og Sarajevo, det sker i form af sociale projekter, og derudover må man jo heller ikke glemme, at Dansk Flygtningehjælp står for 40 pct. af FN's nødhjælpstransport nede i det krigsramte område. Hvis ikke det er hjælp i nærområdet netop beregnet på at gøre det muligt for folk at blive, så synes jeg, vi trænger til nye definitioner af det.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi holder fast i, at den hjælp, som man kan give i nærområdet, får man væsentlig mere ud af rent pengemæssigt. Det er nu engang billigere at hjælpe i nærområdet end at modtage folk her i landet, og derfor er det vigtigt, at vi sørger for hele tiden at diskutere, hvordan vi får en større vægtning af indsatsen i et nærområde. Det betyder ikke, at vi helt kan trække os ud af ansvaret for at modtage flygtninge her i Danmark, men det betyder, at vi ved en meget målrettet indsats netop kan sørge for at yde en større hjælp dér, hvor der er hårdt brug for den, og hvor man får mest for den.

Det var jo reelt også en sådan målretning af politikken, der lå bag regeringens beslutning om at finde en tredje vej i jugoslaverpolitikken. Man kan beskrive det på den måde, at hidtil havde det været sådan, at der var to veje: Enten var man et totalt åbent land, der modtog alle spontane flygtninge, eller også var man et totalt lukket land.

Det, vi ønskede, var at finde en tredje vej, og det gjorde vi ved at oprette et visumkontor i Zagreb, sådan at vi kunne indgå i et tæt dagligt og forpligtende samarbejde med FN og på stedet yde hjælpen lige præcis til dem, der havde hårdest brug for den. Det er det, som er blevet kaldt for den danske model.

Jeg tror, at vi kommer til at arbejde langt mere på den måde i fremtiden, og jeg forestiller mig også, at vi i praksis vil kunne bruge det som en af de inspirationer, som kan være med til at få sat mere kød og blod på EU-samarbejdet, når det gælder flygtninge.

Jeg siger det, fordi vi jo igennem mange år har haft et ønske om at lave en bedre byrdefordeling i de europæiske lande, sådan at det ikke kun blev de lande, som lå nærmest, der kom til at modtage flygtninge.

Jeg beklager, at arbejdet med byrdefordeling i EU-regi går forholdsvis langsomt, men det spadserer dog i den rigtige retning. Udvidelsen af EU har betydet, at Danmark nu har fået nogle flere allierede i arbejdet for byrdefordeling, nemlig Sverige og Østrig, som har præcis de samme interesser, som vi har, og i den forbindelse vil en model, der går ud på, at EU så kan være til stede nede i kriseområderne og være med til på stedet at tage stilling til fordelingen af flygtninge, måske være noget, vi kan arbejde videre med.

Jeg nævner det ikke som noget færdigt forslag, men som en af de inspirationer, som jeg tror vi skal forsøge at få flere til at interessere sig for. Hvis ikke vi ser i øjnene, at selv om arbejdet med byrdefordeling går langsomt, hvis ikke vi ser i øjnene, at det går i retning af, at de europæiske lande nødvendigvis må finde fælles spilleregler, når det gælder fremtidige krisesituationer som den, der er tale om med det tidligere Jugoslavien, så vil vi atter en gang stå præcis lige så uforberedte. Derfor er der allerede på den nuværende måde, som samarbejdet er konstrueret på, gode muligheder for, at vi kan arbejde videre ad den bane.

Noget andet, som har principiel karakter i hvert fald for regeringen, er de kæmpeanstrengelser, der er gjort for at rydde op i asylsystemet, og som jeg er glad for at et bredt flertal i Folketinget har deltaget i.

Jeg siger det, fordi det for os har principiel rækkevidde, at mennesker ikke skal sidde i asylcentre og visne 1 år, 2 år, 3 år og i de helt groteske tilfælde flere år. Derfor er det led i en stram, men også humanistisk politik, at vi gearer hele udlændingssystemet til nogle kortere sagsbehandlingstider.

Vi vil ganske enkelt ikke acceptere, at mennesker, der raske og initiativrige kommer hertil, rejser herfra efter 2-3 år som meget hårdt psykisk belastede mennesker. Det er den væsentligste indfaldsvinkel til debatten om kortere sagsbehandlingstider. Jeg er glad for, at det er lykkedes på så god vis i det hjørne, hvor vi startede, nemlig med de åbenbart grundløse sager, hvor man har fået en meget stor afkortning af sagsbehandlingstiden. Den var tidligere 6 måneder, nu er den i gennemsnit 50-60 dage, og for de særlige hastesager er den kun 1 uge.

I den forbindelse er det naturligvis også vigtigt, at vi er meget stærkt opmærksom på misbrug af reglerne. Den indsats, vi lavede sidste sommer over for asylhackerne, havde jo det klare mål at gøre op med skæv brug af reglerne. På samme måde, som når vi bliver præsenteret for, at der er plattenslagere, skal vi selvfølgelig forsøge at analysere, om det er reglerne, der er noget i vejen med, eller om der er tale om et egentligt lovbrud.

Derfor er det vigtigt, at vi hele tiden fastholder perspektivet om, at alle typer asylsager bør have den kortest tænkelige, men også forsvarlige behandling. Det er vigtigt, at vi ikke sjusker med retsgarantierne. Det er vigtigt, at en asylsag får den behandling, den skal have, men det har jo vist sig efter det, vi allerede har nået med de åbenbart grundløse sager, at der også med de almindelige sager vil være et meget stort potentiale til at få nogle kortere tider.

Vores målsætning er, at vi skal ned på halvdelen af den sagsbehandlingstid på 2 år, der har været tale om. Det vil formentlig først for alvor vise sig i løbet af et års tid, men jeg har også forventninger om, at det lovforslag, som fremsættes i Folketinget i dag, og som er sidste runde i en serie opstramninger, der har fundet sted inden for de seneste 2 år, yderligere vil være med til at give os større sikkerhed i behandlingen af sagerne på dette vanskelige område.

Det vil bl.a. dreje sig om, at der i fremtiden skal tages fingeraftryk af asylansøgere. Der er nogle, der synes, at det er et voldsomt indgreb i den personlige frihed. Det synes jeg ikke det er. Der er tale om, at vi her sikrer os en identifikation af den enkelte eller i hvert fald en identifikationsmulighed, som ikke er til at løbe fra. Det er vigtigt også for at sikre den fortsatte folkelige forståelse på dette område, at vi søger for, at misbrugsmuligheder bliver stoppet, så snart vi får øje på dem. Derfor vil vi i fremtiden, når folk melder sig som asylansøgere her i landet, sige til dem, at de skal afgive deres fingeraftryk, og det bliver så nu engang det, der kommer til at starte en asylsag.

Det betyder også, at de, som ikke er spor, lad mig kalde det flossede i kanten, uden videre bare kan gøre det. Der er ingen tvivl om, at vi i praksis kommer til at opleve, at vi på baggrund af den regel vil få færre, der søger asyl i Danmark under forskellige identiteter, men først og fremmest vil vi få et mægtigt godt redskab til at forhindre, at man søger asyl i flere forskellige lande på samme tid og igen måske endda under forskellige identiteter.

I forbindelse med det næste principielle spørgsmål, som jeg tror det er vigtigt vi forholder os til, har vi i den offentlige debat på det seneste fået en række tilkendegivelser af, at den form for integration, der tilbydes, er for passiviserende, at den tager initiativet fra folk.

Jeg tror nu nok, det er lidt af en forenkling, men jeg synes bestemt, det er vigtigt, at vi diskuterer med hinanden, om den enkeltes ressourcer i integrationsfasen bliver brugt godt nok.

Det er klart, at vi har nogle dilemmaer her. Det er vel reelt et spørgsmål, om det er for vanskeligt for os at få det, som jeg vil kalde et fintmasket velfærdssamfund, til at gå op i en højere enhed med de former for tankevirksomhed, men også traditioner, som folk har, der kommer fra samfund, hvor det er survival of the fittest-princippet, som er styrende.

Det dilemma bliver vi nødt til at forholde os til, og derfor forestiller jeg mig også, at vi i fremtidens integrationspolitik vil komme til at gøre flere forsøg, at vi, både når det gælder undervisning, når det gælder bosætning, og når det gælder arbejde og forskellige former for træningsprogrammer, simpelt hen i lidt højere grad skal afprøve rammerne og naturligvis også, hvis det viser sig, at det ikke fungerer perfekt, være villige til at ændre på det.

I den forbindelse har vi her på det seneste ført forhandlinger med Dansk Flygtningehjælp og Kommunernes Landsforening. Vi er enige om, at kommunerne, hvis de selv ønsker det – jeg understreger, hvis de selv ønsker det – skal have mulighed for at overtage integrationen af flygtninge allerede fra den første dag. Der vil uden tvivl vise sig et mønster, ifølge hvilket større kommuner – eller i hvert fald nogle af dem – der i forvejen har arbejdet meget med flygtninge, vil være interesseret i at overtage opgaven, mens små kommuner fortsat vil være aldeles godt tilfredse med det meget dygtige arbejde, som Flygtningehjælpen har gjort i en længere årrække på dette felt.

Når kommunerne kommer mere ind i billedet, vil vi derfor sikkert også komme til at opleve en lidt større forskellighed i den måde, man griber det an på. Den forskellighed synes jeg vi skal være villige til at tage og måske også ligefrem betragte som en fordel forstået på den måde, at man måske så i højere grad kan bruge præcis det potentiale, der er i lokalområdet, til at få det bedst mulige ud af både jobmuligheder, undervisningsmuligheder, og hvad der ellers er.

Men at det skal ske i et fortsat godt samvirke med Dansk Flygtningehjælp, mener jeg er indiskutabelt, og de har også, som jeg sagde før, gjort et fornemt arbejde på dette felt igennem en længere årrække.

Et principielt spørgsmål, som statsministeren gjorde temmelig meget ud af i sin tale, hvad jeg er aldeles enig i, er, hvordan vi får løst det problem, at der er boligområder, hvor der er en stadig klarere tendens til, at der kommer til at bo mange udlændinge og også mange danskere med tunge sociale problemer.

Det hjælper ikke noget at lukke øjnene for, at det er et problem. Selvfølgelig er det et kæmpe problem, at der er skoler, hvor der stort set kun er fremmedsprogede børn, og at nægte, at det er et problem, er at lukke øjnene for virkeligheden.

Derfor har vi også i regeringens Byudvalg arbejdet med de problemer. Jeg tror ikke, at der er fundet de endelige løsninger på det her felt, men det har været med til at sætte en masse spændende initiativer i gang ude omkring i landet. Jeg synes f.eks. det, man afprøvede i Frederikshavn, er spændende. Der har man lavet en intensiv undervisning af fremmedsprogede flygtninge- og indvandrerbørn, fra de er 4 år.

Så er der nogle, der vil spørge, om man dog egentlig kan byde de her stakkels små børn, at de skal så tidligt i skole.

Igen her er der klart et dilemma, men dér tror jeg det er meget vigtigt, at man prøver at tvinge sig selv til at tage stilling til, hvad der er det mindste onde. Er det det mindste onde, at man skal starte tidligere i skole, eller er det ikke sådan, at vi er nødt til at se i øjnene, at hvis børn født og opvokset i Danmark, børn af folk, der skal blive her, måske endda af danske statsborgere, ikke er i stand til at klare sig i skolen på et blot nogenlunde enkelt plan, svigter vi dem i en alt, alt for høj grad?

Jeg nævner den frederikshavnske model for at understrege, at der også findes supplementer til den diskussion, der hidtil har været om det her felt, hvor man kun taler om at transportere børnene rundt i busser og lave kvoter og den slags; det, jeg nævner her, er et godt supplement, synes jeg, til en idéudvikling, som er fuldstændig nødvendig.

Det er også vigtigt, at vi får arbejdet videre med forskellige typer forsøgsordninger, når det drejer sig om det boligsociale. Også dér må jeg sige, at jeg ikke tror, man endnu har fundet de vises sten, og det er rigtigt, som statsministeren sagde, at det er en meget, meget langsigtet indsats, der skal til på det område.

Jeg tror ikke, der er nogen, der kan forestille sig, at man i løbet af 2-3-4 år kan få vendt en ond spiral. Det, vi kan med Byudvalgets arbejde, er, at vi kan få stoppet den onde spiral og forebygge, at den opstår flere steder, og på lang sigt kan vi så måske være med til at lave nogle bedre løsninger ude i lokalområderne. Jeg tror, der er meget hårdt brug for det.

Der er også hårdt brug for det, fordi det er vigtigt, vi fastholder, at hvis man skal leve i Danmark, er man nødt til at have de allermost grundlæggende færdigheder, og dertil hører sproget nu engang med. Jeg ved godt, der er enkelte i den offentlige debat, der siger, at det ikke betyder særlig meget. Jeg tror, det betyder uendelig meget, og hvis ikke vi sørger for, at det er i orden – og vi må jo se de fremmedsprogede skoler som en konsekvens af en meget skæv bosætning – vil vi simpelt hen komme til at skabe et nyt proletariat, som får de ringeste muligheder overhovedet i det danske samfund.

Der er indimellem – og her er jeg igen tilbage i principperne – folk, som så spørger, om man dog ikke kunne klare nogle af alle de her problemer ved at give udlændingene nogle mindre sociale ydelser. Det er der faktisk nogle der i ramme alvor spørger om.

Til det er svaret, at regeringen ikke ønsker at indføre et nyt fødestedskriterium, når det gælder modtagelsen af sociale ydelser. Det, der er vigtigt, er, at vi får fastholdt og også anskueliggjort for udlændinge, der skal bo i Danmark, at hos os er det nu engang sådan, at rettigheder og pligter følges ad, og skal man have sociale ydelser, skal man også levere et stykke arbejde, og i mange tilfælde vil der jo så i starten være tale om, at man skal gå til sprogundervisning og i det hele taget tilegne sig de færdigheder, der nu engang er helt grundlæggende for, at man kan blive selvhjulp.

Så jeg vil godt helt principielt benytte lejligheden til at tage afstand fra, at vi pludselig skulle indføre A- og B-mennesker her i landet. Det er ikke sådan, at man har behov for en mindre ydelse, hvis man er flygtning fra Chile eller fra Mostar, end hvis man er født i Danmark. Derfor er det vigtigt, at vi ikke lader os inspirere til nogle kortsigtede løsninger, som i det allerhøjeste bare er en lille godbid til den offentlige debat, men som ikke løser ét eneste problem i praksis.

Det sidste principielle problem, jeg godt vil nævne, er, at ud over dette med rettigheder og pligter og ud over, at udlændinge ligesom dan-

skere skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet, hvis de skal have understøttelse eller sociale ydelser, er det også vigtigt samtidig at sige, at i regeringens begrebsverden er det ikke et problem, at man er udlænding. Det at være udlænding bliver aldrig et problem i sig selv, men det er et problem, hvis man er arbejdsløs, det er et problem, hvis man er vedvarende fremmedsproget, og det er naturligvis et meget stort problem, hvis man af de grunde bliver stadig mere marginaliseret i det danske samfund.

Det er måske, når det kommer til stykket, også dér, nogle af de politiske skillelinjer i udlændingepolitikken ligger, og derfor er det vigtigt, at vi fastholder, at folk, der får ydelser, fordi de har ret til at være i Danmark, fordi de har brug for det, fordi de på det pågældende tidspunkt ikke selv kan forsørge sig, er lige værdige og også derfor lige støtteværdige. Det er ikke sådan, at man kan fratages retten til at få samme ydelser som andre i samme situation.

Om disse spørgsmål, som jo alle drejer sig om det principielle i vores politik, tror jeg, det er vigtigt, at vi fastholder en meget åben diskussion. Ingen kan postulere, at de har nogle patentløsninger, og derfor tror jeg også, at et godt samvirke mellem regering og opposition på det her område er af overordentlig stor betydning.

Jeg fremsætter i dag et lovforslag, der giver en ny basis for en lang række opstramninger og nyformuleringer i asyllovgivningen. Dér får man en meget god lejlighed til at demonstrere i praksis, at man også mener det alvorligt med behovet for et bredt samarbejde, og jeg ser i hvert fald frem til, at vi her i løbet af de kommende uger eller måneder par måneder får færdiggjort det vigtige arbejde med at få i hvert fald den brik i udlændingepolitikken ordentligt surret fast. Jeg tror også, at det er meget vigtigt med henblik på at skabe en fortsat forståelse og fastholde en forståelse i befolkningen for udlændingepolitikken.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Gennem de sidste 3-4 år har Folketinget ved behandlingen af lovforslag, beslutningsforslag og forespørgsler haft næsten utallige lejligheder til at drøfte flygtningepolitik, og det er næppe nogen overdrivelse at sige, at partierne har vidst at udnytte disse muligheder.

Hertil kommer så, at regeringen i dag, som også indenrigsministeren var inde på, fremsætter et lovforslag til ændring af udlændingeloven på baggrund af den tredje betænkning fra det såkaldte Per Sørensen-udvalg, det udvalg, der som bekendt har haft til opgave at se på forenkling og opstramning af procedurerne i asylsagsbehandlingen. Når dette forslag foreligger, betyder det også, at Folketinget i løbet af nogle få uger på ny får lejlighed til at drøfte asyl- og flygtningepolitikken.

Som nævnt har asyl- og flygtningepolitikken i de senere år været det centrale i Folketingets udlændingedeletter, mens spørgsmålet om indvandrernes forhold og integrationspolitikken langt sjældnere har været på dagsordenen. På denne baggrund har Socialdemokratiet fundet det rigtig, at denne forespørgsel stillet af alle Folketingets partier omhandler hele udlændingepolitikken som sådan, fordi det også giver Folketinget mulighed for en drøftelse af netop indvandrer- og integrationspolitikken.

Jeg skal derfor kun komme med nogle meget overordnede og meget korte bemærkninger om flygtningepolitikken, som efter Socialdemokratiets mening bør være treleddet.

Den bør først og fremmest bestå af en forebyggende indsats gennem målrettet ulandsbistand med det formål at skabe levevilkår for mennesker dér, hvor de nu engang bor, og dernæst skal den bestå af en indsats i nærområderne, dér, hvor flygtningene befinder sig, og det kan så være en indsats i form af lejre og nødhjælp, som vi har set det i det tidligere Jugoslavien, eller det kan være en indsats gennem FN's Flygtningehøjkommissariat. Endelig skal det tredje led være, at vi er villige til at hjælpe de mennesker, som på grund af politisk forfølgelse eller krig søger tilflugt og beskyttelse hos os, og som har et asylgrundlag.

Jeg tror, at enhver, der beskæftiger sig med udlændingepolitik, har gjort den erfaring, at når der drøftes flygtningepolitik, glider diskussionen meget hurtigt over til en debat om indvandrere, til en diskussion om ghettoer, skoleproblemer, familiesammenføring, integration osv., og hele dette område er præget af mange myter, som vi alle må bidrage til at fjerne gennem reel oplysning, men det er vigtigt at understrege, at det også er et område præget af en række konstante problemer.

Hvordan løser vi det problem, at vi i en række kommuner har fået en meget stor koncentration af mennesker af anden etnisk oprindelse og

af danske med tunge sociale problemer? Hvordan sikrer vi, at børn, der er født her i landet, også i rimelig grad magter det danske sprog, når de starter i skolen? Hvordan sikrer vi, at unge, når det drejer sig om uddannelse, om praktikpladser eller job, ikke diskrimineres, fordi de har en anden etnisk baggrund? Hvordan får vi tilrettelagt en fornuftig integrationspolitik, der på én gang fastlægger de krav, der må stilles til mennesker, som vil leve og fungere i det danske samfund, og som samtidig respekterer menneskers ret til at bevare deres kulturelle rødder?

Regeringens Byudvalg kom for vel ca. 1 år eller halvandet siden med et første udspil til initiativer, som vi i de kommende måneder og år vil begynde at se resultaterne af, men vi må også gøre os klart, at vi står over for problemer, som ikke finder deres løsning hverken i løbet af et halvt eller et helt år. Her er brug for en længerevarende indsats, og her er brug for nye initiativer, som har udgangspunkt i en åben dialog med de involverede parter.

Når Socialdemokratiet har valgt at gøre indvandrer- og integrationspolitikken til hovedtemaet i vore indlæg i dag, skyldes det ud over det, jeg før nævnte, også, at vi er af den overbevisning, at kan de problemer, som er på dette område, løses, vil det i høj grad også gavne debatten om selve flygtningepolitikken.

Jeg skal herefter overlade resten af taletiden til min kollega hr. Hans Peter Baadsgaard.

Hans Peter Baadsgaard (S):

Efter Socialdemokratiets opfattelse er en vellykket udlændingepolitik nøje knyttet til integrationspolitikken. Som fru Dorte Bennedsen sagde, har vi jo alle gjort den erfaring, at når vi taler om flygtninge, udlændinge og udlændingepolitik, glider debatten hurtigt over i at tale om indvandrere, ghettoer, skoleproblemer osv. Men integration af de etniske mindretal i vort samfund kan på den anden side heller ikke løsrives fra det forhold, at mange af de etniske mindretal er bosat i boligområder, hvor der også blandt danskere er store sociale problemer: Mange arbejdsløse, folk på bistand, og hvad deraf følger. Derfor er hovedopgaven at sætte ind over for de boligsociale problemer i disse boligområder. Afhjælpning af disse problemer er nøje forbundet med indsatsen for en bedre integration.

Denne sammenhæng var også baggrunden for nedsættelsen af regeringens Byudvalg og de 30 forslag, som udvalget fremlagde, og som næsten alle er gennemført og på vej til at virke.

Det var et godt og rigtigt initiativ, men opgaven er ikke løst hermed. Derfor er vi i Socialdemokratiet også af den opfattelse, at Byudvalgets arbejde skal fortsættes. Der er fortsat behov for en bypolitisk indsats, og derfor er jeg også glad for statsministerens bemærkning på regeringens vegne her i dag om, at Byudvalgets arbejde skal fortsættes og forstærkes.

Vi ønsker i Socialdemokratiet en helhedsorienteret og koordineret indsats over for de problemer, som findes i de belastede boligområder; kun på den måde kan vi få en fornuftig integration.

Socialdemokratiet vil en integrationspolitik, der bygger på respekt for de etniske minoriteters kulturer, men det er også klart, at grundlæggende værdier i vort samfund som demokrati, ligestilling og menneskerettigheder ikke er til fals.

Vi mener også, at det er nødvendigt for at deltage i samfundslivet, at man tilpasser sig de normer, der gælder f.eks. i skoler og uddannelsessystemet, på arbejdsmarkedet og i andre samværsrelationer. Jeg lægger ikke med dette op til, at vi skal slås om kulturelle forskelle eller om forskellige normer. Tværtimod. Der er behov for en dialog. Lad os samles om det, der er almenmenneskeligt fælles i stedet for at fokusere på det, der er forskellene.

Integration af de etniske minoriteter kræver uddannelse og for børnenes vedkommende, at de fuldt ud kan deltage i folkeskolens undervisning, og det forudsætter, at børnene kan tale og forstå dansk ved starten af 1. klasse. Et sådant krav om danskkundskaber, som vi mener vi skal stille, løser ikke alle problemer med en for stor andel fremmedsprogede i skoleklasserne, men det vil afhjælpe mange vanskeligheder, hvis alle eleverne i en klasse kan dansk, og derfor er det et område, der bør sættes ind over for.

Både blandt danskere og fremmedsprogede unge er der for mange, der ikke får en ungdomsuddannelse. Foruden de initiativer, der for tiden arbejdes med for at afhjælpe disse problemer – de såkaldte brobygningsinitiativer – hvor man forsøger at finde undervisningselementer, der kan hjælpe elever fra folkeskolen over i en ungdomsuddannelse, bør der også etableres uddannelsesforløb, der kan hjælpe de fremmedsprogede unge til at komme videre efter folkeskolen, eventuelt også med undervisning i dansk.

Skal de fremmedsprogede have tilknytning til arbejdsmarkedet, er det nødvendigt, at de har

en uddannelse, og først og fremmest at de kan det danske sprog. Derfor bør det også være et krav, at man kan dansk, hvis man ønsker at stå til rådighed for arbejdsmarkedet.

Disse krav skal selvfølgelig følges op af nødvendige tilbud, således at det er muligt at leve op til kravene, og omvendt kræver det også, at det danske samfund stiller krav til sig selv for at opnå den ideelle ligestilling.

Byudvalget fremlagde også flere forslag til, hvorledes man kunne ændre bosætningsmønstret. Det gjaldt fordelingen af flygtninge imellem kommunerne, hvor der desværre ikke kunne opnås frivillige aftaler, men det gælder også bosætning inden for kommunerne. Her kan kommunerne ifølge Byudvalgets forslag anvende flere muligheder – også forslag, som endnu ikke er fuldt ud anvendt – men vi deltager i Socialdemokratiet gerne i drøftelser om yderligere initiativer, eventuelt i lokale områder, der kan bidrage til en hensigtsmæssig bosætning af flygtninge og indvandrere, ikke mindst af hensyn til en bedre fordeling af fremmedsprogede børn i skolerne.

Jeg har her nævnt et par eksempler på områder, hvor der fortsat bør sættes ind, og der kunne nævnes mange flere, men det tillader tiden ikke. Det afgørende er imidlertid, at det er tvungne nødvendigt, hvis de sociale problemer ikke skal forværres med social udstødning, ghettodannelse, stigende vold og kriminalitet til følge, at der bliver sat massivt ind i de belastede boligområder, og at der i øvrigt sker en forebyggende indsats i andre byområder for at undgå tendens til social udskillelse flere steder.

Vi er som sagt indstillet på at stille krav, men det er også nødvendigt, at der gøres en forstærket indsats med nye initiativer. Meget af det arbejde, der skal foregå, skal jo forestås af kommunerne, men det bør ske i et samarbejde med beboerne og med inddragelse af frivillige foreninger, boligforeninger, indvandrerforeninger og andre lokale kræfter.

Der er mange ideer og megen goodwill at hente herigennem og frem for alt kan et sådant samarbejde – jeg vil næsten sige nødvendigt samarbejde – blive et godt forum for den nødvendige dialog.

Det er en stor opgave, vi her taler om, og den klares ikke på 1 år eller 2, men som jeg sagde indledningsvis: Hvis udlændingepolitikken skal lykkes, er det nødvendigt, at vi fortsætter den sociale indsats i de byområder, hvor problemerne trænger sig på. Jeg håber, at de partier, der

står bag en ansvarlig udlændingepolitik, også er rede til samarbejde om at klare denne del af udlændingepolitikken.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg vil indlede med at takke alle partier, fordi de ville stå bag denne forespørgsel. Det er vigtigt, at partierne giver hinanden lejlighed til, også uden at der skal nås et konkret resultat i dag, at fremlægge grundholdninger og ønsker for en fremtidig udlændingepolitik. Derfor håber vi også, at alle partier vil afstå fra at fremsætte en dagsorden, idet vi netop finder, at eftermiddagens drøftelse bør være helt fri og fordomsfri uden at skulle ende med en udvandet konklusion, som flere partier skal være enige om.

En fri og saglig debat, hvor forskellene kendes og erkendes, er helt selvfølgelig og nødvendig i et demokrati og baner vejen for en folkelig debat, hvor forskellige meninger i udlændingepolitikken kan brydes og drøftes med samme selvfølgelighed som andre politiske emner.

Undertrykkelse af debatten derimod er den sikre vej til folkelig utilfredshed og dermed til skade for flygtningesagen.

Der er tværtimod brug for folkelig forståelse og folkelig opbakning til, at vi her i Folketinget finder løsninger med brede flertal og bred folkelig forståelse.

Med befolkningseksplosionen og den gabelnde afgrund mellem de rige og de fattige lande vil endnu flere forsøge at skabe sig et adgangskort til de rige lande ved at søge asyl eller opnå familiesammenføring.

For Venstre er det helt afgørende, at de fælles ressourcer i EU anvendes langt mere rationelt end i dag. Det er jo uhensigtsmæssigt, at enkeltlandene i Europa anvender så mange milliarder på at huse flygtningene i verdens dyreste lande. Det begrænser muligheden for at frigøre ressourcer til at sætte langt mere målrettet ind over for årsagen til flugt og vandring.

Asylproceduren fungerer ikke efter hensigten, og flygtningepolitikken ligger langt fra sit oprindelige mål. Vi hjælper alt for få forfulgte og bruger alt for mange ressourcer på fattigdomsflygtninge, der nok har et velbegrunder ønske om en bedre tilværelse, men som vi ikke kan eller skal hjælpe over asylpolitikken.

Endelig kæmper vi i højere og højere grad med lykkeriddere og plattenslagere, som i ly af asylsystemet tager pladsen op for reelt forfulgte mennesker. Det bør der sættes en stopper for.

Vi foreslår igen i Venstre – og vi bliver ved, til vi får det gennemført – at der oprettes flygtningelejre i nærområderne. Vi tror, det vil skille mange lykkeriddere fra.

Vi tror, det bliver nødvendigt i de kommende år i langt højere grad at prioritere benhårdt og styre tilstrømningen af spontanflygtninge til Danmark.

Som jeg har hørt ministrenes taler, forstår jeg egentlig også, at vi er enige i de grundlæggende synspunkter om, at der må gøres noget ved, at de mange asylsøgere, der alligevel skal have afslag, helt urimeligt forsinkes sagerne for dem, der har krav på asyl, og dermed for de flygtninge, der virkelig har behov for beskyttelse. Jeg har også forstået indenrigsministeren sådan, at vi er enige om, at hvis vi ikke får forkortet de sagsgegnede yderligere – og vi erkender, at det ikke er let – er asylinstittuttets integritet i fare.

Vi skal være enige om, at vort fælles mål er det utrolig vanskelige at forene de næsten uforenelige krav om større effektivitet i sagsbehandlingen og bevarelse af retssikkerheden.

Efter Venstres opfattelse er det helt grundlæggende, at de flygtninge, der så nødvendigvis skal have opholdstilladelse i Danmark, ikke gøres til indvandrere. Det er helt afgørende for os, at flygtningepolitikken bygger på et humanitært syn, der hjælper så mange som muligt, så længe de er på flugt fra noget, frem for at hjælpe de få til en indvandrerlivsværelse i den rige verden. Det er ikke blot uhensigtsmæssigt, men vi synes, det er asocialt at forgylde de få, der har maset sig frem i køen.

Venstre ønsker derfor, at der i udlændingeloven indføres en hovedregel om, at opholdstilladelsen bliver midlertidig. En sådan midlertidig beskyttelse skal naturligvis følges op af en genbosætningspolitik, der dels kan hjælpe den enkelte til at etablere sig i hjemlandet, når forholdene forbedres, dels kan være en bistand til de pågældende landes infrastruktur m.v.

Vi finder i Venstre, at udlændingepolitikken i dag er for meget præget af uretfærdighed og vilkårlighed. Hvorfor er det nærmest et socialdemokratisk dogme, at flygtninge skal gøres til indvandrere? Hvorfor kan vi ikke blive enige om at give midlertidig opholdstilladelse?

Dertil kommer jo, at størstedelen af dem, der rent faktisk i dag får opholdstilladelse, ikke er konventionsflygtninge. De fleste er de facto-flygtninge, og de regler, ministeren forvalter med adgang til humanitær opholdstilladelse, begynder også så småt at skride i administratio-

nen, fordi man nu giver grupper af asylsøgere opholdstilladelse, hvilket vi ikke mener stemmer med forudsætningen i reglerne om, at de kun skulle benyttes i ganske ekstraordinære tilfælde over for enkeltpersoner.

Vi tror ikke, det nogen sinde har været meningen, at flygtningekonventionen skal give flygtninge ret til opholdslandets livsvarige forsørgelse i en målestok, som man slet ikke er vant til hjemmefra, og som kun gør det vanskeligere for de pågældende at vende tilbage til mere beskedne kår.

Vi ønsker, at den danske regering arbejder for, at der mellem EU-landene udarbejdes en fælles liste over de lande, hvor der generelt ikke er alvorlig risiko for forfølgelse.

Endvidere beder vi om, at regeringen gør noget effektivt ved nogle af de problemer, vi har rejst et par gange, og jeg kan her nævne rejse-reglerne for flygtninge. Vi mener ikke, det er i overensstemmelse med flygtningebegrebet, at så mange rejser frem og tilbage til det land, hvorfra de er flygtet. Vi tror, det er uforståeligt for de danske skatteydere, at det overhovedet er muligt at rejse til det land, hvorfra man er flygtet.

Jeg vil derfor benytte anledningen i dag til at spørge, om regeringen vil gøre noget, og hvad regeringen vil gøre for at stoppe den trafik. Vi mener i Venstre, at sådanne rejser bør føre til, at opholdstilladelse tages op til fornyet overvejelse, og under alle omstændigheder finder vi, at hjemrejse kun bør kunne ske efter ansøgning og i et meget begrænset tidsrum og i ganske særlige tilfælde, hvis opholdstilladelsen skal bevares.

I øvrigt ville de problemer i højere grad blive løst, hvis man fulgte Venstres forslag om, at flygtninge slet ikke fra starten skal have opholdstilladelse med henblik på varigt ophold, men kun midlertidig opholdstilladelse.

Vi bad også for nogle måneder siden om at få stoppet udbetalingen af orlovsydelse på op til 9.000 kr. om måneden, når flygtninge rejser hjem. Hvordan går det med den sag?

Vi kan lide at se flygtninge som led i den humanitære opfattelse, at mennesker på flugt skal hjælpes, men det har aldrig været meningen med flygtningepolitikken, at danske skatteborgeres midler skal bringes ud af landet af mennesker, der nyder godt af dansk gæstfrihed.

Det er at lægge en bombe under hele flygtningesagen, hvis personer, der slet ikke er på flugt, kan malke den danske statskasse. Det beforder fremmedhadet, og det bør omgående stoppes

ligesom fupfradrag for påstået familieforsørgelse.

Reglerne for udvisning på grund af kriminalitet bør efter Venstres opfattelse strammes, og Venstre vil, hvis ikke regeringen ønsker at komme os i forkøbet, fremsætte forslag herom.

Selv om man, når man læser Ekstra Bladet i disse dage, kunne forledes til at tro, at alle udlændinge i Danmark er lykkeriddere og plattenslagere, forholder det sig naturligvis helt anderledes. Men Ekstra Bladet har unægtelig peget på en række væsentlige problemer, som Venstre tidligere forgæves har gjort opmærksom på.

Vi var i Venstre meget imod, at de bosniske flygtninge fik opholdstilladelse, men det har Folketingets flertal ønsket, og nu må vi alle samle kræfterne om at få dem boligplaceret, undervist og sat i arbejde. Hvordan går det med det? Kan vi få lidt mere konkret end de redegørelser, der lige er givet? Vi har undervejs i forløbet spurgt, og vi har fået mange svar om, at der er nedsat udvalg af den ene eller den anden art. Men jeg vil gerne spørge her: Hvordan går det helt konkret? Og hvad er regeringens svar på de mange bekymrede socialdemokratiske borgmestres indlæg i pressen?

Kan vi få boligministerens helt konkrete svar på, hvordan det går med fordelingen af boliger? Er det sandt, at det nu er Lolland-Falster, der skal tage broderparten, fordi der er flest tomme og billige boliger dér? Hvad vil man gøre for at finde en mere hensigtsmæssig ordning? Det er jo ikke let. Vi ved, at enhver dansker, der søger bolig, også har vanskeligt ved at få det, han ønsker, ligesom mange danskere smerteligt har oplevet, hvor vanskeligt det er at få arbejde.

Endvidere vil jeg gerne spørge, om det er muligt at få et konkret svar på, hvad udslusningen af bosnierne koster. Det kan jo ikke være rigtigt, at det ikke koster noget, som tidligere hævdedt. Vi er naturligvis bange for, at man bare lægger problemerne over på kommunerne uden kompensation.

Familiesammenføringsreglerne har ofte været genstand for drøftelse. Vi mener fortsat i Venstre, at der bør være mulighed for at afvise familiesammenføringer, der er en omgåelse af indvandrerstopet.

Vi er imod et system, der understøtter arrangerede ægteskaber, der kun tilsigter at give opholdstilladelse i Danmark, og som er undertrykkende for de unge, der ikke selv får lov til frit at vælge en ægtefælle. Vi ved godt, at det er

lige så vanskeligt at dæmme op for misbrug af familiesammenføring som for misbrug af asylinstituttet, men det skal jo ikke forhindre os i at drøfte problemerne her i Folketingssalen.

Vi har i Danmark en misforstået finfølelse – har alt for længe været for dårlige til at stille krav til vore udlændinge. Vi har pakket dem ind i vat og dermed i virkeligheden taget friheden fra dem. Vi har fejlagtigt passiviseret dem og dermed taget værdigheden fra dem.

For Venstre er det afgørende og selvfølgelig, at de udlændinge, der forventes at blive i en årrække i Danmark, bringes i stand til at forsørge sig selv. Det bør også være en selvfølge, at udlændinge tilegner sig danske normer i et sådant omfang, at deres børn kan deltage i folkeskolens undervisning på lige fod med danskere, ligesom de voksne skal være til rådighed på det danske arbejdsmarked.

I Venstre vender vi os imod, at Danmark bliver et multikulturelt samfund, og vi tager afstand fra de ideologer, der dyrker forskellen mere end det, vi som mennesker har tilfælles. Fremmede religioner skal mødes med respekt, men de må også respektere os.

Der skal imidlertid ikke være nogen tvivl om, at vi tager meget skarp afstand fra de religiøse love, der fungerer som en religiøs legitimation for hensynsløs undertrykkelse. Vi lægger afstand til misforstået etnisk separatisme, der forherliger andres kultur på bekostning af den danske og også er med til at isolere udlændingene.

Vi ønsker i Venstre en debat og en politik, der respekterer den enkelte udlænding frem for at betragte udlændingene som en række mindretal, man kan sætte etiket på, og vi lægger afstand til enhver spire til fremmedhad.

Respekten for menneskerettighederne betyder, at vi har en pligt til at give flygtninge et fristed, så længe de er på flugt fra bevislig undertrykkelse og aktiv forfølgelse. Vi betragter udlændinge i Danmark både som en ressource og en udfordring. Derfor bør der være adgang til arbejde i Danmark for udlændinge, der kan forsørge sig selv og yde et bidrag til det danske samfund.

Vi danskere skal være vor historie, danskhed og kristendom bekendt. Netop med udgangspunkt i bevidstheden om egne rødder er det muligt at møde andre med åbent sind. Derfor kan tilstedeværelsen af så mange udlændinge i Danmark også bidrage til, at vi alle funderer mere over, hvad vi selv er, og som der står i eventyret: Det er måske i grunden ikke så galt.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg har et par spørgsmål til fru Birthe Rønn Hornbech. De er måske lidt vanskelige, men jeg er sikker på, at fru Rønn Hornbech har forberedt sin tale meget grundigt, så hun kan nok svare på dem.

Fru Birthe Rønn Hornbech sagde, at vi bruger alt for mange ressourcer på fattigdomsflygtninge, der nok har et velbegrunnet ønske om en bedre tilværelse, men ikke kan eller skal hjælpes over asylpolitikken.

Videre sagde fru Birthe Rønn Hornbech: Endelig kæmper vi i højere og højere grad med lykkeriddere og plattenslagere, som i ly af asylsystemet tager pladsen op for reelt forfulgte mennesker.

Jeg står her med en fremragende bog, som vi fik forleden dag, »Håndbog om indvandrere og flygtninge«, 2. reviderede udgave fra forlaget Kommuneinformation. Her kan man læse, at antallet af personer, som har modtaget asyl i de senere år – det slutter med 1993 – har været følgende: I 1993: 3.434, i 1992: 3.769, i 1991: 4.043, i 1990: 3.061. Det er tal i denne størrelsesorden hele vejen tilbage til begyndelsen af 1980'erne, altså i størrelsesordenen 3.000-4.000 pr. år.

Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvad fru Rønn Hornbech har tænkt med det afsnit i sin tale, som jeg citerede. Hvor mange af disse 3.000-4.000 er fattigdomsflygtninge og lykkeriddere og plattenslagere? Er det en stor procent, eller er det en meget lille procent, eller er vore myndigheder slet ikke i stand til at se forskel?

Senere hen i talen var der også et afsnit om familiesammenføringsregler, som der også advares en hel del mod, og i den forbindelse vil jeg gerne også fra en statistik oplyse, at der i 1993 blev familiesammenført 1.255 personer, hvoraf de ca. 1.155 var ægtefæller og børn og kun små 100 forældre. Synes fru Rønn Hornbech, at det er et tal, der kan forskrække det danske samfund eller bare nogle i partiet Venstre?

(Kort bemærkning).

Hans Peter Baadsgaard (S):

Jeg vil gerne kvittere for fru Birthe Rønn Hornbechs bemærkning om, at vi ikke skal dyrke forskelle, men i stedet for samles om det, vi har tilfælles. Og et andet godt citat med udgangspunkt i egne rødder: At møde andre med frisind. Det vil jeg gerne kvittere for.

Dernæst vil jeg gerne stille et spørgsmål til fru Birthe Rønn Hornbech, der ikke gjorde så forfærdelig meget ud af den del af udlændingepolitikken, som er integrationspolitikken, altså det, vi skal klare herhjemme inden for vore egne grænser. Er fru Birthe Rønn Hornbech enig i, at denne del af udlændingepolitikken er lige så vigtig – ja, næsten en forudsætning for, at vi kan klare en hel og vellykket udlændingepolitik? Og er fru Birthe Rønn Hornbech i den forbindelse enig i, at vi for at løse den opgave må løse de boligsociale problemer, der findes i de områder, hvor især flygtninge og indvandrere bor?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Hr. Arne Melchior har helt ret i, at jeg har forberedt min tale godt – det synes jeg da selv – men taletiden er jo begrænset. Når jeg nævner fattigdomsflygtninge og plattenslagere, er det selvfølgelig, fordi jeg mener, at det er et stort problem, at vi har så mange asylsøgere, hvor det jo også viser sig, at vi efterhånden er ved at være nede på, at det kun er en tredjedel af asylsøgerne, der kan få asyl. Derfor er det helt afgørende, som indenrigsministeren også har været inde på, at sagsbehandlingen nedsættes, så plattenslagere og fattigdomsflygtninge hurtigt kan udsendes.

Hvad angår familiesammenføringerne, er vi altså stadig af den opfattelse, at vi ikke bryder os om arrangerede ægteskaber, og at vi ikke bryder os om omgåelse af indvandrerstoppet. Det har ikke noget med antallet at gøre.

Til hr. Hans Peter Baadsgaard vil jeg sige, at jeg udmærket lagde mærke til, at mine bemærkninger om det fælles menneskelige var meget lig hr. Baadsgaards, så det er bestemt rettet mod dem i debatten, som så gerne kun vil tale om forskellene.

Jeg havde jo som sagt kun 15 minutter, men jeg er selvfølgelig enig i hr. Hans Peter Baadsgaards bemærkning om, at integration er utrolig vigtig, og vi mener altså, det først og fremmest er et holdningsspørgsmål, også hos udlændingene selv, at de også selv må tage ansvaret for deres integration. Men det følger selvfølgelig også af det, jeg har sagt om midlertidig opholdstilladelse, at vi ønsker, når vi taler om flygtninge, at det skal være en integration med henblik på tilbagesendelse, når forholdene bliver bedre.

Hvad endelig angår de sociale problemer, er det helt afgørende, at der ikke dannes subkultu-

rer, for det vil kun befordre interessen for at slutte sig de mere fundamentalistiske grupper i de store verdensreligioner.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg vil gerne sige fru Birthe Rønn Hornbech tak for svaret. Som hun formede det, forstod jeg mig imødekømt derhen, at selv om der altså er nogle, der forsøger sig, er vort system udmærket til at frasortere plattenslagere og lykkeriddere. Og jeg forstod fru Birthe Rønn Hornbechs svar sådan, at hun ikke finder, at der er en væsentlig procent af dem, som forsøger at udnytte og misbruge systemet, som også opnår asyl, således at det altså er et administrativt problem, men ikke noget virkelig folkeligt problem.

Endelig bare et enkelt ord om disse her arrangerede selskaber . . . undskyld ægteskaber – ja, der er lidt af begge dele i begge udtryk. Det er altså ikke så forfærdelig mange generationer siden, at et kæmpemæssigt antal – jeg kender naturligvis ikke det nøjagtige antal – af ægteskaber i Danmark blev arrangeret af forældrene, så det kan altså ikke være så udansk eller så ukristeligt.

Og så må jeg spørge: Skal vi virkelig blande os i, hvem andre mennesker gifter sig med, når de bor her i landet? Ja, vi har nogle aldersregler og sådan noget, det er i orden, men skal det virkelig være fru Birthe Rønn Hornbech, Venstre, Folketinget og det danske folk, hr. Petersen, hr. Jensen eller hr. Melchior, der bestemmer, hvem den ene eller den anden vil gifte sig med, og på hvilken måde det foregår? Er det et liberalt og frit menneskesyn?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nej, systemet i asylsagsbehandlingen er ikke godt nok, og det er vel også derfor, indenrigsministeren fremsætter forslag til forbedringer, men vi er enige i, at det er utrolig svært at udskille disse lykkeriddere, asylhackere, eller hvad man nu kan kalde dem. Og naturligvis har myndighederne ikke med vilje givet opholdstilladelse til plattenslagere og fattigdomsflygtninge, for så var de blevet siet fra.

Men i modsætning til hr. Arne Melchior tror jeg faktisk, at det er et meget stort folkeligt problem. Det er helt afgørende for danskernes indstilling til flygtninge, at de har tillid til, at det er muligt at skille dem fra, der ikke skal have opholdstilladelsen.

Om det med arrangerede ægteskaber kan jeg kun sige, at jeg ikke har blandet kristendom ind i det – det ved jeg ikke hvor hr. Arne Melchior har fra – men vi har altså bare en forskellig opfattelse af det, og det bygger måske også på, at jeg ved, hvor mange ulykkelige kvinder der f.eks. søger til krisecentrene, fordi de er blevet tvunget ind i et ægteskab, de ikke brød sig om. Det finder jeg er nedværdigende og undertrykkende.

Helge Adam Møller (KF):

Stram og retfærdig – og så kunne jeg sådan set slutte min ordførertale – det er den udlændingepolitik, Det Konservative Folkeparti vil have. Men da vi nu har 15 minutter, vil jeg gerne underbygge den stramme og retfærdige politik med nogle argumenter.

Sidste år kom der knap 7.000 asylansøgere til Danmark, og det er det højeste antal siden 1986. Når disse sager nu om 1 eller 2 år endelig er færdigbehandlet, vil resultatet være, at langt under 1.000 af de 7.000 får flygtningestatus i Danmark efter FN's asylkonvention fra 1951.

Det er dog ikke sådan, at de resterende ca. 6.000 vil blive udvist af Danmark, idet erfaringen viser, at ca. dobbelt så mange, som får flygtningestatus efter FN-konventionen, i stedet for får asyl i Danmark efter det, der hedder de facto-begrebet.

Det er en flygtningegruppe, som vi i Danmark stort set er det eneste land i Europa der giver et retskrav på at blive flygtninge. De resterende ⅓ af de 7.000, altså ca. 5.000, der ankom sidste år, vil i løbet af 1 år eller 2 år, når deres sager er endeligt behandlet, blive udvist fra Danmark.

Status er altså her i 1995, at kun godt 10 pct. af alle, der banker på Danmarks dør som asylansøgere, opfylder FN-konventionens krav om flygtningestatus. Og disse oplysninger skal jo sammenlignes med, at vi har en helt urimelig lang sagsbehandlingstid, nemlig på i gennemsnit 20 måneder, inden det er endeligt afgjort, om man får asyl eller ej.

Sagt ligeud betyder det, at det store flertal af alle de asylansøgere, der kommer til Danmark og tilbringer måneder eller snarere år i de danske centre, ikke er flygtninge. De medvirker alene til at beslægtede hundredvis af millioner af kroner, som med langt større effekt kunne være anvendt dér, hvor flygtningeproblemerne opstår, og dér have hjulpet 5 eller 10 gange så mange mennesker.

Det, vi ønsker, er en politik, der hjælper mennesker, så længe de er på flugt fra noget, og derefter, når flugttårsagen er forsvundet, hjælper dem tilbage til eget land igen – en politik, der tilsikrer, at Danmark anvender de økonomiske midler, der stilles til rådighed, således at vi hjælper så mange i nød som muligt. Gør vi ikke det, er vores flygtningepolitik asocial.

Jeg er i virkeligheden sikker på, at det store flertal – ja, det overvældende flertal – af den danske befolkning har den holdning, at Danmark selvfølgelig skal hjælpe reelle flygtninge og mennesker, der er i akut nød f.eks. på grund af krigshandlinger. Men mennesker, som kommer for at opnå bedre sociale forhold eller ikke er i akut fare, skal vi ikke bruge penge på; de penge kan hjælpe langt flere dér, hvor flygtningeproblemerne opstår.

Vi skal og må ikke være tosse gode her i Danmark.

Vi ønsker altså klare stramninger i flygtninge- og indvandrerpolitikken – lad mig nævne fem forslag:

For det første: Flygtninge skal vende tilbage til det land, de er flygtet fra, når de ikke længere har behov for beskyttelse.

For det andet: Indvandreres retskrav på familiesammenføring skal afskaffes.

For det tredje: Kriminelle udlændinge, som har opholdstilladelse i Danmark, skal kunne udvises langt hurtigere og mere konsekvent end i dag.

For det fjerde: Asylsagsbehandlingen skal ske langt hurtigere. Et rimeligt og realistisk mål burde være, at den sker fire gange hurtigere end i dag.

Og endelig for det femte: De facto-flygtninges retskrav på opholdstilladelse i Danmark skal fjernes.

Lad mig komme med nogle bemærkninger til enkelte af de fem forslag:

Forslaget om, at flygtninge ikke skal gøres til indvandrere, betyder, at vi finder, at en flygtning skal vende tilbage til det land, han eller hun er flygtet fra, når asylgrundlaget er bortfaldet. Har man fået asyl i Danmark på grund af forfølgelse i en diktaturstat, er det kun ret og rimeligt, at falder diktatoren og bliver der gennemført demokrati, så vender man selvfølgelig tilbage til det land, man er flygtet fra.

Vi ønsker også en langt skrapere kurs over for kriminelle udlændinge, som har boet i Danmark i en kortere eller længere periode. De nuværende regler er fortsat alt for lempelige, og

de bør strammes markant. Bl.a. skal gentaget mindre kriminalitet – som jo klart viser, at den pågældende udlænding ikke har noget som helst ønske om at føre en kriminalitetsfri tilværelse i Danmark – medføre udvisning, f.eks. i tilfælde som hos gambianerne på Vesterbro.

Det skal også være sådan, at domme for personfarlig kriminalitet: vold, sædelighedsforbrydelser, narkokriminalitet, skal medføre udvisning langt hurtigere, end de gør ifølge de regler, vi har i øjeblikket.

Så til asylsagsbehandlingen:

En asylansøgers ophold her i landet koster 90.000 kr. om året og beslaglægger mange administrative ressourcer, og ud fra et menneskeligt synspunkt, som også indenrigsministeren var inde på, er det jo nærmest invaliderende, at en ansøger skal tilbringe op til et par år her, før vedkommende får afslag på eller tilladelse til at blive i Danmark.

Jeg ved, at både regeringen og alle partierne er optaget af at mindske sagsbehandlingstiden, og når vi er enige om det, så lad os dog gøre noget effektivt ved det. Lad os sætte os et mål, og lad os opstille nogle forudsætninger for at nå det mål. Målet kunne og burde være, at gennemsnitssagsbehandlingstiden maksimalt må være 5 måneder, 150 dage.

Tre af forudsætningerne vil naturligvis være, at internationale konventioner skal følges, retssikkerheden tilgodeses og de fornødne administrative ressourcer stilles til rådighed. Opgaven bliver så at opstille nogle regler, nogle procedurer og nogle sagsgange, som kan leve op til målsætningen, og selvfølgelig kan det lade sig gøre, hvis der er den fornødne politiske vilje. Det Konservative Folkeparti har viljen.

Jeg gentager: Maksimalt 5 måneder, og lad mig understrege, at hver gang vi skærer en måned af sagsbehandlingstiden, tjener vi 50 mio. kr., og de kan anvendes med langt større effekt andre steder.

Til slut om de facto-flygtninges retskrav på opholdstilladelse i Danmark:

Dette retskrav ønsker vi fjernet. Den danske udlændingelov indeholder jo sammenlignet med andre landes en særegel, hvorefter udlændinge, der ikke opfylder FN's flygtningekonvention, har et retskrav – altså et lovmæssigt bestemt krav – på at få opholdstilladelse i Danmark, hvis der er andre tungtvejende grunde til ikke at kræve, at de vender tilbage til deres hjemland.

Jeg vil godt understrege, at en sådan ændring jo ikke vil eller bør medføre, at der ikke er nogen fra denne gruppe, som kan få opholdstilladelse. Men det er betænkeligt, at det store flertal af alle dem, der nu opnår flygtningestatus i Danmark, får en sådan status ifølge en særregel, som vi stort set er alene om i Europa, og ikke ifølge Genèvekonventionens bestemmelser. Dermed er Danmark med til at undergrave FN's flygtningebegreb, og det ønsker vi ikke.

Vil flertallet ikke være med til at afskaffe retskravet, vil vi i det mindste søge at skabe flertal for, at disse ansøgere ikke får fast ophold i Danmark, men alene midlertidigt ophold.

Hr. John Vinther fortsætter med resten af indlægget fra den konservative folketingsgruppe.

John Vinther (KF):

Statsministeren indledte med at udtale, at regeringen står fast på det indvandrerstop, der med bred politisk opbakning blev indført i 1973. Det er smukke ord. Men i virkelighedens verden må vi vel konstatere, at det indvandrerstop allerede er godt gennemhullet.

En del af forklaringen er naturligvis, at vi i perioden har modtaget et meget stort antal flygtninge. Men man kan ikke være blind for, at de muligheder for familiesammenføringer, som udlændingeloven indeholder, i allerhøjeste grad har været medvirkende til at udhule indvandrerstopet.

Det Konservative Folkeparti har medvirket og vil også i fremtiden medvirke til fornuftige opstramninger af familiesammenføringsreglerne. Men næsten uanset hvad man gør, vil det kun være lappeløsninger i forhold til det, der er den rigtige løsning og den løsning, som Det Konservative Folkeparti ønsker, nemlig en afskaffelse af retskravet på at kunne blive familiesammenført.

At blive familiesammenført skal ikke være noget, man har krav på, men en mulighed efter en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde. Kun hvis familiens samlede tilhørsforhold til Danmark er større end tilknytningen til hjemlandet, skal familiesammenføring kunne ske her; ellers må den ske i hjemlandet.

Der skal gøres op med retskravet. Det har udhulet indvandrerstopet, og det har betydet, at alt for mange udlændinge med for svage forudsætninger er kommet til Danmark – med den følge, at de er endt i gruppen af sociale tabere.

Nu er det ikke, fordi antallet af udlændinge i Danmark isoleret set er særlig skræmmende;

udlændingene udgør stadig en forholdsvis lille procentdel af den samlede befolkning. Men udlændingene udgør alligevel et stort og stadig stigende problem, fordi mange af dem er samlet på relativt få steder. Det siger sig selv, at det giver problemer ikke blot af kulturel og social, men også af økonomisk karakter, når antallet af udlændinge kommer til at udgøre en uforholdsmæssig stor andel af et områdes befolkning.

Derfor bør vi efter Det Konservative Folkepartis opfattelse tage vores udlændingepolitik op til fornyet overvejelse. Der er behov for en samordnet og langsigtet politik. Det nytter ikke noget at se på udlændingelovens regler isoleret i forhold til integrationspolitikken eller omvendt; vi er nødt til at se tingene i en sammenhæng. Det drejer sig med andre ord om at tilrettelægge udlændingelovens regler således, at de svarer til indvandrerens muligheder for integration i det danske samfund og de krav, vi skal stille til dem i den forbindelse.

Det er blevet sagt om integrationspolitikken, at det drejer sig om at skabe tilbud til indvandrerne; så skal integrationen nok komme.

Det synspunkt er jeg stærkt uenig i. Jeg har i mange år boet i en af de sydvestlige forstæder til København, der har absolut flest indvandrere, og det er min påstand, at tilbudene til indvandrerne er der, men at mange indvandrere ikke ønsker at tage imod tilbudene.

Derfor handler det i højere grad om at stille krav til indvandrerne. Det er i øvrigt et ønske, som mange af de mere bevidste og integrations-søgende indvandrere deler.

På det boligmæssige område må vi konstatere, at mange års forfejlet politik har ført til store koncentrationer af udlændinge i almennyttige boligafdelinger. Vi er af den opfattelse, at kommunerne skal sikres lovhjælp til at sprede indvandrerne boligmæssigt. En kommune skal have lov til at nægte en indvandrerfamilie adgang til en lejlighed i en boligafdeling, hvis der i forvejen bor et stort antal udlændinge i området.

Om det uddannelsesmæssige vil jeg sige, at vi jo forleden førstebehandlede beslutningsforslag nr. B 89 om indpasning af fremmedsprogede børn i det danske skolesystem, et forslag fremsat af Det Konservative Folkeparti. Problemet er, at mange af de elever, der starter i folkeskolen – og her taler vi altså om både anden-, tredje- og i nogle tilfælde fjerdegenerationsindvandrere – på grund af kulturtraditioner og vel også på grund af deres forældres dårlige inte-

gration ofte savner helt grundlæggende og basale danskundskaber. Her er der virkelig behov for en massiv indsats.

Vi må og skal tilrettelægge en politik, der sikrer, at de fremmedsprogede børn, når de starter i første klasse, taler og forstår dansk på et niveau, der overflødiggør brug af tolke og tolærsystemet.

Derfor skal vi efter Det Konservative Folkepartis opfattelse oprette egentlige modtageklasser, hvor de fremmedsprogede børn kan lære dansk forud for en indslusning i folkeskolens almindelige klasser. Det er en forudsætning for, at vi kan tilrettelægge en uddannelse af de fremmedsprogede elever, der også sikrer dem en chance for en god voksertilværelse.

Samtidig skal vi for at sikre et godt socialt liv i folkeskolens klasser og så sandelig også for at sikre et godt fagligt niveau begrænse antallet af fremmedsprogede elever i klasserne. Det Konservative Folkeparti har i B 89 foreslået, at andelen af fremmedsprogede elever højst må udgøre 25 pct. af en klasse. Det vil altså betyde, at der normalt kun vil være tre, fire, fem fremmedsprogede elever i en klasse.

Endelig skal vi afskaffe kommunernes pligt til at tilbyde modersmålsundervisning. En forudsætning for en vellykket integration er, at man behersker det danske sprog. Ressourcerne skal derfor anvendes til bedre og øget danskundervisning, ikke til modersmålsundervisning. Hvis forældrene mener, at deres børn skal beherske deres modersmål, så er det en opgave for forældrene, ikke for den danske folkeskole.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Hr. Helge Adam Møller gav sin ordførertale en slags overskrift og indledende resumé, der lød således:

Stram og retfærdig skal den danske flygtninge- og udlændingepolitik være – og så behøvede han egentlig ikke sige mere, sagde han; resten var underpunkter.

Jeg kunne ikke undgå at komme i tanker om, at indenrigsministeren i sin tale havde et lignende ordvalg, men også kun lignende: Indenrigsministeren sagde »stram, men også humanistisk«, altså stram, men medmenneskelig, hvor Det Konservative Folkepartis ordfører siger »stram og retfærdig«.

Nu er retfærdighed jo en udmærket ting, og jeg vil gerne være med til at behandle f.eks. færdselsyndere og andre lovovertrædere

stramt og retfærdigt. Men her er der altså tale om mennesker, som ofte befinder sig i en ulykkelig situation efter at have været udsat for frygtelige begivenheder, og som er adskilt fra deres hjem, deres familie og deres kultur – og så kan Det Konservative Folkepartis ordfører mene, at han kan nøjes med at sige »stram og retfærdig«, og at der egentlig ikke behøver siges mere!

Jeg må virkelig have lov til at benytte lejligheden til at sige, at jeg nødigt vil se vores nuværende indenrigsminister byttet ud med hr. Helge Adam Møller, når han kan være så stram i betrækket.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg har et spørgsmål til hr. John Vinther, som jeg forsøgte at få afklaret forleden dag, da vi drøftede spørgsmålet om busning af skolebørnene:

Jeg kan forstå, at hr. John Vinther fastholder, at det er konservativ politik at opnå, at der maksimalt må være 25 pct. indvandrerbørn og flygtningebørn i en skoleklasse.

Derfor vil jeg godt have svar på, om man i den forbindelse vil anvende tvang over for de Brønshøjbørn, der skal til Vesterbro, og de Vesterbrobørn, der skal til Brønshøj.

Jeg fik ikke svar på det sidst, og nu vil jeg godt have det afklaret.

(Kort bemærkning).

Hans Peter Baadsgaard (S):

Jeg er glad for, at hr. John Vinther også medtog integrationspolitikken i sit indlæg. Men jeg har et spørgsmål til hr. John Vinther, som anstillede den betragtning, at kommunerne skulle have adgang til at afvise fremmede:

I mit indlæg sagde jeg, at vi var åbne for en drøftelse af, hvilke midler der kan bringes i anvendelse for at forbedre eller ændre det bosætningsmønster, som vi har, og som er uheldigt, i hvert fald når man ser på, hvilke konsekvenser det har for vore skoler.

I den forbindelse vil jeg spørge hr. John Vinther: Hvad så, når man har afvist en fremmed og der ikke flytter en dansker ind? Er man så indstillet på at betale lejen for den pågældende bolig, eller skal den udgift pålignes de resterende lejere? I sidstnævnte tilfælde vil disse jo blive endnu dårligere stillet.

Det er ikke, for at det skal være pindehuggeri, men blot for at nævne et eksempel på, hvor let det er at komme med en principiel betragtning,

men hvor svært det er, når man går ned i substansen og begynder at se på, hvordan det skal føres ud i livet. Derfor dette spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg forstod, at hr. Arne Melchior ikke vil gøre mig til indenrigsminister. Der er også mange andre spændende ministerposter! Men det, han sagde, gik altså på ordet retfærdighed kontra ordet humanisme. Jeg kan ikke rigtig se, at der er noget stort skisma her, men det kommer måske an på, hvad man lægger i ordene.

Jeg mener helt klart, at de mennesker, der søger asyl i Danmark efter at have været udsat for de tragedier, som hr. Arne Melchior beskriver, selvfølgelig skal have en ordentlig behandling. Det er der en del af dem, der kommer hertil, der har, men det er en meget lille del. Det kan vi jo konstatere ved, at to tredjedele af dem bliver udvist, fordi der slet ikke er noget asylgrundlag. Det er altså langt under halvdelen af dem, der kommer hertil.

Men for mig ligger i ordet retfærdig også, at man får en ordentlig og menneskelig behandling, ellers er den da ikke retfærdig. Når vi siger om danske statsborgere, at de skal have en retfærdig behandling, mener vi så ikke også, at de skal behandles ordentligt og menneskeligt? Det gør jeg i hvert fald.

Når hr. Arne Melchior lægger så meget vægt på ordet human, vil jeg da spørge, om hr. Arne Melchior så ikke vil være med til at gøre mange af de ting, jeg har foreslået, for ellers er det jo ikke human. Er det f.eks. human, at vi lader gambianere, som er gambianske statsborgere, blive her i Danmark, selv om de har begået narkotikriminalitet 3, 4, 5, 6, 7 eller 8 gange? Dem vil hr. Arne Melchior altså ikke være med til at udvise, for hr. Arne Melchior stemte senest imod forslaget, da det blev fremsat af Det Konservative Folkeparti.

Og hvorfor vil hr. Arne Melchior ikke være med til at nedsætte sagsbehandlingstiden, således at den kommer langt ned under de 20 måneder, der er tilfældet nu, f.eks. ned til 4 eller 5 måneder? Er det ikke human, at folk får et svar langt tidligere, frem for at de skal vente på et svar i 10, 12, 14, 16 eller 18 måneder?

Der er altså nok at tage fat på, vil jeg sige til hr. Arne Melchior. Så drop bare de fine ord osv. og kom ned på jorden og vær med til at skabe noget, der er stramt, men retfærdigt! Og i retfærdighed indgår også, at man får et hurtigt

svar, og at man smider dem ud, der bryder landets love, og som ikke ønsker at opføre sig ordentligt, og at det sker hurtigt.

(Kort bemærkning).

John Vinther (KF):

Jeg vil gentage det svar til fru Anne Bastrup, som fru Anne Bastrup fik forleden under behandlingen af B 89:

Vores ønske om at indføre en kvote for andelen af fremmedsprogede elever, således at disse kun kan udgøre 25 pct. af en klasse, er en målsætning. I de tilfælde, hvor vi må konstatere, at den målsætning allerede er overskredet, må man fastfryse situationen, som den er i dag. Men det er altså hensigtsmæssigt at indføre en sådan kvote for fremtiden, så man kan undgå at gøre problemet større, end det allerede er.

Til hr. Hans Peter Baadsgaard vil jeg sige, at jeg ikke opfattede spørgsmålet som pindehuggeri, og at vi også er opmærksomme på, at der i de konkrete tilfælde kan være problemer af den karakter, som hr. Hans Peter Baadsgaard påpegede.

Men man kommer heller ikke uden om, at i mange af de boligafdelinger, der i dag har de største problemer, er strukturen i ventelisten sådan, at det er indvandrerfamilierne, der står øverst. Længere nede på listen kommer der så nogle – ja, nu kalder jeg dem danskere i den sammenhæng, men det var ikke for at sige noget nedsættende om indvandrerne. Det kunne man altså godt indrette på en sådan måde, at man gav kommunen mulighed for og hjemmel til at sige nej og i stedet opgradere nogle af de danskere, der står længere nede på listen. Men lad os se på det under det arbejde, vi kan sætte i værk i Boligudvalget og i boligministerens regi. Vi er ikke fuldstændig fastlåste, men vi synes, at muligheden skal undersøges.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Hr. Helge Adam Møller søgte at pådutte mig forskellige ting, herunder at jeg ikke vil være med til at forkorte behandlingstiden for asylansøgninger. Det ved hr. Helge Adam Møller er forkert. Den regering, som mit parti er medlem af, har bragt tiden væsentligt ned i forhold til, hvad der var tale om i de senere år under den forrige regering. Det skal jeg i øvrigt redegøre nærmere for i min ordførertale.

Om ordet retfærdig kontra ordet human vil jeg blot sige, at jeg godt ved, hvad ordet retfær-

dig betyder. Men jeg har for en sikkerheds skyld slået ordet human op i Nudansk Ordbog og i synonymordbogen, og det oversættes begge steder med ordet »medmenneskelig«, og i den forbindelse var det altså, at jeg kom med et hjertesuk – som jeg gentager her – over, at Det Konservative Folkepartis ordfører kan sammenfatte sin holdning til flygtninge og udlændinge med ordene »stram og retfærdig«, og at han ikke engang kan mande sig op, ikke nødvendigvis til at bruge ordet kærlig, men dog så til at bruge ordene human eller medmenneskelig – det er dog noget andet end retfærdighed, hvor vigtig retfærdighed end er – og jeg havde forventet af en repræsentant for Det Konservative Folkeparti, at ordene human og kærlig ville indgå i sådan en sags behandling. Det er jo ikke en tømmerhandels eller nogle konservesdåser behandling, vi taler om, men altså mennesker af kød og blod ligesom hr. Adam Møller og jeg selv.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg troede egentlig, at netop familiens enhed og sammenhold tilhørte de borgerlige dyder, som et konservativt parti forsvarer. Men det gælder altså ikke, når vi taler om familiesammenføring, kan jeg forstå. Det er så i orden.

Men med hensyn til spørgsmålet om stramhed kunne jeg godt tænke mig at omtale et eksempel fra Information i dag, selvfølgelig mere principielt og ikke konkret. Dels kan vi jo ikke gå ind i den konkrete sag, dels ved vi jo ikke, om det, der står, er rigtigt. Men hvis det er rigtigt, kan vi jo se på det principielle i det.

Det er et eksempel med en politisk flygtning fra Ghana, som har fået asyl i Danmark for mange år siden, og som har bedt om at få et visum til sin søster, så hun kan besøge ham i Danmark. Denne søster er ansat i en ledende stilling i Londons undergrundsbane og tjener et beløb, der svarer til 300.000 dkr., men hun har altså fået afvisning på at få visum med den begrundelse, at der er risiko for, at hun bliver i Danmark.

Hvis vi lige et øjeblik forestiller os, at det eksempel er korrekt, er det så noget, som ligger inden for den ramme, som Det Konservative Folkeparti opfatter som retfærdigt? Eller synes man, at der her måske er tale om noget, der er for stramt? Og hvis det viser sig, at der er tale om noget, der er for stramt, vil Det Konservative Folkeparti så være med til at ændre det, så vi kan gøre det lidt mere retfærdigt?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg takker hr. John Vinther for det klare svar og skal så blot konstatere, at den 25 pct.-kvoteordning, som Det Konservative Folkeparti har skrevet en hel del om i pressen og også fremsat forslag om her i Folketingssalen, er populistisk snak, som partiet reelt ikke står bag, i hvert fald ikke, hvis det kommer til at betyde, at danske børn skal flyttes. Så jeg synes ikke, at man kan give ret meget for den slags.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg tror, der er skabt nogle ganske store forventninger til en udlændingedebat, som alle Folketingets partier står bag. Og hvad skal man så opleve: At hr. Arne Melchior stiller sig op på Folketingets talerstol og begynder at gradbøje ordene human og retfærdig! Jeg havde også det indtryk, at når alle Folketingets partier rejste denne debat, var det, fordi man fordomsfrit skulle kunne diskutere Danmarks udlændingepolitik. Jeg skal ikke henstille til nogen om, hvad de skal sige fra Folketingets talerstol, men jeg synes, det er ganske urimeligt at diskutere, om Danmarks udlændingepolitik skal være retfærdig eller human. For min skyld kan man kalde den begge dele, bare man har en fornemmelse af, at befolkningen støtter de danske politikere i den, og sådan tror jeg ikke det er i dag.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

SF's ordfører, fru Anne Baastrup, kom efter min mening med nogle billige bemærkninger og brugte en tone, som ikke er i overensstemmelse med en saglig debat.

Når Det Konservative Folkeparti har fremsat et forslag, som i sit sigte går ud på, at man skal prøve på at holde antallet af fremmedtosprogede elever under 25 pct. i den enkelte almindelige skoleklasse, så er det ikke noget firkantet forslag, som indebærer, at man pludselig skal iværksætte folkevandringer ud af Ishøj Kommune og dele af Århus og Odense og Københavns Kommuner, hvor man har passeret eller er tæt på at passere de 25 pct. Men man skal prøve på at undgå, at koncentrationen af fremmedtosprogede på nogle få skoler breder sig, sådan at vi får disse ghettoskoler – kan man måske kalde dem – som hindrer eller ligefrem stopper integrationen. Og jeg vil spørge fru Anne Baastrup: Hvem er det til fordel for?

Mindst af alt de fremmedsprogede, hvis chancer for at få en praktikplads formindskes, og hvis chancer for at få et job bagefter også formindskes, fordi de ikke forstår dansk og ikke forstår den danske levevis og underfundighed.

Så i stedet for at slå politisk plat på dette og prøve på at fremstille Det Konservative Folkeparti som et fremmedfjendsk parti skulle man hellere gå ind i en konstruktiv debat, sådan som f.eks. Socialdemokratiet har gjort det. Vi har jo også hørt indenrigsministeren sige nogle ganske fornuftige ting om dette alvorlige emne, synes jeg.

Anne Bastrup (SF):

Nu skal jeg ikke gå længere ind i den skolepolitiske debat; den havde vi forleden dag. Men jeg vil gerne sige, at jeg synes, det er en fin debat, vi har i dag, for det er et reelt problem, vi har, som Jacob Bloch Jespersen i Politiken søndag den 5. februar 1995 på Magasinets ungdomsside i en anmeldelse af et teaterstykke søgte at beskrive således:

»Siden vi selv her i Danmark fra 1940 til 1945 levede med krig og besættelse, er der sket noget lidt mærkeligt. De mange tv-kanaler, der siden er kommet til os, har bragt krige rundt omkring i verden tættere på os. Vi ser billeder og hører om den elendighed, der altid følger med krige. Man skulle tro, at med den viden, vi har, ville vi slå dørene op og hjælpe folk på flugt, men sådan er det ikke. Det er som om, at jo tættere krige kommer på os, jo mere fjendtlige og mistroiske bliver vi. Vi ser ikke længere kun flygtninge som mennesker i nød, men også som fremmede, der kan true vores egen hverdag. Tager de vores arbejde? Tager de vores boliger? Tager de vores penge?«

Det er et trist billede, Jacob her tegner, og det må vi få gjort op med. I forbindelse med vedtagelsen af bosnierloven gik der partipolitik i det, godt støttet af en lang række borgmestre, som afslørede en afgrundsdyb uvidenhed om, hvilke muligheder de selv i kommunerne havde for at føre integrationspolitik, og som derved indirekte indrømmede, at de intet havde gjort i mange år.

Der var engang, da det var alment accepteret, at Danmark skulle åbne sine grænser for flygtninge. Tænk på den velkomst, mennesker fra de tidligere kommunistiske lande fik! Jeg tænker bl.a. på Ungarn i 1956 og Tjekkoslaviet i 1968. Og det er holdninger, som jeg jævnlige støder på stadig væk.

Der findes mange mennesker, som arbejder ihærdigt på, at Danmarks udlændingepolitik skal hvile på et humanistisk grundsyn, for hvem det er en skam og en skandale, at mange asylsøgere afvises, og for hvem det er helt uforståeligt, at vores indvandrersstop administreres så restriktivt, som tilfældet er.

Tænk på den ballade, det gav, at en ung amerikansk dreng blev afvist! Han ville gerne bo hos sin mor her i Danmark, men det kunne han ikke få lov til.

Sagen er den, at de mennesker, som lærer en flygtning eller blot en udlænding at kende, overraskes over, hvor fuldstændig lukkede de danske grænser er, i hvert fald for borgere, som ikke lige kommer fra EU eller Norden.

Udlændingeloven er faktisk overordentlig stram. I begyndelsen af 80'erne blev der gennemført en udlændingelov, som gav asylsøgere ret til en sagsbehandling med tilknyttede retsgarantier. Mange af disse er langsomt forsvundet, og i SF aner vi en tendens til, at man er ved at falde i den grøft, at det nærmest er kriminel adfærd at søge asyl. Det ville være en katastrofe.

Men udlændingeloven indeholder desværre også den fejl – som SF erkender i dag, og som indenrigsministeren var inde på – at den holder mennesker fast i inaktivitet og uvirksomhed lige fra ankomsten til Danmark. Og med de mange undersøgelser, der skal til, før asyl meddeles, kan der gå alt for lang tid.

Sandheden er, at de mennesker, hvis asylansøgninger ikke bliver afvist som åbenbart grundløse med det samme, får lov til at rådne op i lejrene – for nu at bruge indenrigsministerens ord – og miste deres værdighed og selvrepekt, for de fleste af dem endelig sendes ud af landet eller skal i gang med at blive integreret i det danske samfund. Der går meget lang tid med sagsbehandlingen, selv om ministeren gør et ihærdigt arbejde for at få nedbragt sagsbehandlingstiden.

Ministeren efterlyste principper, og et af de principper, som SF ønsker drøftet i dag, er en ændring af den fremtidige udlændingepolitik på en fundamental måde, således at indsatsen skal gå fra den behandling, der foregår i dag, til handling. Konkret foreslår SF, at asylsøgere, hvis sager ikke udtages som åbenbart grundløse, får lov til at få en arbejdstilladelse og på anden måde indgå i det danske samfund, f.eks. under vilkår, der svarer til dem, vi har givet de bosniske flygtninge i forbindelse med aktive-
ringslovgivningen.

Hvis vi åbner for en mulighed for et rimeligt liv i ventetiden på eventuelt asyl eller eventuelt afslag, opnår vi to ting:

Vi undgår at smadre disse mennesker fysisk og psykisk, mens de venter, og vi opnår, at asylsøgerne bliver kendt i samfundet som mennesker, der kan og vil sørge for sig selv, som mennesker, der har valgt at flygte til Danmark, fordi vi stadig væk har et godt ry i andre lande som et demokratisk og humanistisk samfund, og de har ikke ét sekund tænkt på vores sociale system.

Det er klart, at dette forslag ikke med et snup-tag kan gennemføres, men jeg vil godt understrege værdien af det. Det giver mulighed for en kortere og mere vellykket integrationsfase, og det giver stærkere mennesker, som ikke er blevet umyndiggjort i ventetiden. De mennesker, som ender med at skulle tilbage til det sted, de kom fra, vil få anderledes selvtilid og overskud; deres hjemvenden vil kunne blive mere værdig.

Endelig vil det danske samfund kunne få værdier dels i form af arbejdskraft, dels gennem den tilførsel af viden og indsigt, de bringer med fra deres tidligere liv. Vi skal være opmærksom på, at det ofte er stærke mennesker med høj uddannelse, der har bragt sig i en risikosituation, fordi de har kritiseret deres hjemlands styre. Vi skal simpelt hen acceptere, at der findes andre mennesker, at der findes andre kulturer, der kan give det danske samfund værdier. Det er ikke den type argumenter, der har præget den danske udlændingebat; det skal de gøre fremover.

Ved denne nytænkning, hvor vi går væk fra behandling, vil vi også kunne fjerne billedet af, at asylsøgere, flygtninge og indvandrere skulle være nassere, der ønsker at slå plad på det danske samfund, og i stedet vise et billede af, at det er mennesker, der kan give det danske samfund værdier.

Men jeg ønsker også, at der skal sættes fokus på asylsøgebørnene. I asylsystemet befinder der sig godt tusind skolebørn, som ofte skal opholde sig her i adskillige år. Røde Kors må på nuværende tidspunkt tilbyde dem i alt 15 ugentlige undervisningslektioner. Det er alt for lidt, hvis vi skal sikre disse børn en rimelig fremtid.

Mange børn og unge tilbringer op mod en tredjedel af et normalt skoleforløb under yderst mangelfulde undervisningsforhold. Mange vil derfor på forhånd være hægtet af et videre skole- og uddannelsesforløb efter asylsøgningstiden. Uanset om de opnår opholdstilladelse i

Danmark eller skal vende tilbage til hjemlandet, er deres fremtidsmuligheder blevet stærkt begrænset eller helt ødelagt på grund af de forhold, vi byder dem i øjeblikket.

SF foreslår derfor, at disse asylsøgebørn tilbydes en undervisning, der ikke diskriminerer dem i forhold til andre børn, og jeg vil godt understrege, at hvis de bliver her i landet, ender det med, at integrationen vil blive lettet betydeligt, og derved sparer vi jo penge; det er ikke noget dårligt argument i denne sag.

Et af modargumenterne vil være, at så vil asylsøgerne og deres børn lære dansk og lære danskere at kende. Hertil er blot at svare, at det er ikke så ringe, at andre mennesker lærer dansk; og det er ikke så ringe, at vi lærer mennesker fra andre kulturer at kende.

Et andet modargument vil være, at det så vil være sværere for myndighederne at træffe en afgørelse om afvisning, og hertil er blot at svare, at så er det, fordi myndighederne og politikerne ikke tør stå ved udlændingelovens restriktive regler.

Til slut skal SF foreslå en ny slags opholdstilladelse. Vi modtager asylsøgere, som er meget syge, eller som får en sygdom, som er alvorlig, men som ikke er så livstruende, at de skal kunne få opholdstilladelse efter de gældende bestemmelser. Vi skal derfor foreslå, at de udstyres med en midlertidig opholdstilladelse, som indtages, når de raskmeldes, alternativt at man ved beslutningen om, hvornår hjemsendelse skal ske, tager i betragtning, at disse mennesker skal være raske.

Jeg har fået forelagt mange sager, hvor mennesker sendes hjem med ureguleret sukkersyge, alvorlige traumer på grund af tortur eller andre sygdomme, hvor de ved, at de næppe vil kunne overleve, fordi deres hjemland ikke kan eller vil stille medicinsk behandling til rådighed. Er det human? Det mener SF ikke.

Pia Kjærsgaard (FP):

Allerførst vil jeg udtrykke min tilfredshed med, at samtlige partier i Folketinget står bag denne forespørgsel om Danmarks udlændingepolitik, der er stillet til statsministeren, indenrigsministeren og boligministeren.

I Fremskridtspartiet har vi gennem mange år ment, at netop udlændingelovgivningen er den lov, der optager den danske befolkning aller mest. Danmarks vej til et multietnisk samfund går over et Folketing, hvor danske politikere har svigtet deres landsmænd og det ansvar, de har

over for de vælgere, der har sat dem til at varetage deres interesser.

Jeg forstår godt, hvis mange føler sig dybt rystede over dansk lovgivning på udlændingområdet og den lovgivning, der tillader dannelsen af et multietnisk samfund. Der er ingen tvivl om, at danskerne er et hjælpsomt folk, som misbruges af et flertal i dette Folketing til at få udhulet vores danske selvstændighed på grund af en elendig lov, som dækker sig under humanismens åg.

Danmark er et lysthus for asylsøgere, og ind og ud af Sandholmlejren vandrer en masse turister – for der er mange, der ikke er andet, nemlig personer, der er rejst til Danmark, hvor de søger om asyl. Her får de ophold i en længere periode, kost og logi og en gratis hjemrejse, når man får afslag eller selv meddeler, at nu vil man gerne hjem. Det er simpelt hen tåbelighedens lysthus.

Åbenbart grundløse asylsager behandles med en omhyggelighed, der betyder, at asylsøgeren kan opholde sig i meget længere tid end nødvendigt.

Ved det netop afsluttede NGO-møde i København i tilknytning til det sociale topmøde blev der 32 deltagere tilbage, som søgte asyl, primært personer fra Nigeria, der nu får en oplevelse ved at være i Danmark og en rejse hjem betalt af de danske skatteydere, fordi de simpleste regler ikke blev fulgt ved indrejse i landet.

I den forbindelse vil indenrigsministeren snart få nogle flere uddybende spørgsmål om sagen fra Fremskridtspartiets side, da det ser ud til, at man ikke har fulgt de gældende regler for indrejse, hvilket ministeren så kan få lejlighed til at forklare nærmere.

Går vi tilbage i tiden, kan vi notere os, at der i 1973 blev indført et indvandrerstop. Dette stop blev afløst af en række familiesammenføringer, der støt og roligt har fået antallet af indvandrere til at vokse og vokse, samtidig med at flygtninge også gøres til indvandrere, hvilket selvfølgelig er helt urimeligt. Det må være sådan, at indvandrere skal kunne sørge for sig selv, hvis de vil blive her i landet, og selvfølgelig skal flygtninge vende tilbage, så snart der er opnået ro i det land, de er flygtet fra.

Der er fortsat stor usikkerhed om antallet af udenlandske borgere i Danmark, for desværre har de samme politikere, som har åbnet for en meget liberal udlændingelovgivning, ikke sikret en reel opgørelse over antallet af herboende udlændinge, og det henholder man sig så til.

Men vi kan dog henholde os til nogle tal, hvis korrekthed der kan sættes spørgsmålstegn ved, men som i hvert fald ikke er mindre end det opgivne. I forhold til 1981 er antallet af personer fra Somalia – og det er stadig væk landet Somalia – vokset fra 97 til 5.125. Personer fra Irak har ikke holdt sig tilbage, for antallet er vokset fra 98 til nu 6.041, og fra Iran er tallet vokset fra 232 til nu 7.678. Det tidligere Ceylon, der i dag kaldes Sri Lanka, holder sig heller ikke tilbage, for hvor der i 1981 var 169, der havde rejst den halve jordklode rundt for at komme til det nordiske lysthus, så er rygtet spredt kraftigt, så vi i år kan notere os 5.769 fra denne del af verden.

Det er tal, der virkelig bør mane til eftertanke herinde, for det gør de faktisk uden for disse tykke mure. Ude i det virkelige samfund reagerer de kommunale folk nemlig på spørgsmålet, for efterhånden som der bygges specielle landsbyer til udlændinge, de kommunale boliger fyldes op, skolerne fyldes og de sociale kontorer fyldes, så ved disse borgmestre, hvor skoen trykker, for det er faktisk via deres pengekasse, at pengene skal komme. Og vi skal da lige konstatere, at det ikke er borgmestre af en speciel politisk observans, der protesterer, det er såmænd socialdemokrater, venstrefolk og konservative, der er begyndt at finde ud af, at advarslerne, som Fremskridtspartiet kom med for mange år siden, måske ikke var så tossedede endda.

Så mangler vi bare, at deres protester for alvor siver ind blandt deres partifæller på Christiansborg, så vores udlændingepolitik kan blive lavet om til gavn for den danske befolkning. Og dér er det jo straks værre.

I den forbindelse kunne det være interessant at høre, hvor langt indenrigsministerens partifælle, hr. Per Kaalund, er nået med at omvende sine partifæller i deres holdninger til den hidtidige integrationspolitik, herunder indførelse af kvotepolitik i skolerne og huslejebegrænsning, som hr. Kaalund har varslet at han vil gøre. Jeg ved godt, at der har været nogle tanker fra indenrigsministeren, men meget lidt konkret. Kan han fremvise resultater, eller var det bare pointskydning, der skulle serveres for pressen?

Vi er oppe på samlede udgifter for udlændingområdet, der ligger på et tocifret milliardbeløb om året – jeg ville ønske, at jeg nærmere kunne konkretisere det beløb, men det er som bekendt ikke ladsiggørligt – et milliardbeløb, der udhuler vores økonomi, som gør, at vi ikke kan give vores egne borgere den nødvendige

pleje og omsorg, som gør, at halvdelen af vores plejehjem byder beboerne dårlige forhold, som skaber problemer for de hjemløse danskere, som gør, at ofre for ulykker ikke kan få den nødvendige optræning, og som ikke gavner mulighederne for sygdomsramte i øvrigt. Det er mange, mange millioner kroner, man bruger om dagen, som danske skatteydere skal betale for at underholde udlændinge, der har søgt til Danmark.

I Sverige har man utrolig store økonomiske problemer og meget store udbetalinger til udlændinge. Jeg synes, det er tankevækkende. Til gengæld får vi en lang række uheldige følger af den danske udlændingelov, nemlig boligproblemer, kriminalitet, sociale tabere, sociale udnyttede, forringelse af vores egne forhold, forringelse af skoleundervisning, undergravning af vores kristne grundholdning og en altødelæggende fremtid som et multietnisk samfund, hvis vi ikke sætter hælene i jorden.

Vi bliver også nødt til at tage fat på spørgsmålet om integration, som man benytter i vid udstrækning over for mange fremmede, der har søgt til Danmark. Er det pengene værd? Og skal vi fortsætte den linje, som efter Fremskridtspartiets mening er forkert?

Danskerne – altså de mennesker, der har skabt det danske samfund og lever i det – får pålagt at medvirke til integration af disse fremmede. De skal lære sproget, have uddannelse, have bolig og job, men det er jo ikke dem alle, der er lige interesseret.

Der er god grund til at sætte spørgsmålstegn ved integrationen, for opretter de ikke selv deres egne skoler til deres børn, hvor det ikke er dansk, men deres hjemlands sprog, der tales, mens de tosprogede klasser oprettes af danskerne? Mange vil fastholde deres kultur og religion, men så må de også finde sig i, at danskerne vælger dem fra i forskellige sammenhænge. Danske politikere har sikret, at den danske befolkning bliver til grin for deres egne penge.

Flygtninge er ikke indvandrere, men personer, der opholder sig i en periode her i landet på grund af forskellige forhold i deres hjemland, der gør, at de i en periode vil være i fare, hvis de vender hjem.

Fremskridtspartiet ønsker spontanflygtningenes antal meget begrænset, gerne stoppet, og så skal vi have en fast kvote for FN-flygtninge, der ikke skal integreres i det danske samfund.

Jeg mener, at vi bliver nødt til at diskutere, om det er rimeligt, at udlændinge ligestilles med

danskere, hvad angår de sociale ydelser. Det er en velkendt sag, at Danmarks høje sociale status er bekendt i store dele af verden, og det medfører, at vi tiltrækker folk fra hele kloden. Der er ingen tvivl om, at så vil interessen fra bekvemmelighedsflygtninge falde, og vi kan koncentrere os mere om dem, der virkelig er i nød. Vores økonomi vil få det bedre, og her vil der igen blive penge til at hjælpe vores svageste til en bedre tilværelse.

Hvorfor taler i øvrigt alle regeringer – og det drejer sig om både socialdemokratiske og borgerlige regeringer – så meget om, at det er bedre at bruge pengene i nærområderne? Heri er Fremskridtspartiet fuldstændig enig. Men man gør så uendelig lidt ud af kontakterne til de omkringliggende lande i krigsområderne vedrørende oprettelse af lejre, hvor vi så kunne hjælpe både økonomisk og humanitært. Arbejdes der fortsat på at få lejre oprettet i nærheden af hjemlandet til f.eks. bosniske flygtninge i stedet for at tage dem til Danmark?

Der er noget i Danmark, der er ravruskende galt, når det drejer sig om vores udlændingelovgivning. I den senere tid har man dagligt i dagspressen kunnet læse den ene groteske artikel efter den anden om, hvordan udlændinge svindler og snyder. Den ene dag er det en historie om, hvordan en person får bistandshjælp i Danmark, men lever som millionær i Pakistan. Den næste dag drejer det sig om, at udlændinge i et stort taxiselskab snyder med kørebøgerne, og den næste dag igen drejer det sig om, at man uden problemer kan få fat i danske pas. Det er småhistorier, jeg ved det godt, men det er altså den slags historier, som jeg er bange for at der er hold i, der betyder, at den danske befolkning ikke fatter, hvorfor politikere ikke griber ind.

Jeg håber så sandelig, at de ansvarlige bag den nuværende udlændingepolitik har læst om disse kendsgerninger og fået en meget flov smag i munden over hele den fuldstændige mangel på kontrol. Pengene fosser ud af statskassen til fup og svindel og til en forfæjlet udlændingepolitik, hvor der ikke er styr på noget som helst. Imens sidder der altså en lang række danskere, bl.a. vores ældre, og mangler de mest elementære ting. Der er mangel på ældreboliger, på plejehjem og pleje, der er ventelister til sygehusene – og folkepensionen er jo noget, som man begynder at diskutere i Danmark om vi har råd til. Det er ikke en anstændig måde at behandle vores medmennesker på.

Mange ældre bor i dag i gamle, udslidte lejligheder, og jeg forstår godt bitterheden, når de kan konstatere, at andre med statstilskud kan flytte ind i det ny byggeri overfor, et byggeri, der med garanti har elevator, mens de ældre må slås med trapperne. Pengene smides ud ad vinduet til alle mulige flygtningeprojekter. Det er ikke kun skammeligt; det er direkte uværdigt over for vores egne svage. Derfor drejer det sig også om at omprioritere udgifterne, så vore ældre får mere og der bliver langt større kontrol med de svimlende udbetalinger på udlændingeområdet.

Jeg ved godt, at det måske ikke er sådan særlig passende - det har jeg forstået - at foreslå en dagsorden under denne forespørgselsdebat, men i Fremskridtspartiet vil vi nu henholde os til forretningsordenen. Vi har den opfattelse, at også på udlændingeområdet må man have et konkret initiativ, hvis man rejser en debat, som nu alle Folketingets partier står bag. Så jeg skal på Fremskridtspartiets vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Idet Folketinget konstaterer, at de seneste års tilstrømning til Danmark af asylsøgere har betydet store problemer, og at mangel på omtanke, manglende planlægning og undladelse af at foretage konsekvensberegninger har ført til tilstande, der er uacceptable og har skabt en stigende uro i befolkningen, opfordrer Folketinget regeringen til at drage de nødvendige konsekvenser, således at der sker betydelige stramninger af den danske udlændingepolitik.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 58).

Anden næstformand (Henning Grove):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se foran). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Elisabeth Arnold (RV):

Ved en optælling af de gange, dette Ting har diskuteret udlændingepolitik inden for de sidste fire-fem år, er jeg nået frem til, at Folketinget mindst 53 gange har debatteret Danmarks udlændingepolitik enten i form af ændringslovsforslag til udlændingeloven, i form af redegørelser eller i form af forespørgselsdebatter.

At kalde udlændingeområdet for et tabuområde, som de danske politikere ikke tør diskutere, må siges at være en voldsom overdrivelse. Det er et af de emner, vi hyppigst diskuterer her i Folketinget, og vi gør det med åben pande og uden at stikke noget under stolen.

Jeg synes, det er udmærket, at vi har en fælles opfordring her i dag til de forskellige ministre om at få denne forespørgselsdebat, og at alle partier står bag forespørgslen; Det Radikale Venstre deltager da også med glæde i debatten.

Hvis vi kigger på et øjebliksbillede af det danske samfund, vil jeg prøve at beskrive det, som man kunne beskrive det, når man sidder i flere forskellige situationer.

Hvis vi kigger på bogholderen og ser på hans virkelighed, ville vi få følgende beskrivelse: Der bor 5 millioner mennesker i Danmark; af disse er mere end 95 pct. danske statsborgere; af de danske statsborgere er 19 ud af 20 født i Danmark; 1 ud af hver 20 danskere har fået sit danske statsborgerskab for mindre end 20 år siden. Et andet tal: 6 pct. af eleverne i folkeskolen er fremmedsprogede.

En almindelig avislæser i dagens Danmark vil derimod opleve følgende virkelighed: Udlændinge og indvandrere er der flere og flere af; udlændinge og indvandrere er mere kriminelle end danskere; udlændinge og indvandrere er mere ramt af arbejdsløshed; de bor samlet i bestemte kvarterer; de isolerer sig og deltager kun lidt i samfundets funktioner.

Den virkelighed, som flygtningene og indvandrerne oplever, kan være følgende: Ulideligt lange sagsbehandlingstider; ørkesløshed og lediggang i asylcentre eller i flygtningelejrene; diskrimination på grund af hudfarve, navn eller sågar adresse; altid bagest i jobkøen; beskyldninger mod enkeltpersoner eller grupper rammer alle indvandrere og udlændinge; kritik af manglende integrationsvilje osv. osv.

Hvordan vil dette billede se ud i fremtiden? Ja, omverdenen er i opbrud; Jerntæppet og Muren er væk; nye stater er opstået; grænser åbnes; borgerkrige raser; millioner af mennesker er på flugt; diktatorer og fundamentalister gør tilværelsen uudholdelig for andre millioner, der kun har udsigt til endnu større uro, endnu større utryghed og endnu mere ufrihed.

Alt dette kan hver aften ses i tv. Somme tider kan det synes, som om Danmark er det eneste sted i verden, hvor alt er fredeligt og roligt, hvor de hedeste emner er, om det er rigtigt eller forkert at fejre 50-års-dagen for befrielsen med et

laserlysshow, eller om benzinen skal stige med 11 øre til sommer.

Med et stabilt og roligt fædreland og en uforudsigelig og usikker omverden er der ikke noget at sige til, at danskerne føler sig truet, truet på trygheden, på identiteten, på freden og på økonomien. Det er ikke nogen ond eller hadefuld reaktion, det er en frygt for, at alt ikke bliver ved med at være, som det er.

Det hjælper ikke meget, at forskellige politikere taler beroligende om, at de har fod på det hele, at der nok skal blive penge til pensionen, at vi lever i et velordnet samfund og vil blive ved med det, og at der vil være gratis lægehjælp og skolegang til alle også om 50 år. Det hjælper ikke meget, når omverdenen tydeligvis trænger sig på både i voldsomme tv-reportager og i form af de fremmede, der kan ses i gadebilledet, i skolerne, i supermarkedet, på jobbet og i arbejdsløhedskøen.

Jeg kan ikke love de bekymrede danskere, at der ikke kommer flere fremmede til Danmark i fremtiden, tværtimod. Jeg kan forsikre om, at der kommer flere. I en verden, hvor vi samhandler mere og mere med hinanden, hvor vi færdes hyppigere og hyppigere over de åbnede grænser, og hvor vi bliver dygtigere og dygtigere til at lære de andres sprog og tænkemåde, kan det kun gå den vej: Flere af os vil rejse ud, og flere af de andre vil rejse ind hos os.

Det er tit brugt som skældsord og skræmmebillede, at Danmark ikke skal være et multietnisk samfund. Til det vil jeg svare: Danmark er et multietnisk samfund. Den ene etniske gruppe er imidlertid langt, langt større end alle de andre grupper tilsammen, så man må sige, at det er et multietnisk samfund på flertallets præmisser, og det vil det blive ved med at være.

For på trods af alle myterne om danskernes uvilje over for fremmede indgås der i dag langt flere ægteskaber på tværs af nationaliteterne end tidligere. De familiesammenføringsstatistikker, der ofte bliver brugt som skræmmekampagne mod indvandringen, afslører, hvis man gider kradse bare en lille smule i overfladen, at danskerne selv står for en meget stor del af familiesammenføringerne.

Det Radikale Venstres overordnede holdninger til udlændingepolitikken adskiller sig i hvert fald fra adskillige af de tidligere ordføreres; jeg tænker især på Venstres og De Konservatives ordføreres.

Vi ønsker fortsat, at der skal være åbne grænser i Europa. Vi ønsker ikke, at de fremskridt,

der opnåedes efter Murens fald med det øgede europæiske samarbejde, skal skrues tilbage. Men vi vil gerne arbejde for, at der kommer mere ensartet lovgivning i de forskellige europæiske lande, så flygtninge, der ikke kan få asyl i ét land, med lethed kan få det i et andet, fordi man bruger forskellige kriterier. Vi ønsker, at vi prøver at indrette vores lovgivning, så den i hvert fald følger samme principper på mellemstatsligt grundlag i samarbejde mellem de forskellige suveræne lande. Det er utrygt, at der er meget forskellige regler i de forskellige lande.

For flygtninge, som søger asyl i Danmark, ønsker vi naturligvis en hurtigere sagsbehandling. Det har vi sandelig også været med til at arbejde for i mange år. Men vi vil også bibeholde retssikkerheden. Det er vigtigt, at vi bibeholder retssikkerheden for dem, der søger asyl i Danmark, så de ikke sendes hjem til forfølgelse og eventuelt henrettelse og tortur.

De, der ikke får godkendt deres asylansøgning, de, der får afslag, skal naturligvis udsendes, men jeg vil godt sige til Venstres ordfører, fru Birthe Rønn Hornbech, som sagde, at de skal sendes hjem til de mere beskedne kår end dem, de kommer fra, at det er sandelig ikke sikkert, at det var mere beskedne kår, de kom fra. Der er masser, f.eks. asylansøgere fra Østeuropa, som kommer fra kår, der kan minde meget om dem, man har i Danmark, og der har i tidligere tider også været asylansøgere fra lande, som bestemt ikke havde mere beskedne kår end dem, vi normalt har i Danmark. Så det er en fastholdelse af det grundlag, hvorpå man giver asyl i Danmark: Det skal være personlig forfølgelse eller tilhørsforhold til en bestemt religiøs eller etnisk eller social gruppe.

Vi ønsker også, at de, der får asyl, efter nogle års ophold skal kunne få permanent opholdstilladelse i Danmark, som det står i den udlændingelov, der har været gældende ret i Danmark i mere end 10 år.

Og jeg vil gerne sige så tydeligt, som jeg kan: Efter Det Radikale Venstres opfattelse må flygtninge gerne blive indvandrere. Det er et led i en målbevidst politik for at undgå et nyt klassefund, at folk, der har fast opholdstilladelse her i Danmark, efter en vis årrække får mulighed for at blive danske statsborgere. Det skal de have lov til. Vi kan ikke inddele folk i A- og B-grupper, og vi kan ikke vente 15, 20 eller 30 år på, at der måske bliver fred i et land, som folk er flygtet fra. Derfor vil vi fastholde, at det skal være muligt at få dansk statsborgerskab efter en

kortere årrække med fast ophold og en god vandel i Danmark.

Vi ønsker også at fastholde familiesammenføringsreglerne. Hvad er der dog i vejen for at skulle have lov til at bo sammen med sin ægtefælle og sine mindreårige børn? Familiesammenføringsreglerne er med de seneste opstramninger på forsørgelseskravsområdet blevet meget, meget stramme. Vi bliver ofte præsenteret for enkelte historier, hvor vi kan se, at danskere ikke kan kende deres gamle land igen – danskere, hvis datter eller søn har begået den næsten utilgivelige synd at forelske sig i en udlænding, og som nu ikke kan komme til at bo i Danmark sammen med deres mand eller kone. Så stramme er reglerne faktisk blevet, og det synes vi fra radikal side ikke vi kan være bekendt.

De danske politikeres vigtigste opgave er at undgå, at den nuværende polarisering fortsætter. De få procent udlændinge, der er i Danmark, kan ikke være en trussel hverken for dansk identitet, for dansk kultur eller for dansk økonomi.

Der trænges til flere initiativer på boligområdet, på skoleområdet, på arbejdsmarkedsområdet – det er nævnt tidligere. Byudvalgets initiativer har været mangfoldige og gode. Der har også været andre initiativer, men vi ved alle, at det er meget, meget sent, der er skredet ind. De ting, der er gået galt i de forskellige boligområder, er jo gået galt for årtier siden, og det er ikke noget nyt. Jeg vil også sige, at den nuværende opposition har et tungt medansvar for, at tingene ikke er blevet rettet op for mange år siden. Så der er stadig væk meget at gøre, og Det Radikale Venstre vil være til finde med arbejdstøjet på.

Der er enkelte ting, som jeg vil nævne til sidst. Vi må stadig væk stille det spørgsmål til os selv, om vi gør nok i forbindelse med de integrationsopgaver, der ligger foran os i den nærmest kommende tid, f.eks. med integreringen af de bosniske asylsøgere, som vil få asyl. Gør vi nok for at sikre, at de små bysamfund, som nu har fået et godt og fortrøligt og tæt forhold til de asylsøgere, der bor i deres by, får mulighed for også at beholde dem dér? Giver vi mulighed for, at de byer kan bygge boliger, så de kan tilbyde de nye flygtninge en ordentlig tilværelse dér? Med andre ord: Skal det være muligt for flygtningen fra det tidligere Jugoslavien at vælge mellem Galten og Gjellerup? Eller er der kun Gjellerup tilbage, man kan henvende sig til, fordi det er det eneste sted, man har mulighed for

at komme hen? Eller giver vi mulighed for, at man også kan få andre steder at vælge imellem?

En anden ting, som jeg også synes vi må diskutere fordomsfrit, er, om den måde, vi organiserer hele vores flygtningearbejde på i Danmark, er hensigtsmæssig. Vi har set, hvordan humanitære organisationer med traditioner, som måske oprindeligt gik på helt andre områder, Dansk Røde Kors, Dansk Flygtningehjælp og så også kommunerne, i virkeligheden står med noget i retning af de samme opgaver, men i hvert ikke med en helt logisk opgavefordeling, som gør, at tingene måske kan være forvirrende både for os andre, som skal yde penge til meget af arbejdet, og for dem, der skal omfattes af det arbejde, som bliver gjort. Jeg synes, vi må diskutere, hvordan vi organiserer hele den del af arbejdet.

Endelig vil jeg til sidst sige, at Det Radikale Venstre opfatter det som en meget stor opgave at arbejde med at bekæmpe danskernes frygt for alt det, der er andelede. Vi må være med til at sørge for, at danskerne opdager, at selv om man er anderledes, kan man godt være et fredeligt, flittigt og hyggeligt menneske.

Selv om man er anderledes, har man et liv, der ligner alle andres med gode dage, med nedture, med sygdom og alderdom, med kærlighed og venskab. Og selv om man er anderledes, har man krav på respekt og venlighed og en ordentlig modtagelse i Danmark. Det synes jeg vi skylder udlændinge, der kommer til H.C. Andersens fædreland.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Når man iagttager debatten her i dag, må jeg indrømme, at det virker som en usædvanlig tam debat. Det er, som om det politiske spil af i dag ikke tillader, at man tager en saglig og realistisk debat herinde i Folketinget om de problemer, som optager befolkningen. Det er ganske tydeligt, eller det virker i hvert fald på mig, som om denne debat er aftalt på forhånd. Man må ikke blive for konkret, man må ikke debattere for konkrete ting, man må ikke debattere det, som bekymrer. Man må ikke få en reel debat uden de fordomme, som vi kender, og det betyder jo, at denne forespørgselsdebat har karakter af en skindebat, som man skal tage til ære for dagspressen og til ære for vælgerbefolkningen. Jeg synes, det er uværdigt for Folketinget, hvis det skal være måden at gøre det på.

Vi har tidligere i flere situationer – også under nogle Europa-debatter herinde i denne folketingsssamling – debatteret nogle forslag fra Enhedslisten, hvor jeg har følt det på lignende måde. Jeg synes, det er lige forkert, uanset hvordan man gør det. Hvorfor i alverden må Folketingets politikere ikke diskutere de konkrete problemer ved den førte asylpolitik, som befolkningen bekymrer sig om, og som debatteres rundt omkring dér, hvor vi jo kommer ud til møder osv.? Når et formiddagsblad her i Danmark har helt konkrete eksempler på, hvordan tingene kan foregå, muligvis foregår, hvorfor må man så ikke debattere det her? Hvorfor må det kun debatteres alle mulige andre steder, men så snart vi kommer ind i Folketingssalen, så er det tabu?

Jeg synes, det er forkert at anlægge debatten ud fra det synspunkt. Jeg synes, det er forkert, men det er meget tankevækkende, at der desværre er så mange af Folketingets partier, der har det på den måde.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Hr. Thulesen Dahls opfattelsesevne er jo et problem for ham selv, ikke for os andre, men lad mig da give den konkrete oplysning, at hr. Thulesen Dahls indtryk af, at der skulle være aftalt noget, viser hans manglende evne til at fatte, hvad der foregår omkring ham.

Jeg kan oplyse, at jeg ikke har været i forbindelse med én eneste ordfører eller gruppeformand, og de taler, som statsministeren og indenrigsministeren har holdt her i dag, modtog jeg i formiddags i udkast; de blev noget anderledes. Så der er ikke noget aftalt spil, og vi andre taler faktisk, som det passer os, ligesom hr. Thulesen Dahl og hans partifæller taler, som det passer dem. Og så kan hr. Thulesen Dahl være tilfreds eller utilfreds.

Jeg kan godt forstå, hvis fru Pia Kjærsgaard er utilfreds, for hun var jo i en kort bemærkning oppe før og sige noget om, at vi skal sige det, befolkningen står bag. Jo, det sagde fru Pia Kjærsgaard nøjagtig. Jeg skrev det ned, mens det blev sagt. Og det er forskellen, måske formentlig en af de store forskelle, på Fremskridtspartiets talsmænd og så de andre partier, som kan være uenige om så mange ting, men som her differerer fuldstændig fra Fremskridtspartiet.

Vi skal ikke tale, sådan som befolkningen forventer at vi skal tale. Det ville både være i strid

med grundloven og med al anstændighed. Vi er sat herind for at vejlede. Om andre vil lade sig vejlede, det er op til dem selv. Så den slags gal-lupdemokrati, som fru Pia Kjærsgaard og hr. Thulesen Dahl står for, deltager vi andre altså heldigvis ikke i.

I øvrigt er befolkningen slet ikke så ringe, som Fremskridtspartiet nogle gange vil gøre den til, også i dag. Jeg står her med en undersøgelse i bladet Danske Kommuner, som har spurgt hos 195 af landets 275 kommuner og er kommet til det resultat, at 55 pct. af borgmestrene, det er vel en slags folkevalgte, en slags repræsentanter for befolkningen, absolut ikke ønsker noget indvandrerstop, mens kun 29 pct. af borgmestrene ønsker det.

Så hvis endelig det skulle gå på det, så er befolkningen langt bedre, end Fremskridtspartiet tilsyneladende bilder sig ind.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg har ikke tidligere i dag deltaget i de korte bemærkninger, og det har faktisk været meget bevidst fra min side, men nu synes jeg alligevel, at det er nødvendigt at tage en replik.

Hr. Thulesen Dahl spørger om, hvorfor disse temaer er tabu, hvorfor de ikke må diskuteres. Jamen hvem i alverden har sagt, de ikke må diskuteres? Der er mig bekendt frit slag – hvis man holder sig inden for visse sømmelige grænser – til at sige, hvad man vil fra denne talerstol.

Men vi er faktisk nogle ordførere – og det er ikke noget aftalt spil; jeg har ikke talt med nogle ordførere ud over min egen kollega, hr. Hans Peter Baadsgaard – men jeg har kunnet høre på debatten, at vi er nogle ordførere, der er optaget af at beskæftige os med det, vi opfatter som værende de helt grundlæggende problemer, og det er bl.a. derfor, Socialdemokratiets to ordførere i dag har valgt at koncentrere sig om indvandrere og integrationspolitikken, for i dag er problemerne nok så store, og vi tror, at hvis de kan løses, falder der meget mere ro over debatten omkring selve flygtningeasylpolitikken.

I øvrigt får vi formentlig kort efter påske lejlighed til specielt at tage det problem op i forbindelse med det lovforslag, ministeren bebudede bliver fremsat i dag.

Så det dér – undskyld mig, jeg skal ikke bruge stærke ord – men den noget særprægede påstand, at det ikke må diskuteres her i dag, har ikke hold i virkeligheden.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det kan godt være, hr. Arne Melchior sagde, at han skrev min sætning ned, men så har hr. Arne Melchior noteret forkert. Jeg kunne aldrig nogen sinde drømme om – og det vil være mig inderligt imod, og enhver, der kender mig, vil vide, at det er forkert, når hr. Arne Melchior påstår det – blot at gøre det, som befolkningen vil. Så var jeg faktisk ikke medlem af Fremskridtspartiet, for vi hører ikke til et parti, som i den grad korrumpere den danske befolkning, sådan som mange af de gamle partier gør på forskellig vis.

Det, jeg sagde, var, at jeg synes, det er forkert, at hr. Arne Melchior tidligere i debatten i dag under sådan en diskussion, som vi har nu – hvis man ellers kan kalde det en diskussion – begynder at gradbøje ordene retfærdig eller human. Det var det, jeg sagde, og da sagde jeg, at jeg faktisk tror, at danskerne har en forventning til en debat, som er rejst af alle Folketingets partier i Folketingssalen om Danmarks udlændingepolitik. Det var nøjagtig, hvad jeg sagde.

Må jeg så sige til de ordførere, der nu har været oppe og sige, at man drøfter dette på helt normal vis: Jeg glæder mig til at høre ordførernes indstilling til Fremskridtspartiets dagsordensforslag. Der blev stillet et konkret dagsordensforslag, og det ville dog være helt rimeligt, om andre ordførere sagde ja eller nej, eller hvordan man forholdt sig til det dagsordensforslag. Det må jo komme, eller hvad mon det er, der kommer?

Kan Socialdemokratiet f.eks. tiltræde dagsordensforslaget? Kan De Konservative, kan Venstre eller fru Elisabeth Arnold?

Det synes jeg ville være interessant at vide.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Thulesen Dahl synes at være utilfreds med den måde, vi debatterer på i denne debat, og tog endnu en gang ordet tabu i sin mund.

Jeg indledte min tale med at sige, at mindst 53 gange inden for de sidste par år har vi diskuteret udlændingepolitik, så det er ikke et tabuemne, i hvert fald ikke for Det Radikale Venstre.

Men jeg har forberedt min tale for længe siden, og jeg har gået og tænkt i flere uger på, hvilket indhold jeg ville lægge i min tale, og jeg har især lagt vægt på, at fru Birthe Rønn Hornbech, som tog initiativet til denne forespørgselsdebat – det skal ikke være nogen hemmelighed – sagde: Vi trænger til en debat, hvor vi taler

roligt og ordentligt og sagligt, og hvor man klart kan høre, hvad forskellen på de forskellige partier er, og hvad deres overordnede holdninger til udlændingepolitikken er.

Det er derfor, vores taler er blevet så fredelige og så overordnede og så generelle, som de er, og det er derfor, vi ikke lader os provokere til at diskutere, hvad der stod på forsiden af Ekstra Bladet i går. Det har vi diskuteret ret mange andre gange. Jeg synes, det er fint, at vi kan holde en saglig tone, hvor man tydeligt kan se, hvad forskellen er på partierne, og jeg har ingen problemer med at holde en debat på det niveau, men det har hr. Thulesen Dahl åbenbart.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Jeg må sige, at de bemærkninger, der er kommet til min korte bemærkning, selvfølgelig er opmuntrende. Det er meget opmuntrende at få konstateret, at der selvfølgelig ikke er aftalt noget på forhånd. Man tager en fordomsfri debat, hvor alle ting kan diskuteres. Det er jo det signal, jeg har hørt, og det må jeg da sige er meget tilfredsstillende.

Men samtidig hører jeg også fru Elisabeth Arnold her til sidst, som siger, at dette med en fordomsfri debat, hvor alting kan lægges på bordet, det er altså ikke, hvad Ekstra Bladet måtte have skrevet på sin forside. Det er altså ikke, at man begynder at mundhugges, at man begynder at vise sine uoverensstemmelser alt for meget. Det er en såkaldt rolig, ordentlig, saglig debat, hvor man diskuterer de overordnede, generelle vendinger. Javel.

Til fru Elisabeth Arnold vil jeg sige, at for mig at se er problemet blot det, at det, der virkelig optager folk, og det, som befolkningen gerne vil have at Folketinget også tager stilling til, er jo ikke bare de dér generelle, overordnede, rolige, saglige vendinger, som jeg tror det blev udtrykt. Det er jo netop de konkrete ting og de konkrete ting sat i perspektiv til den generelle førte politik herindefra. Det er jo det, som optager befolkningen, og det er så også det, man må tage stilling til.

Til fru Dorte Bennedsen, som siger: Jamen det er jo bl.a. integrationspolitikken, man må tage stilling til. Ja, og det er jo også det, Fremskridtspartiet gør, når Fremskridtspartiet siger, at et af de store problemer jo netop er – og det er jo så det, der afføder alle de konkrete eksempler efterfølgende også – at man fører en integrationspolitik frem for at sige, at flygtninge ikke

skal integreres i det danske samfund, men skal være her på midlertidig basis, og når der er mulighed for det, skal de tilbage til deres hjemland.

Hvis man nu tog udgangspunkt i det synspunkt, var der mange af de konkrete ting, som det bliver nævnt står på Ekstra Bladets forside, som så ikke ville finde sted, fordi de er affødt af den integrationspolitik, man fører herinde fra Folketingets side.

Søren Søndergaard (EL):

Bl.a. til ære for Fremskridtspartiet vil jeg sige lige præcis noget om, hvad der optager mig. Når vi i dag diskuterer disse overvejelser om vores fremtidige udlændingepolitik, synes jeg, det må være tilladt at stille et meget enkelt, men også meget grundlæggende spørgsmål, der går ud på: Hvorfor kommer der egentlig udlændinge til Danmark?

Selvfølgerig er der forskellige grunde til, at de kommer. Nogle kommer, fordi deres arbejde må foregå i Danmark, det kan være som ambassadører eller som ingeniører eller som professionelle fodboldspillere. Andre kommer, fordi de er blevet forelsket i en dansk kvinde og har fået mulighed for at få familiesammenføring, som prins Henrik, eller har forelsket sig i en dansk mand, som dronning Ingrid. Når vi snakker om udlændinge eller fremmede i denne kategori, er det sjældent, at det er den slags udlændinge, vi tænker på, ja, nogle gange glemmer vi faktisk at denne slags udlændinge også er udlændinge.

Men de fleste udlændinge kommer jo til Danmark, fordi de gerne vil væk fra noget. Her må vi igen opdele i forskellige grupper. Nogle kommer som egentlige flygtninge, fordi de føler sig forfulgt i deres hjemland – det være sig af holdningsmæssige eller etniske grunde. De kommer ofte til Danmark i større grupper som resultat af udviklingen i deres hjemland, f.eks. chilenerne på flugt fra militærdiktaturet i begyndelsen af 1970'erne, iranerne på flugt fra præstestyret i begyndelsen af 1980'erne og jugoslaverne på flugt fra etniske udrensninger og nationalistisk vanvid i begyndelsen af 1990'erne. Andre kommer som det, der lidt nedladende er blevet kaldt økonomiske flygtninge, fordi de føler, at det giver dem en bedre mulighed for at sikre dem eller deres børn en fremtid uden sult eller bare uden nød og fattigdom.

Men det er jo ikke noget ukendt fænomen med økonomiske flygtninge på vores breddegrader. Faktisk er det mindre end 100 år siden –

de ældste i salen kan måske ligefrem huske det – at hundredtusinder af danskere, svenskere og nordmænd udvandrede til Amerika for at søge lykken i det, man kaldte »Det forjættede land«.

Men uanset om der er tale om økonomiske flygtninge eller om flygtninge i Genèvekonventionens forstand, er det afgørende altså, at disse mennesker kommer til Danmark, fordi de flygter fra noget. Der er to mulige, men meget forskellige konklusioner, som man kan drage af denne konstatering. Den ene konklusion er, at for at undgå, at for mange af disse mennesker føler sig tvunget til at flytte til Danmark, bør vi gøre alt, hvad vi kan, for at forbedre levevilkårene i de lande, de kommer fra.

Nylige opinionsundersøgelser har vist, at først og fremmest Enhedslistens vælgere har forståelse for denne sammenhæng. Disse undersøgelser viser nemlig, at Enhedslistens vælgere hører til dem, som er mest positive over for, at Danmark skal tage imod flygtninge, samtidig med at vores vælgere hører til dem, som er mest positive med hensyn til at hjælpe den tredje verden.

Selvfølgerig kan den konkrete måde, som ulandsbistanden fungerer på, altid diskuteres; f.eks. er vi utrolig kritiske over for den store og stadig større del af ulandsbistanden, som ender i lommerne på danske erhvervsvirksomheder.

Men mere generelt vil jeg sige til de partier, som både vil skære ned på ulandsbistanden og på antallet af flygtninge: Det hænger simpelt hen ikke sammen. I det hele taget kan man ikke gøre noget ved flygtningeproblemet, medmindre man er villig til at gøre noget ved den økonomiske verdensorden, ved det økonomiske verdenssystem, som skaber flygtningeproducerende lande. Problemet er jo i dag, at der sker en overførsel af værdier fra den fattige verden til den rige verden. Eller sagt mere direkte: De fattige holder rumpetten oppe på de rige.

Som nævnt er der også en anden mulig konklusion på konstateringen af, at der faktisk er en grund til, at folk flygter, en grund til at folk flytter, og den går ud på at bygge murene højere og højere omkring vores »Fort Europa« for at holde de fremmede ude. Visumtvang, fingeraftryk, gaderazziaer, landminer, pigtråd og bevæbnede patruljebåde er de uundgåelige midler, når fortet skal sikres mod dem udenfor. Problemet ved denne løsning er blot, at den ikke holder i længden. Der vil ske det samme, som der sker med en dampkedel, hvis man forhindrer dampen i at slippe ud. Et eksempel på dette er Algeriet. Hvis

man går ind og kigger nærmere på dette problem, så står der med små bogstaver »Made in Europe«. For hvem kunne dog tro, at man i længden kunne holde en ung og relativt veluddannet befolkning i en situation uden håb ved foden af Europas dør, uden at det førte til en eller anden form for eksplosion?

I årene fra 1992 til 1994 blev antallet af asylansøgere i Vesteuropa halveret. Det kan nogle selvfølgelig sætte deres lid til og håbe på, at fortet holder stand, men sagen er blot, at faldet i de officielle asylansøgere modsvares af en stigning i antallet af folk, som opholder sig illegalt i Vesteuropa. Og hvad er så resultatet af det? I Politiken i søndags gav Henrik Olesen, som er koordinator i noget så fint som »De uformelle konsultationer«, hvor verdens rigeste lande diskuterer asyl- og migrationsspørgsmål, følgende bud. Han sagde:

»I Schweiz er næsten hele narkotikahandelen overtaget af Kosovo-albanere. De kan ikke få asyl, og de skal jo overleve på en eller anden måde. Folk er ikke kriminelle, bare fordi de bor i et land illegalt, men det, at de er nødt til at være her illegalt, skubber dem ud i en marginal situation.«

Og Henrik Olesen konkluderede:

»Vesteuropa bliver nødt til at formulere en indvandringspolitik. Det er den eneste måde, vi kan få omdirigeret nogle af de folk, der opholder sig illegalt i vores del af verden, til i stedet at stille sig i kø foran ambassaderne og søge ind ad legal vej. I dag er der ingen politikere i Vesteuropa, der tør sige det her, men så vidt jeg kan se, er det den eneste vej, hvis Europa ikke skal udvikle sig til et egentligt fort, hvor militæret beskytter grænserne og kontrollerer udlændinge på gader og veje.«

Jeg er glad for, at jeg kan citere andre for at rejse denne problematik, andre, som der forhåbentlig lyttes noget mere til her i forsamlingen, end der desværre gør til Enhedslisten. For skal vi fortsætte ud ad vejen med det lukkede »Fort Europa« og den naive forestilling om, at nogle få hundrede millioner hvide mennesker kan bevare deres velstand, mens milliarder lever et liv i fattigdom lige uden for døren?

Eller skal vi åbne op over for verden kombineret med en behård satsning på at gøre de flygtningeproducerende lande værd at leve i – også selv om det koster af vores egen velfærd? Det er det helt centrale spørgsmål, når vi diskuterer den fremtidige udlændingepolitik. Og hvis vi ikke forholder os til det helt centrale spørgs-

mål, så kommer vi i vanskeligheder før eller senere.

Selvfølgelig er der masser af problemer ved hvert år at skulle inddrage tusindvis af udlændinge, nogle gange fra helt andre kulturer, i det danske samfund. Arbejdsløsheden, boligmangelen og de sociale nedskæringer gennem de sidste mange år har bestemt ikke gjort det lettere.

Faktisk er det sådan, at arbejdsløshed, manglende eller utilstrækkelig uddannelse og fraværet af et frit boligvalg giver langt større problemer for den enkelte og for samfundet som helhed, end om man er født i Ishøj eller i Islamabad. Derfor er den afgørende opgave også at gøre noget ved de bagvedliggende sociale problemer: at skaffe arbejde og uddannelsespladser til alle, at tilføre særlige ressourcer til belastede områder, f.eks. til flerkulturne projekter, til ungdomsklubber og til tusprogede medarbejdere i boligområder, og frem for alt at føre en anden boligpolitik, som giver både danskere og udlændinge et reelt frit boligvalg, som jo i dag er en illusion. Det kræver mere socialt boligbyggeri i attraktive miljøer, også i Søllerød. Det kræver central boliganvisning i lokalområderne til såvel det sociale som det private udlejningsbyggeri med et retfærdigt og gennemskueligt køsystem samt en byfornyelse på beboernes betingelser.

Men uanset alle disse problemer, som man kan opregne, så er Enhedslistens opfattelse, at integrationen må bygge på, at alle medborgere i det danske samfund har de samme rettigheder og de samme pligter, og at der ikke gøres forskel på udenlandsfødte og danskfødte. For os ligger det i naturlig forlængelse af vores socialistiske grundholdning, men vi noterer – og noterer med glæde – at den samme opfattelse kan nås ud fra andre grundholdninger.

Det er baggrunden for, at vi i flygtninge- og indvandrerspørgsmålet ofte ser et sammenfald i synspunkter med religiøse og kirkelige kredse, som tager deres udgangspunkt i, at vi alle er lige for Vorherre, og med visse frisindede borgerlige, som stadig væk holder fast i idealer helt tilbage fra den amerikanske Uafhængighedserklæring i 1776 eller i den store franske revolution fra 1789 om frihed, lighed og broderskab.

Men desværre er det ikke altid disse grundholdninger, som præger den førte politik. Det var ikke tilfældet under den foregående regering, og det er desværre heller ikke altid tilfældet under den nuværende regering. Et eksem-

pel, som jeg vil give på det, er den påtænkte indførelse af tvungne fingeraftryk af asylansøgere.

Det er fuldstændig korrekt, at det er en sag, som vi kommer til at diskutere. Når jeg nævner det her, er det udelukkende, fordi Birte Weiss selv bragte den op. Birte Weiss glædede sig over

Anden næstformand (Henning Grove):
Indenrigsministeren.

Søren Søndergaard (EL):

Undskyld, indenrigsministeren glædede sig over denne regel, som kunne forebygge et misbrug. Jeg er også overbevist om, at den kan forebygge et vist misbrug, om end jeg tror, forestillingerne om misbruget er overdrevne, men det ændrer jo ikke ved, at der er tale om en forskelsbehandling, når man vil tage fingeraftryk af folk, som intet kriminelt har foretaget sig, og hvis eneste forbrydelse er at have søgt om asyl.

Hvorfor ikke bruge den samme metode i forhold til den danske befolkning? Tænk dog, hvilket antal forbrydelser der kunne opklares meget lettere, hvis man allerede havde alle danskeres fingeraftryk. I en stor registerboks kunne man simpelt hen gå ind og lave en gennemgang, når der var foregået en forbrydelse, og man kunne lynhurtigt få opklaret en masse forbrydelser, som man ikke kan klare i dag.

Man kunne simpelt hen indføre en regel om, at alle, der er bosiddende i Danmark, skal have taget deres fingeraftryk, når de fylder 10 år. Det forslag er ikke kommet frem, og det er selvfølgelig klart, at dermed ligger der en forskelsbehandling mellem danskere og folk, der kommer fra udlandet.

Et andet eksempel er den planlagte lovændring også for det, vi kommer til at diskutere i de kommende måneder, som giver udvidet adgang til at fængsle asylansøgere på formodningen om, at de vil gå under jorden. Igen er der ikke tale om, at vi fængsler folk, fordi de har gjort noget ulovligt. Der er tale om en præventiv fængsling på formodningen om, at de kunne finde på at gøre noget ulovligt. Hvis man forestillede sig, at dette også blev overført til danskere, tror jeg ikke, det ville vække den vilde jubel.

Så kort sagt er vores konklusion på denne debat, at selvfølgelig er der en masse konkrete problemer, som må løses. Men hvis vi ikke forstår at sætte det ind i en større sammenhæng,

kan vi ikke løse de konkrete problemer, fordi Danmark med 5 mio. indbyggere i en verden med flere milliarder er ikke i stand til at holde udlændinge ude, at holde indvandrere ude fra Danmark, at holde flygtninge ude fra vores område, samtidig med at vi lever et liv, som de misunder os. Det kan ikke lade sig gøre.

Arne Melchior (CD):

Jeg vil gerne starte med at kvittere for ministrenes indlæg – jeg har talt om indenrigsministerens indlæg tidligere – og så vil jeg gerne specielt komplimentere og takke statsministeren for hans indledning til denne debat her i dag.

Hr. Helge Adam Møller gav sit ordførerindlæg en lille overskrift. Jeg vil godt citere et par sætninger af statsministerens tale og sige, at det er noget, vi står 100 pct. bag, og jeg citerer fra talen:

»Vi skal sikre en værdig modtagelse af udlændinge her i landet, og vi skal sikre grundlaget for en ordentlig integration i det danske samfund, der bygger på respekt for kulturelle forskelligheder. Og først og fremmest skal vi sikre, at udlændinge, som vi har givet lov til at opholde sig her i landet, behandles på lige fod med danske borgere. Vi må fastholde samhørigheden og fællesskabet, om nødvendigt også ved at stille krav til hinanden.«

Så er det sagt, og det passer hvert ord, og det er både stramt og retfærdigt og kærligt, og sådan skal det være.

Lidt senere er der et enkelt ord, jeg er uenig i: Statsministeren sagde, at Danmark skal have en humanistisk, men samtidig ansvarlig udlændingepolitik. Jeg tror nok, han har ment: Og samtidig ansvarlig, for der er ikke noget modsætningsforhold mellem »humanistisk« og »ansvarlig«.

Så vil jeg gerne knytte en enkelt kommentar til ordet »integration«, som jo står i det, jeg har citeret statsministeren for, og som er et ord og et begreb, som mange har taget op her i dag. Jeg går også ind for integrering, bare det aldrig bliver misforstået til at skulle betyde assimilering, for så er der ikke nogen som helst fordel for samfundet ved det.

Må jeg så sige, at jeg har den fulde overbevisning, at danskere ikke er racister. Der er skabt den myte, at når nogle er kritiske over for udlændingepolitikken, så er de, der er mindre kritiske, tilbøjelige til at kalde kritikerne for racister, og det passer ikke. Jeg har efterlyst eksempler på det, og der er aldrig nogen, der har

kunnet komme med nogle. Danskerne er ikke racister. Men det er helt oplagt, og det fremgik også af begge ministres taler, at der er en betænkelighed, at der er en vis fremmedfrygt. Og det er jo klart, for det ukendte frygter man jo som regel.

Vi har et gammelt mundheld, et gammelt ordsprog, der hedder: Den, der hvisker, lyver. Det er noget forfærdeligt sludder. For man kan brovtende og højtrøstet foran en mikrofon - vi har kendt det, oplevet det i vores tid, enten man nu har oplevet krigen eller ej - udbråbe løgne, og man kan sagtomt og stilfærdigt sige sandheder. Altså hvis nogen hvisker: »Jeg elsker dig« ind i en andens øre, så behøver det ikke at være løgn, fordi det er hvisket. Men der ligger i det ordsprog dette, at når der hviskes i min nærværelse, så kunne det jo være, at de lagde råd op imod mig. Gud ved, hvad de sidder og pønser på? Og så bliver det straks til, at de lyver.

Men denne fremmedfrygt må vi selvfølgelig bekæmpe. At den er en kendsgerning, fremgår også af denne håndbog om indvandrere og flygtninge, redigeret af Ole Hammer, som jeg før på eftermiddagen fremhævede, og han skriver her:

»Flere holdningsundersøgelser viser, at mange danskere er usikre, uvidende eller afvisende over for folk med en anden etnisk baggrund end den danske, og dagligdagens beretninger om overgreb underbygger dette.«

Det er altså en kendsgerning, at der her er tale om en holdningsbearbejdelse, som er overordentlig nødvendig.

Jeg har tænkt mig at citere en lille smule fra Bibelen; ikke for at gå tilstedeværende teologer i bedene, men det hører dog med til den danske kultur, skønt må jeg erindre om, hvad alle ved, at ikke et eneste bogstav, ikke et eneste komma i Bibelen er sat på vore breddegrader.

Denne visdom, dette uundværlige grundlag - også for dansk kultur - er faktisk blevet til i de egne, hvorfra vi har modtaget en hel del nye danskere.

Ikke desto mindre har vi formået at integrere det, næsten assimilere det ind i den danske kultur, og der står jo - jeg tror, det var blandt andre fru Elisabeth Arnold, der var inde på dette, at der skal gælde ét regelsæt - jeg citerer: »En lov skal gælde for dig og den fremmede, som er inden for dine porte.«

Se, det er noget om retfærdighed, som hr. Helge Adam Møller talte om, en lov for den fremmede såvel som for dig. Men der er et

andet ord, der taler om kærlighed. Jeg skal her citere fra en bog, der hedder »Det 11. Bud«, og jeg skal straks afsløre, hvem der har skrevet den. Der står følgende:

»Mange mener med rette, at det er krævende nok at efterleve de 10 bud, vi allerede har, og som bogstavelig talt er autoriserede på højeste sted. Alligevel har jeg altså et forslag til en tekst for et ekstra bud løftet frem fra selve bibelteksten. I 3. Mosebog, kapitel 19, vers 18, finder vi følgende bibelske bud: Du skal elske din næste som dig selv. Det er dette bibelske imperativ, jeg vil give status på linje med de 10 andre og gøre til det 11. bud.«

Jeg kunne citere mere, men skal af tidshensyn undlade dette og bare nu fortælle, hvem der har skrevet bogen. Det er ikke tilfældigt, at jeg har taget netop den med. Det er såmænd ingen ringere end Jo Benkow, som vil være mange i dette hus bekendt. Han har været det norske Høyres formand i mange år. Det norske Høyre svarer til De Konservative i Danmark. Han har også været stortingspræsident i Norge, hyldet og populær i de bredeste kredse.

Denne bog, vil jeg sige til hr. Helge Adam Møller, vil blive leveret tilbage til Folketingets Bibliotek, hvorfra den kan lånes, for der står mange kloge ting i den, og det er altså mere end retfærdighed, Jo Benkow her forventer af sine partifæller i Norge, af sine medmennesker i Norge og sikkert også af sine medmennesker og partifæller i Danmark.

Der har været talt meget om fejl og misbrug. Det bekymrer selvfølgelig også os i CD. Men find mig et system, som ikke kan misbruges! Vi er ikke dygtige nok, eller det lader sig ikke gøre at lave bastante systemer på livets mangfoldige områder, som ikke kan udnyttes, misbruges. Og jeg må altså sige til de ordførere, for hvem det har været hovedsagen i dag - og jeg behøver vist ikke nævne, hvilke personer og partier det har været - at det bekymrer også os.

Men der er andre ting, der bekymrer os mere, og som de nævnte talere næsten var kemisk fri for at beskæftige sig med. Det bekymrer mig mere, når vi ikke behandler andre mennesker ordentligt. Altså, det er nok vigtigt at hindre mennesker i at misbruge systemerne, men det er værre for os, og det skulle stå med større bogstaver og fylde mere i visse ordførertaler, når vi behandler andre mennesker dårligt, for så er vi skyldige.

Jeg står her med et brev af 18. januar i år, som jeg ved er sendt af seks pædagogstuderende fra

Højvangsseminariet til alle udlændingeordførere her i Tinget og også til en række andre instanser. De har været på en studietur til Hornsyld og til Gjellerupparken. Hornsyld er et lokalsamfund, skriver de, med 1.500 indbyggere, hvoraf 120 danskere med vidt forskellig baggrund har meldt sig som besøgsvenner for de 90 bosniske flygtninge på asylcentret, og det har disse seks pædagogstuderende sat sig for at studere lidt. En af deres konklusioner er følgende:

»Som danskere på besøg fik vi et chok over sammenstuvningen af mennesker. Det rimer slet ikke med, at vi i Danmark har en løbende debat om burhøns' vilkår. Ikke fordi vi vil sammenligne bosniere med høns, men alligevel.«

Citatet fortsætter: »Pladsen til privatliv eksisterede ikke, skønt vi dog oplevede forholdene som rimelige for en kortere periode, men som umenneskelige, når perioden strækker sig over flere år.«

Jeg kunne forstå, hvis det generede hr. Helge Adam Møller, og jeg er sikker på, at det generer ham. Men det er det, der skal gøre ondt i os, og må jeg så citere yderligere fra rapporten følgende:

»I Danmark tales der i dag en del om afstandtagen over for fremmede. Bunder dette ikke i ren og skær uvidenhed? Hvis initiativet fra Hornsyld« – altså med de 120 besøgsvenner – »blev brugt som en model for integration, ville vi måske i Danmark kunne opnå en pluralistisk integrationsform og dermed undgå mange af de problemer, som f.eks. Gjellerupparken er kendt for i medierne, hvor integrationsformen nærmest må beskrives som segregation, altså udskillelse, afsondring.«

Se, det er, hvad seks unge mennesker, som har evnet at se og evnet at udtrykke sig, har fundet ud af, og det er ting af den art, som vi må gøre noget bedre, end vi hidtil har gjort det – meget bedre – og det er det, vi skal ligge vågne for om natten, og ikke for, om der er én eller 17 eller selv 1.700, der misbruger systemet.

Så har der været talt lidt om, hvorvidt flygtninge må blive til indvandrere. Det ved jeg at fru Birthe Rønn Hornbech er meget imod at de bliver. Vi har diskuteret det på dette sted tidligere, og jeg spurgte dengang og fik ikke svar, men det får jeg nok i dag: Hvornår bliver flygtninge så til indvandrere? Hvor mange år skal de være her og stadig væk have betegnelsen flygtninge sat på sig? Jeg er helt enig med fru Elisabeth Arnold, som sagde: Jamen det bliver de jo.

De fleste af dem bliver det jo, og hvis jeg sådan pr. hukommelse kunne nævne nogle stykker, så kunne jeg gå til dansk showbiz og nævne en Eddie Skoller og en Rachel Rastenni og en Sam Besekow og en Victor Borge eller – for at nævne nogle, som har haft sæde i dette hus, endda på de bænke dér – en Henry Grünbaum og en Isi Foighel. Sidstnævnte blev minsandten endda, skønt han var barn, da han som flygtning kom hertil med sine forældre, formand for Dansk Flygtningehjælp.

Det er vel smukt, det er vel dansk, når det er bedst, at det kan lade sig gøre!

Jeg tør vove den påstand, at jeg kan bruge det næste kvarter, som jeg altså ikke har, til at nævne navne på slægter, som er kommet hertil som flygtninge, som i deres bagage har medbragt værdier, der ligesom Bibelen er blevet indvævet i danskheden, og som har været med til at repræsentere os i indland og i udland på fornemste måde, og som vi har været heldige ved at få hertil.

Den slags toner bør faktisk også lyde, og nu kom de så fra den sidste af ordførerne.

Stramning over for misbrug: Ja. Det har CD for øvrigt altid stemt for. Men respekt og agtelse for mennesker uanset fødestedskriterium. Hvis de er her på lovens grund, skal de mødes med samme respekt og samme agtelse, som vi selv forventer at blive mødt med i ind- og udland. Så enkelt er det faktisk. Alt andet er underpunkter, som vi skal gøre noget ved, men som ikke, skønt det blev misforstået af nogle af debattens deltagere her, skulle drøftes i dag, hvor vi har aftalt kun at drøfte principper og overordnede retningslinjer, for en sådan debat egner sig jo ikke til at drøfte formulering af enkeltparagraffer.

Jeg er lykkelig ved at konstatere, at der i hvert fald mellem syv af Tingets partier ser ud til at være en grundlæggende enighed i synet på disse ting, og det tror jeg såmænd at de, der måtte lytte til debatten eller høre om den bagefter – de i befolkningen, som interesserer sig for disse problemer og går op i det – vil modtage med stor tilfredshed, altså at det fortsat er sådan, at syv partier står sammen om de grundlæggende principper for dansk flygtninge- og udlændingepolitik.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Da denne forespørgsel i sin tid blev planlagt, blev det udtrykt af de fleste af partierne, at man ønskede en rolig og bred debat om udlændinge-

politikken, en debat, som helst skulle forløbe uden strid på dagsordener. Det har desværre ikke kunnet gennemføres, da Fremskridtspartiet har brugt deres gode ret, må jeg i øvrigt tilføje, til at foreslå en dagsorden.

Det beklager ikke desto mindre de øvrige partier i Folketinget, og jeg skal derfor på vegne af Socialdemokratiet, Venstre, Det Konservative Folkeparti, SF, Det Radikale Venstre, Enhedslisten og Centrum-Demokraterne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Idet Folketinget understreger vigtigheden af en bred oplysningsindsats om flygtninge og indvandrere, går Tinget over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 59).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se foran). Også dette dagsordensforslag indgår nu i den videre debat.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg bliver nødt til at gøre et par korte bemærkninger til hr. Arne Melchior også i fortsættelse af den debat, vi havde for en times tid siden om humanisme, kærlighed, retfærdighed og disse begreber i forbindelse med flygtninge og udlændinge.

Nu kan man jo udtrykke sig på mange forskellige måder, og vi har hver vores temperament, hver vores måde at gøre det på. Men når hr. Arne Melchior nævner et konkret eksempel og spørger, om det ikke generer mig og mange andre, at mennesker, flygtninge, som er kommet til Danmark, eksempelvis forældrepar med to, tre eller fire børn, lever på 12, 14 eller 16 m² i mange år, og om det ikke er en umenneskelig og ukærlig behandling, må jeg svare: Jo, jeg gentager: Jo!

Men hvem er det, der er skyld i, at de får denne umenneskelige, inhumane og ukærlige behandling? Jeg mener ikke, at det er Det Konservative Folkeparti, og jeg håber, at med den holdning, hr. Arne Melchior har, kan han tilslutte sig det forslag, jeg kom med tidligere i dag, nemlig at vi siger, at det er uacceptabelt, det er umenneskeligt, det er ukærligt, det er inhumant, at sagsbehandlingstiden skal være 20 måneder.

Den må maksimalt være fem måneder, maksimalt 150 dage, for så undgår vi jo bl.a. den situation, som hr. Arne Melchior beskriver. Men lur mig nu, om der kommer en tilslutning fra regeringen, som hr. Arne Melchior's parti er en del af, en tilslutning, der siger: Vi vil godt være med til at skaffe en sagsbehandlingstid, der ikke er længere, så vi undgår denne ukærlige behandling.

Så den sidste ting. Ja, det generer også mig, at 1/3 af alle dem, der kommer til Danmark og søger asyl, sendes tilbage, fordi det viser sig, at de ikke opfylder asylgrundlaget. De kom på et forkert grundlag. Men mens de sad her i 20 måneder, tjente vi 750 mio. kr., hvis vi satte sagsbehandlingstiden ned til de fem måneder, som vi igen har foreslået. For de 750 mio. kr. kunne vi hjælpe 1/4 million mennesker, der sidder ude i FN's flygtningelejre under nogle vilkår, som er 10 gange værre, end det var for flygtningefamilien med de 14 m².

Vil hr. Arne Melchior være med til det? Se, det er humanisme, det er menneskekærlighed. Hr. Arne Melchior har nogle flotte ord, men hvor er den reelle vilje til at lave systemet om, så vi kan hjælpe flest mulige mennesker for de penge, som vi kun har et vist antal millioner af?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl fik (FP):

Jeg fik jo desværre bekræftet det, jeg tidligere sagde fra Folketingets talerstol, af hr. Arne Melchior i hans ordførertale.

Jeg nævnte tidligere, at det forekom, som om der var lavet aftaler mellem partierne forud for debatten om, hvordan den måtte fungere. Det blev benægtet af en hel del ordførere. Men hr. Arne Melchior sagde nu selv, at syv af otte partier havde aftalt, at man kun måtte diskutere generelle og overordnede politikområder, man skulle ikke ned i en nærmere diskussion af nogle konkrete ting.

Jeg synes, det er kedeligt, og jeg må så på den baggrund fastholde de bemærkninger, jeg kom med tidligere i debatten. Jeg synes ikke, det er værdigt, at det ikke må være tilladt for alvor at diskutere de konkrete problemer, som optager mange i det danske samfund på det her område. Men det kan man jo ikke andet end tage til efterretning.

Det, jeg så egentlig markerede for, var, da hr. Arne Melchior sagde, at det, der virkelig bekymrer hr. Arne Melchior, er, når vi ikke behandler andre mennesker ordentligt. Jamen hvem er ikke enig i det?

Men hvad er det at behandle andre mennesker ordentligt, og hvem er det, der skal behandles ordentligt? Er det de 15- 20 millioner flygtninge, vi har i hele verden – vi kan ikke sætte præcise tal på, det svinger jo fra dag til dag – eller er det de 30.000, som hr. Arne Melchior lige finder skal være så heldige at komme til Danmark, eller 40.000 eller 20.000, eller hvor mange måtte det være? Hvem er det, der skal have del i det her med at blive behandlet ordentligt?

Jeg må erklære mig fuldstændig enig med dem, der siger, at vi kan bruge ressourcerne langt bedre, end vi gør i dag. I dag bruger vi utrolig mange ressourcer på at behandle, som hr. Arne Melchior siger, nogle flygtninge, som vi giver asyl her i Danmark, ordentligt, samtidig med at vi så har færre midler at bruge på andre flygtninge, der er rundt i verden. Derfor synes jeg, at man ikke skal indskrænke sit menneskesyn til alene at bekymre sig om dem, der er så heldige at komme inden for Danmarks grænser.

Vi ved jo godt, hvad det er for nogle, der har bedst mulighed for at komme eksempelvis til Danmark. Vi ved godt, at det ikke er dem, der er allerdårligst stillet i mange lande, der er de første til eksempelvis at komme til Danmark. Så jeg synes egentlig, hr. Arne Melchior skulle svare her fra talerstolen på, hvem det er, der skal have de her, som hr. Arne Melchior siger, ordentlige vilkår, og hvad det i det hele taget vil sige at have ordentlige vilkår. Det skal man jo lige vide, før man kan gå nærmere ind i diskussionen med hr. Arne Melchior om, hvad det så er, hans tale vil indebære.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det er til fru Dorte Bennedsen, der på egne og de øvrige partiers vegne fremsatte en afværgedagsorden, for det var det jo helt klart.

Jeg havde egentlig forventet, at fru Dorte Bennedsen gik op og tog stilling til, hvorfor hun ikke kunne støtte Fremskridtspartiets dagsordensforslag, men så må jeg forvente, at andre partier gør det.

Som jeg opfattede det, da hr. Helge Adam Møller var på talerstolen lige efter, er der en afgrundsdyb uenighed i hvert fald verbalt imellem De Konservative og regeringspartierne. Men det er endnu en gang kun ord og ikke handling, og det synes jeg er utrolig skuffende.

Vores dagsorden er med vilje så bredt formuleret, at alle hr. Helge Adam Møllers mange for-

nuftige synspunkter om opstramning af udlændingelovgivningen faktisk er indbefattet i vores dagsordensforslag. Jeg synes, man burde kunne støtte det i stedet for bare at fremsætte en afværgedagsorden, for det er præcis det, dagsordenen fra de øvrige partier er.

Jeg kan meddele, at Fremskridtspartiet vil stemme imod. Vi fastholder vores egen dagsorden. De øvrige partiers dagsorden går ud på, at nu skal danskerne endnu en gang oplyses om, hvordan man skal behandle udlændinge i dette samfund.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Nu har hr. Helge Adam Møllers retfærdigheds-trang overmandet ham på ny: Han begyndte at tale om skyld. Hvis skyld er det? spurgte hr. Helge Adam Møller. Det var i hvert fald ikke Det Konservative Folkepartis skyld, at flygtninge ikke bliver behandlet godt nok.

Ja, hvis der endelig skal tales om skyld i stedet for kærlighed, så vil jeg nok sige, at vi er fælles om det.

Det er i alt fald en kendsgerning, må jeg sige til hr. Helge Adam Møller, at i den regeringstid, som varede til januar 1993, har ventetiderne aldrig været kortere og ikke så korte, som de er nu. Jo, mange år tilbage, da der næsten ikke kom nogen.

Jeg er i øvrigt helt enig, og når hr. Helge Adam Møller spørger mig, om jeg vil støtte en kortere sagsbehandlingstid, må jeg sige: Det er da klart, at jeg vil det; det gør jo hele regeringen. Jeg har gang på gang heroppefra sagt, at vi skulle ansætte ekstra adskillige hundrede mennesker til at få de sager afviklet. Det vil være både humant og økonomisk forstandigt, så dér kan vi ikke blive uenige.

Så taler hr. Kristian Thulesen Dahl om, at man ikke kun skal være kærlig over for 30.000. Nu er 30.000 jo mange at være kærlig over for. Jeg ved ikke, hvor mange hr. Kristian Thulesen Dahl overkommer, men han og hans parti overkommer i hvert fald ikke de 40 millioner, han talte om. Så vidt jeg ved, har hr. Kristian Thulesen Dahls parti altid stemt imod ulandsbistanden, hvor vi andre altid har stemt for. Og hvad vores private kærlighed og velgørenhed angår, så kan vi jo godt mødes ude i en telefonboks og snakke lidt om det, hr. Kristian Thulesen Dahl og jeg. Det er selvfølgelig en privatsag, men det er forkert at sige, at fordi der er mange flere sultende i verden end de mennesker, der bor inden for

vore grænser, så kan vi knappe af i nogen form for anstændighed over for dem, der bor her.

Men stem i fremtiden for ulandsbistand og al den anden form for internationalt hjælpearbejde, som Danmark er blandt de førende lande i verden med! Så er der i hvert fald kommet noget ud af debatten i dag.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg synes, at det er synd for hr. Kristian Thulsen Dahl, at han ikke har sagt sin mening i dag. Det har vi andre gjort.

Jeg vil så godt sige om forhistorien til den sag her i dag, at vi i Venstre – landsformanden, hr. Uffe Ellemann-Jensen, og jeg – indbød andre partier til at tage en forespørgselsdebat. Jeg udsendte en pressemeddelelse, hvor jeg skrev, at partierne på forhånd burde kunne enes om, at sådan en forespørgselsdebat ikke skulle ende med en alenlang dagsorden, men alene med, at vi var blevet klogere på hinanden og havde præsenteret partiernes holdning for befolkningen.

Jeg har forstået, at alle partier undtagen Fremskridtspartiet var enige i det, men der er da frihed til at mene noget andet, og derfor er der da også frihed for Fremskridtspartiet til at foreslå sin egen dagsorden. Jeg kan ikke forstå, hvorfor man bliver så stridbar af den grund. Vi har bare ikke ønsket at skulle skændes om en dagsorden i dag, der vedrørte substansen, og derfor har vi formuleret afværgedagsordenen – det kan man godt kalde den – som vi har. Men jeg vil godt gøre opmærksom på, at Fremskridtspartiet – og det er vi da glade for – er med som forslagsstiller på selve forespørgslen.

Lad mig så til sidst sige til hr. Arne Melchior:

Hr. Arne Melchior citerer jo meget fra Det Gamle Testamente. Det kan ikke undre. Det kan heller ikke undre hr. Arne Melchior, når jeg nu for en ordens skyld er nødt til at sige på baggrund af de citater, der er kommet:

Jeg holder mig til Det Nye Testamente, og jeg betragter Det Nye Testamente som et opgør med Det Gamle Testaments lovreligion.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Kristian Thulesen Dahl vil gerne illudere i rollen som den forfulgte uskyldighed, som den, der er blevet offer for en sammensværgelse. Hr. Kristian Thulesen Dahl er blevet snydt for en masse korte bemærkninger. Han er blevet snydt

for noget mudderkastning. Han er blevet snydt for noget ballade. Og det synes jeg oprigtigt talt er synd for hr. Kristian Thulesen Dahl.

Men jeg vil sige i forlængelse af det, fru Birthe Rønn Hornbech sagde lige før, at vi fra radikal side synes, at det var en god idé at få en forespørgselsdebat, hvor man holdt sig til de overordnede linjer, så man fik en fornemmelse af, hvor skillelinjerne går mellem de politiske partier i Danmark, hvor man ikke mundhugges, men præsenterer for offentligheden – for alt, hvad vi siger her fra denne talerstol, er jo offentligt – hvad vores ønsker og overordnede holdninger er til den samlede udlændingepolitik. Der er intet odiøst i at have en aftale om at gennemføre en debat på den måde.

Der har været masser af muligheder for at komme med korte bemærkninger fra Fremskridtspartiets side, og det har de da også benyttet sig af. Det skal man jo have lov til at gøre, men vi har ikke haft nogen som helst problemer med at indføje vores egne synspunkter i den debat og på det debatniveau, der har været.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes, det er fint, at Fremskridtspartiet skal have afklaret, hvordan de fordeler korrespondancen indbyrdes. Jeg forstår bare ikke, hvorfor Folketinget skal blandes ind i det.

I Enhedslisten modtog vi et brev fra fru Birthe Rønn Hornbech den 25. januar, hvor der står:

»Jeg hører tillige meget gerne, om I er indforstået med, at vi beder om forlænget taletid og giver hinanden håndslag på hellere at udnytte taletiden til at give et samlet billede af partiernes politik frem for alt for mange korte bemærkninger.«

Det meddelte vi at vi var indforstået med. Det var den 25. januar. Det kan være, at der er nogle andre, der har meddelt noget andet, Fremskridtspartiet muligvis. Og hvad så? Der er altså ikke nogen aftale om noget som helst, der er blevet indgået her for nylig. Der ligger et klart formål med den her debat. Formålet har været klart for alle i lang tid, men hvis hr. Kristian Thulesen Dahl ikke har fået papiret, kan han låne det af mig.

Så har jeg en måske lidt mere politisk og måske for denne her debat indholdsmæssigt lidt mere interessant betragtning. Hr. Kristian Thulesen Dahl redegjorde for, at de penge, vi kunne spare ved ikke at tage så mange flygtninge, kunne vi bruge i FN's flygtningelejre.

Mit problem i den sammenhæng var, at jeg kom til at tænke på, hvad fru Pia Kjærsgaard havde sagt nogle ganske få minutter tidligere. Fru Pia Kjærsgaard havde redegjort for, hvor synd det var for de gamle mennesker i Danmark, at vi brugte alle pengene på flygtningene i stedet for at bruge dem på de gamle.

Så er det altså, jeg må sige: Hvordan kan vi bruge pengene på FN's flygtningelejre i den tredje verden, samtidig med at vi bruger de samme penge på de ældre i vores eget samfund? Med Enhedslistens erfaring kan jeg sige, at det er svært at bruge de samme penge to gange, og det tror jeg også at Fremskridtspartiet kommer til at erkende.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Nu står det klart, at det, vi er i gang med, er sådan en partiernes præsentationsrunde, hvor man via pressen kan formulere for vælgerne, hvad det er, man ønsker, og man har så på forhånd gjort sig klart mellem partierne, at man ikke skulle tage alt for mange korte bemærkninger, for vi skulle helst ikke have alt for meget diskussion.

Når fru Birthe Rønn Hornbech siger, at ideen var, at vi ikke skulle skændes om en alenlang dagsorden, der vedrørte substansen, så må jeg for det første konstatere, at det dagsordensforslag, som Fremskridtspartiet har fremsat, ikke er en alenlang dagsorden, i hvert fald ikke hvis man ser den i forhold til mange af de dagsordener, vi bliver præsenteret for herinde i Folketinget, og punkt to kan jeg så bare beklage, at Venstre ikke er parat til at tage en dagsordensdebat, hvor man også diskuterer substans. Deraf kan vi så konkludere – som vi også kan læse i det dagsordensforslag, som Venstre er medfor-slagsstiller til – at der ikke er spor substans i det, for var der det, kunne man selvfølgelig også sige: Hvad er det nu for nogle nye oplysnings-kampagner, der skal iværksættes? Det tror jeg ikke partierne, der har fremsat dagsordensfor-slaget, egentlig har gjort sig klart.

Så lad mig blot sige til hr. Arne Melchior, at overdivelse ofte kan fremme forståelsen. Jeg sagde ikke, at der var 40 millioner flygtninge. Jeg nævnte, at der var 15-20 millioner. Det kan være, tallet er større. Jeg sagde: Jeg kender det ikke præcis, men jeg mener ikke, det ligger på 40 millioner.

Men det er ikke det, det drejer sig om. Det, det drejer sig om, er, at Fremskridtspartiet i

Finansudvalget har stemt for de bevillinger, der er ansøgt om til hjælp i nærområder. Fremskridtspartiet er aktivt gået ind for og har været med til at stemme for og dermed påtage sig medansvar for, at det danske samfund, den danske stat bruger midler i de områder, og det er, fordi vi har den grundlæggende indstilling, at vi for de penge, vi har at bruge til det område, kan hjælpe langt flere mennesker til det, som hr. Arne Melchior kalder ordentlige vilkår, end vi kan ved at hjælpe langt færre her i Danmark for de ekstra midler, som det jo koster med den politik, som man fører fra Folketingets side.

Dér spørger jeg hr. Arne Melchior, hvad det egentlig er, han vil, for hvis man virkelig vil anlægge et meget humant syn på de her ting, så må det være, at man snarere hjælper så mange som muligt til rimelige, tålelige vilkår end hjælper langt færre til det, som hr. Arne Melchior så kalder ordentlige vilkår. Det er i hvert fald det, vi i Fremskridtspartiet hellere vil end føre den integrationspolitik, som man fører i Danmark, og som jo koster en hel del ekstra penge for at hjælpe det samme antal mennesker, som man kunne hjælpe for langt færre midler andre steder i verden.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Hr. Thulesen Dahl kunne naturligvis ikke dementere min oplysning om, at hans parti ikke stemmer for ulandsbistanden, som altså i Danmark udgør en procent af bruttonationalproduktet, og det er i højeste grad humanistisk virksomhed. At det samtidig er sund dansk sikkerhedspolitik og har sit klare egoistiske præg – jo, men det har den meste velgørenhed også i sig.

Må jeg så uden at blive personlig sige, at det er meget godt, at fru Birthe Rønn Hornbech har været lærer på Politiskolen og ikke på Pastoralseminariet. Nu begynder hun pludselig at spille Det Gamle og Det Nye Testamente ud mod hinanden. Det tror jeg ikke er særlig god tone i den danske kirke. Jeg er tit til kristen gudstjeneste og hører den ofte i radioen, og hvad der dér citeres fra Det Gamle Testamente –! Jeg har bare i dag nævnt De Ti Bud, og at én lov skal gælde for dig og for den fremmede, som er inden for dine porte, og at du skal elske din næste som dig selv.

Det er altså Det Gamle Testamente, og det er for øvrigt Jeremias og Esajas og Davids salmer også, så det er svært at se, hvad formål det skul-

le have for fru Birthe Rønn Hornbech at sige, at Det Nye Testamente er en udfordring, en slags annullering af Det Gamle Testamente, som er lige så integreret en del af kristenheden – tør jeg påstå i flere præsters nærværelse – som Det Nye Testamente er. Det hører vist ikke rigtig hjemme i den standard, som fru Birthe Rønn Hornbech ellers så dygtigt dyrker.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Man spørger sig selv en gang imellem, om freligheden i debatterne kan måles på antallet af korte bemærkninger. Det tror jeg egentlig debatten i dag godt kunne pege i retning af.

Jeg vil bruge det som indgang til at sige, at jeg godt personlig vil sige tak til alle, der har deltaget – næsten alle – for en værdig debat og en debat, der har været præget af, at man virkelig har bestræbt sig på at få holdninger frem, få understreget ansvaret og få nuancerne frem.

Jeg synes, fru Birthe Rønn Hornbech lagde an til, som det blev kaldt, en fri debat, hvor der var plads til holdninger, plads til at lytte til standpunkter, plads til argumenter, plads til at gå et spadestik dybere, end vi somme tider tillader os selv.

Fru Dorte Bennedsen understregede ligesom fru Elisabeth Arnold – og det gjorde fru Birthe Rønn Hornbech også – de menneskelige aspekter og understregede den række af praktiske problemer, vi skal have løst. Jeg er ganske enig.

Jeg kan sige til hr. Arne Melchior, at der vist var en tyrkfejl, der havde sneget sig ind i min tale. Naturligvis er der ingen modsætning mellem et humanistisk grundsyn og en ansvarlig udlændingepolitik. Jeg skal søge med disse ord at få det korigeret. Man skal være lidt forsigtig med rettelser i referaterne, men i hvert fald kan dette ordvalg gengives.

Jeg tror, at hr. Arne Melchior rammer rigtigt, når der tales om integration, men ikke assimilation eller assimilering. Jeg tror, det er et rigtigt skel, der er tale om.

Hr. Søren Søndergaard må jeg sige også rammer præcist, når der tales om sammenhængen mellem en ny velfstandsfremgang, en ny fremgang i levestandard både i Østeuropa og i den tredje verden og de flygtningestrømme, vi har haft. Hr. Søren Søndergaard kan være helt overbevist om, at regeringen også i praktisk handling deler det grundsyn.

Det gælder også, når vi selv skal til at betale undervejs. Jeg håber derfor, at vi, både når det gælder vores ulandsbistand – dér er jeg ikke

i tvivl – og når det gælder vores europæiske politik kan diskutere åbningen af vore markeder, og at vi kan diskutere bistand også til Østeuropa og til Nordafrika netop med den grundtanke, som hr. Søren Søndergaard var inde på.

Vi er ikke racister i Danmark. Nogle kan have fremmedfrygt. Vi har en fælles opgave i at få skabt et bedre grundlag for, at den fremmedfrygt ikke får grobund.

Må jeg slutte for mit vedkommende med at sige: Det er sagt så ofte undervejs i dansk politik, at mennesker skal stå i centrum. Jeg vil tilføje, at det gælder både for danskere og for udlændinge.

Jeg vil sige tak for en god debat, der har givet os et klarere overblik over skellelinjer og forskelle i holdninger, men også, synes jeg, et overblik over, hvor der er fælles punkter i bestræbelserne på at nå til positive resultater i en udlændingeb debat, der så let kan blusse op og så let kan skabe frygt.

Vi er blevet lidt klogere på hinanden i dag. Det er nu ikke så ringe endda, som det vist hedder i Jylland. Tak for debatten.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Også jeg vil godt sige tak for en meget afdæmpet, men jeg synes bestemt også indholdsrig debat.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi her i Folketinget med mellemrum gør os klart, at der også på områder som dette, hvor der er en tendens til polarisering i den offentlige debat, er rigtig meget, vi er enige om, hvilket jo også kommer til udtryk ved, at størsteparten af den lovgivning, der er gennemført her i Folketinget om udlændingespørgsmål i hvert fald i de seneste par år, er gennemført med meget brede flertal, og i et enkelt tilfælde har det været enstemmigt. Det var nu nok en enlig svale, men dem skal vi vel også tælle med.

Derfor tror jeg, det er vigtigt, at vi på den ene side konstaterer det, men at vi selvfølgelig også over for hinanden indimellem får præciseret, hvor skellelinjerne går, og det synes jeg er sket på en meget civiliseret måde under debatten her i dag.

Hr. Helge Adam Møller sagde nogle ting, som gik igen i en række af de øvrige indlæg, så derfor tror jeg egentlig, jeg vil tage udgangspunkt i det indlæg.

For det første blev der sagt, at man ikke skal gøre flygtninge til indvandrere. Det er det, fru Birthe Rønn Hornbech altid plejer at sige.

Men det er nu engang sådan, at den tredjedel af asylansøgerne, der får lov til at blive i Danmark, jo netop skal blive her og blive en del af det danske samfund, og vi bebrejder dem det jo – det er der mange der gør – hvis ikke de gør det. Der synes jeg, at der er, hvis jeg må tillade mig at sige det sådan lidt neddæmpet, en brist i logikken, når det er de samme mennesker, som både siger, at flygtninge ikke må blive indvandrere, og samtidig er ret forterne over, at de ikke meget, meget hurtigt bliver ligesom danskerne. Så også dér synes jeg måske nok at der er nogle ting, som vi skal diskutere videre også efter denne debat.

Så sagde hr. Helge Adam Møller også, at folk, der har fået opholdstilladelse her i Danmark, kun skal have den midlertidigt, fordi de skal vende tilbage.

Det er rigtig, at vi skal finde frem til et system, der betyder, at hvis forholdene fundamentalt ændrer sig i det land, man er flygtet fra, i den første tid, efter at man er blevet anerkendt som flygtning her i Danmark, skal man kunne sendes tilbage; det er jeg enig i. Men vi må dog sætte en tidsgrænse på det. Det var lidt den samme debat, vi havde oppe i forbindelse med de bosniske krigsflygtninge, og jeg vil godt gentage, at også dér måtte vi sætte en grænse på midlertidigheden.

Derfor vil det af det lovforslag, som bliver fremsat i Folketinget vistnok ved afslutningen af mødet, fremgå, at regeringen er tilhænger af, at man de første 3 år, efter at man har fået asyl, vil kunne få inddraget opholdstilladelsen, men under den klare forudsætning, at man som sagt uden fare, eller som det hedder i sproget i flygtningeverdenen: »i værdighed og sikkerhed« kan vende tilbage.

Det får mig også til at sige, at der jo har eksisteret en sådan regel allerede i den tidligere lovgivning, som blev administreret af den borgerlige regering. Indimellem har jeg i hvert fald spurgt mig selv om, hvis det nu var et så afgørende tema for den tidligere regering, hvorfor man så aldrig har brugt den regel. Jeg synes, at vi skal finde et realistisk niveau for dette her, og dér sætter vi grænsen ved 3 år.

Så sagde hr. Helge Adam Møller også, at der ikke skulle være retskrav på familiesammenføring for ægtefæller. Jamen et sådant retskrav blev jo reelt ophævet i 1992, så hvorfor dog efterlyse noget, der for længst er vedtaget i Folketinget og endda foreslået af den tidligere regering? Der er ikke længere noget ubetinget

retskrav, for der er nu indført en forsørgelsespligt. Det er yderligere præciseret, i hvilke tilfælde der kan dispenseres fra det, og i hvilke tilfælde der ikke kan, men det at tale om, at nu vil man ophæve retskravet, er en forholdsvis tilbagevendende anmodning, og jeg vil godt minde hr. Helge Adam Møller om, at også i det tilfælde var der et bredt flertal bag. Dengang var regeringen borgerlig, men de nuværende regeringspartier – de fleste af dem i hvert fald – lagde stemmer til det.

Så blev det også sagt af hr. Helge Adam Møller, at det skal være sådan, at kriminelle asylansøgere eller flygtninge skal kunne sendes hurtigere hjem eller skal kunne smides ud af landet, eller hvordan det nu blev formuleret. Jamen også på det punkt er vi jo i god fordragelighed her i løbet af den seneste månedes forhandlinger blevet enige om, at der nu skal foretages et virkelig grundigt udredningsarbejde om den balancegang, der skal være imellem på den ene side forbrydelsens karakter og på den anden side udvisningsreglerne, og dermed selvfølgelig også afbalancering i forhold til, at der i nogle tilfælde er tale om mennesker, der har familie – børn og alt det – og som måske har haft et meget langvarigt ophold i Danmark. Men også på det punkt har vi jo siddet her i de seneste uger og er blevet enige om, at et sådant arbejde skal iværksættes.

Det fjerde punkt, som hr. Helge Adam Møller nævnte, var asylsagsbehandlingen; nu skal det gå fire gange hurtigere. Det ville være lykkeligt, hvis det var sådan, at jeg kunne afgive løfter af den karakter. Det vil jeg ikke gøre; det er jeg bestemt ikke sikker på kan holdes. Jeg synes også, at man skal være lidt varsom med det, for det var jo det, den tidligere regering kom så grumme galt af sted med, da den lovede halvering af sagsbehandlingstiden. Det skete ikke. Den voksede i stedet for.

Så skal vi nu ikke i stedet stå fast og sammen om den fælles målsætning, vi lavede, sidst vi ændrede udlændingeloven: at vi gerne vil ned på en halvering af sagsbehandlingstiden for de almindelige sager fra 20 til 10 måneder, og med glæde konstaterer, at når det gælder de åbenbart grundløse sager, har vi langt, langt overopfyldt den målsætning, vi satte os, om en halvering? Der er sagsbehandlingstiden nemlig faldet fra 6 måneder til 50-60 dage, og i særlige tilfælde – altså de hurtige sager – tager det kun en uge. Men jeg synes, at vi skal lade være med at afgive løfter, som vi ikke er overbevist om at vi kan

holde; dér synes jeg at sporene burde skræmme en smule.

Til fru Birthe Rønn Hornbech og hr. Arne Melchior vil jeg blot sige, at jeg såmænd ikke, selv om jeg måske også er ret tæt på at have adkomst til det, skal blande mig i den ædle kappestrid om, hvorvidt Gamle eller Ny Testamente skal »overrule« hinanden. Jeg synes, at det er glimrende, at man har hvert sit kærlighedsforhold til bibelske tekster, uanset om de er fra ældre eller nyere tid.

Fru Birthe Rønn Hornbech var inde på spørgsmålet om de bosniske krigsflygtninge. Jeg mener ikke, at der er særlig grund til at gentage den debat, som vi har afsluttet, men da der lå et par konkrete spørgsmål i det, vil jeg blot komme med den oplysning, at Indenrigsministeriet og Kommunernes Landsforening i en række forskellige runder har diskuteret alle de præcise spørgsmål om integrationen af de bosniske krigsflygtninge.

Vi har senest ved et møde den 17. marts besluttet at sende en foreløbig orientering ud til kommunerne, og af den fremgår en række forskellige ting, som vil være af meget stor værdi også for planlægningen i kommunerne, og det vil derudover blive fulgt op af nye oplysninger til kommunerne, når den sidste forhandlingsrunde er færdig. Jeg vil blot nævne nogle få ting fra det:

Vi er fra regeringen indstillet på selv med en integrationsperiode på kun 9 måneder at give fuld refusion for bistandshjælpen i 18 måneder, og det er netop for at understrege, hvor stor en vægt vi lægger på netop denne del.

Vi er også enige med kommunerne om, at når folk flytter ud fra asylcentre, skal der ikke bare automatisk flytte nye ind. Det er meget vigtigt, at der ikke opstår den myte rundt om i kommunerne, at for hver gang det lykkes at finde plads ude i det frie samfund, eller hvad man nu skal kalde det, altså i en privat bolig, bliver der bare puttet en ny bosnisk krigsflygtning ind. Det er ikke tilfældet. Vi vil gradvis få udtyndet i den belægning, der er – og jeg tror, at alle her i Folketinget er enige om, at de bor alt for tæt – og vi vil i hvert fald meget gerne meget hurtigt ned på, at der kun bor omkring det halve antal i asylcentre.

Derved vil vi også få skabt mulighed for, at centrene gradvis kan omdannes til mere privatlignende beboelse. I nogle tilfælde kan man formentlig komme et pænt stykke længere ned end de 50 pct. På den måde kan jeg også afkræfte

den myte, der går om, at den kommune, der engagerer sig meget varmt i at få skaffet boliger ude i det almindelige samfund, skulle straffes ved, at der så automatisk flytter nogle nye ind. Sådan er det ikke; det er Kommunernes Landsforening og Indenrigsministeriet enige om.

Derudover har vi på en lang række områder også nærmet os en forståelse med hensyn til de økonomiske vilkår, som skal gælde for kommunerne omkring denne integrationsopgave.

Vi er også enige om, at det er en god idé at lade Flygtningehjælpen eller kommunerne stå for integrationen, og at der bliver valgfrihed for kommunerne. Jeg tror, som jeg også var inde på det i mit første indlæg, at vi dermed måske får skabt et lidt mere varieret og fleksibelt system, som i højere grad tager farve af de præcise samarbejdsvilkår, der nu engang findes i lokalsamfundene.

Når jeg siger det på den måde, er det ikke en kritik af Dansk Flygtningehjælp, som har løst integrationsopgaven på en lang række områder med stor snilde og også med gode resultater, men omvendt bør det vel være sådan, at hvis kommunerne nu selv i højere grad er gearet til at overtage opgaven, skal de selvfølgelig gøre det.

Så var der familiesammenføringsreglerne, og flere var inde på tallene. Jeg kan sige, at antallet, når det gælder indvanderes ægtefællefamiliesammenføring, er faldet drastisk. Det er faktisk faldet til knap og nap en tredjedel fra 1991 til 1994, nemlig fra 1821 til 666. Det er vel også vigtigt, at vi bruger en debat som den i dag til at bekræfte over for hinanden, at det vel ikke skal være sådan, at man overhovedet ikke har ret til at blive boende i Danmark, hvis man gifter sig med en udlænding.

Jeg vil godt sige, at jeg mener, at der i de meget stramme familiesammenføringsregler, vi har, ligger en række dilemmaer. Dem skal vi diskutere med hinanden, men jeg tror, at det er vigtigt, at man tager udgangspunkt i det konkrete fald, der har været, i stedet for at forsøge at skildre det, som om der er tale om en meget stor folkevandring.

Om hr. Søren Søndergaards indlæg vil jeg godt sige, at egentlig beskriver det meget godt det, som var en af mine vigtigste pointer: At på dette politikområde er der masser af dilemmaer, og der er, når det kommer til stykket, også mange tilfælde, hvor der ikke findes det, som jeg vil kalde for faste, blivende svar.

Derfor bliver vi hele tiden nødt til at justere vores regler, vores praksis og vores procedurer på dette område med henblik på, at vi hele tiden er i stand til at fastholde det, der var min overskrift for regeringens politik – den er blevet citeret mange gange nu: det stramme og det humanistiske.

I det ligger der jo på den ene side, at vi vil dæmme op for den skæve brug, i nogle tilfælde misbrug og i de værste tilfælde plad med reglerne, der finder sted, men samtidig vil vi fastholde, at vi har en humanistisk forpligtelse, som går ud på, at de mennesker, der har retten til at blive her i Danmark, får en ordentlig tilværelse og en rimelig integration og bliver betragtet og behandlet som ligeværdige mennesker.

Om dagsordenen skal jeg blot sige, at jeg synes, den er aldeles fornuftig. Til en ordentlig oplysningsindsats på dette område kunne måske også høre, at det, som fru Pia Kjærsgaard kaldte for et tocifret milliardbeløb, da hun skulle beskrive udgifterne til flygtningeområdet, er 6 mia. kr. Der er kun ét ciffer. Bare sagt i al stilfærdighed.

Dorte Bennedsen (S):

Jeg vil godt starte med to citater fra fru Pia Kjærsgaards ordførertale, hvor hun sagde, at de gerne vil beholde deres religion og kultur, men så må de også finde sig i, at danskerne vælger dem fra.

Der taltes ikke om krav til sprog, til demokrati eller til holdning til menneskerettigheder; der blev talt om religion og kultur. Og det skulle være grundlag for, at danskerne skulle have lov til at vælge dem fra.

Det andet, fru Pia Kjærsgaard sagde, var, at de er udtryk for en undergravning af vor kristne grundholdning.

Dér bliver jeg nødt til at gøre fru Pia Kjærsgaard og Fremskridtspartiet opmærksom på, at en kristen grundholdning er der kun én part, der kan undergrave, og det er os selv; det er os selv, hvis vi glemmer, at hovedbudet i en kristen grundholdning er næstekærlighed. Om det første udsagn, som jeg citerede her, er udtryk for kristen næstekærlighed, kan man nok sætte spørgsmålstegn ved.

Så har jeg herudover nogle få bemærkninger, og de første af dem er til fru Birthe Rønn Hornbech. Fru Birthe Rønn Hornbech gav udtryk for, at man burde bygge flygtningelejre i nærområderne, og fru Birthe Rønn Hornbech sagde, at det ville hun blive ved med at sige, indtil hun

kom igennem med det. Jeg vil sige til fru Birthe Rønn Hornbech, at det er vi alle enige i. Jeg tror ikke, der er nogen her i denne sal, der ikke er enig i det fornuftige i at prøve at lave flygtningelejre i nærområderne. Vi har gjort det i Kroatien med tre, så vidt jeg husker.

Jeg vil egentlig bare stilfærdigt bede fru Birthe Rønn Hornbech pege helt konkret på lande, hvor vi skal gøre det, for fru Birthe Rønn Hornbech ved lige så vel som jeg, at disse lande siger nej. De har så mange flygtninge, at de synes, det er rimeligt, at vi tager nogle af dem til os, frem for at de skal belastes. Jeg kan ikke huske: Er det 250.000 flygtninge, Kroatien har? Og de bryder sig altså ikke om, at vi bygger flere flygtningelejre.

Men jeg er enig, og som sagt, hvis jeg kan få klart peget på lande, hvor det kan lade sig gøre, er jeg ret overbevist om, at der vil være interesse for det.

Det andet var, at fru Birthe Rønn Hornbech sagde, at vi selvfølgelig måtte forme en genbopætningspolitik. Også her er vi ganske enige. Men jeg vil dog føje til, at jeg synes, at sådan nogle ord forpligter, og derfor vil jeg spørge, hvorfor Venstre så for – hvad er det? – 1½-2 år siden stemte imod det, jeg vil godt tillade mig at sige relativt beherskede forslag til repatrieringsordninger, som regeringen fremsatte. Hvis jeg ikke husker meget fejl, stemte både Venstre og De Konservative imod disse repatrieringsordninger.

Den tredje bemærkning fra fru Birthe Rønn Hornbech var, at det er et socialdemokratisk dogme, at flygtninge skal være indvandrere. Nej, det er det ikke, men vi mener faktisk både, at der er, og at der bør være en grænse for, hvor længe mennesker skal opholde sig her uden at kende deres fremtid.

Hr. Helge Adam Møller føjede til, at flygtninge kun skal have midlertidig opholdstilladelse – og det ved jeg også er Venstres ønske – og så vil jeg stilfærdigt spørge: Hvor længe skal en sådan midlertidig opholdstilladelse vare? Skal det være 7 år? Skal det være 10 år? Skal det være 15 år? Eller skal det være, om jeg så må sige, for good and ever, at det skal være midlertidigt?

Jeg er ikke stiv i hukommelsen, men jeg tror ikke, jeg husker meget fejl med hensyn til de chilenske flygtninge, hvis jeg siger, at det varede 14-15 år, fra de kom, til styret ændredes i Chile. For polakkerne var det vel også et sted mellem 10 og 15 år, der gik, inden styret blev ændret. Og hvem har et rimeligt bud på, hvornår de tid-

ligere jugoslavere kan vende hjem til deres område?

Vi må se i øjnene, at en del af den type mennesker, når de kommer hertil, vil være her så længe, at hvis de skal kunne integreres, skal kunne fungere i vores samfund, må de også have krav på at vide, om de er her på helt midlertidige foranstaltninger, eller om de er her med henblik på at kunne forme deres tilværelse her, hvis de ønsker det, og hvis forholdene ikke ændrer sig.

Den omstændighed, at de får en permanent opholdstilladelse, er jo ikke ensbetydende med, at vi forhindrer dem i at rejse hjem den dag, der er mulighed for det.

Det har været et udbredt ønske hos chilenerne, men det har som sagt været meget spagfærdige ordninger, vi har villet stable på benene for at give dem den økonomiske støtte til at kunne gennemføre en hjemrejse, og det var altså oven i købet spagfærdige ordninger, som hverken Venstre eller De Konservative ønskede at støtte.

Til sidst vil jeg nævne, at fru Birthe Rønn Hornbech bekræftede over for hr. Hans Peter Baadsgaard, at Venstre finder det helt afgørende for flygtningepolitikken, at de boligsociale problemer bliver løst. Så synes jeg, at det er så meget mere beklageligt, at i hvert fald – det gælder ikke så meget hr. Helge Adam Møller eller Det Konservative Folkeparti – Venstres tale handlede så lidt om disse problemer: integrationspolitik, boligsociale problemer osv. Men vi kan jo håbe, at denne debat i dag i hvert fald kan danne grundlag for videre drøftelser til løsning af disse problemer.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Fru Dorte Bennedsen og jeg har jo tit diskuteret dette med flygtningelejre, men det har jo typisk – som fru Dorte Bennedsen selv nævnede det – været flygtningelejre tæt på det tidligere Jugoslavien.

Når jeg fører det frem i dag, tænker jeg specielt på situationen med afrikanske asylsøgere, hvor langt de fleste smider deres identitetskort, deres pas, deres rejsehjemmel væk eller forfalder dem og så søger asyl under dække af, at de kommer fra Somalia. Det er naturligvis også derfor, indenrigsministeren nu – har jeg set i avisen – indfører visum fra visse lande.

Problemet er bare, at det ikke hjælper på alle sager. Det, der er problemet i øjeblikket, er, at afrikanere ved, at vi ikke sender folk tilbage til Somalia. Man kommer rejsende fra andre lande,

kommer over grænsen, fordi man har sin rejsehjemmel i orden, smider den væk, stiller i Sandholmlejren og siger: Jeg kommer fra Somalia, jeg søger asyl.

Politiet har naturligvis hurtigt lært at få fat i nogle, der kan afhøre på deres sprog. Man konstaterer, at de ikke kan sproget. Man afhører om forholdene i landet; de kan ikke fortælle om forholdene i landet. Og så skulle man tro, at de kunne udsendes, men det kan de ikke, medmindre politiet gør et kæmpearbejde for at få dem identificeret og for at få bevist, at de er statsborgere fra andre lande. Ellers vil det pågældende hjemland ikke have dem.

Dér er det, jeg siger, at hvis vi oprettede flygtningelejre i Afrika og disse mennesker vidste, at hvis de stillede i Sandholm, blev de sendt til Afrika og måtte sidde og vente dér, til vi havde fundet ud af, om der var asylgrundlag, tror jeg slet ikke, at vi ville få alle de mennesker. Og i stedet for at bruge halve og hele år på at forsøge dem i Danmark kunne vi bruge de midler fornuftigere. Det er det, jeg i dag har sagt.

Fru Dorte Bennedsen siger selv, at hukommelsen ikke er så god. Nej, men jeg vil gerne gentage det. Vi stemte imod repatrieringsordningen – det ved fru Dorte Bennedsen også – fordi vi ikke ønskede fortrydelsesordningen. Den mente vi kunne misbruges.

Fru Dorte Bennedsen spurgte, hvad vi mener med midlertidig opholdstilladelse. Det har vi svaret på mange gange. Vi gør det gerne igen:

Som forhandlingsudgangspunkt har vi sat 7 år med den begrundelse – den findes ikke i Gamle Testamente – at efter 7 års ophold kan man søge statsborgerskab. Selvfølgelig er der grænser for, hvor længe folk kan have midlertidig opholdstilladelse.

Selvfølgelig har fru Dorte Bennedsen ret i, at det er et dilemma, at vi på den ene side siger, at de skal kunne integreres og være her og forstå det danske sprog, og på den anden side vil vi have dem hjem. Selvfølgelig er det et dilemma, men det er det, vi gerne vil snakke med regeringen og Socialdemokratiet om.

Det er rigtigt, at jeg ikke gjorde så meget ud af boliger og de sociale problemer, men jeg stillede nogle spørgsmål, som jeg håber boligministeren vil svare på. Og jeg håber, at regeringen i langt højere grad, end det hidtil har set ud til, vil inddrage kommunerne i processen med bosætning af bosnierne, for jeg har mærket mig, at der stadig er borgmestre, der er meget kritiske. Og dér mener jeg stadig at vi mangler at få et konkret

svar på, hvordan man vil udsluse bosnierne, og hvor boligerne skal komme fra.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg vil sige til fru Birthe Rønn Hornbech, at jeg heller ikke tror, at der i denne sal er uenighed om holdningen til det, man kan kalde falske somaliere, der kommer hertil på den måde, som det blev beskrevet.

Jeg forstod, at det var i disse tilfælde, fru Birthe Rønn Hornbech ville bygge flygtningelejre i Afrika. Det er vist et ordret citat. Så bliver jeg nødt til at sige, at Afrika altså ikke er én stor grå masse; Afrika er et kontinent, der består af konkrete lande. Fru Birthe Rønn Hornbech har tidligere foreslået disse flygtningelejre i Polen, i Ungarn osv., og det har måttet konstateres, at det ikke kunne lade sig gøre; disse lande ville heller ikke.

Så vil jeg bare stilfærdigt igen bede fru Birthe Rønn Hornbech om at sige, hvilke konkrete afrikanske lande vi skal bygge flygtningelejre i – som vil tage imod dem – og hvorhen vi kan sende disse falske somaliere, hvis identitet vi ganske rigtigt har meget svært ved at finde ud af. Hvilke stater er det, vi skal tage fat i? Hvad er fru Birthe Rønn Hornbechs konkrete forslag for det her, forslag, som ligger inden for realistiske muligheder, herunder at de pågældende lande vil acceptere, at vi bygger sådanne lejre?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er rigtigt, at jeg tidligere har foreslået Polen, og jeg bliver ved med at komme med gode ideer. Hver gang der opstår nye problemer, vil jeg forsøge at komme med ideer, som jeg synes er gode, og så vil jeg bede regeringen om at afprøve dem.

Jeg kan ikke udpege et bestemt land – det ved fru Dorte Bennedsen også godt – og jeg er heller ikke bange for at indrømme det. Men jeg synes, det er en tanke, der er værd at gå videre med for regeringen, for vi er jo enige om, at vi skal de plattenslagere til livs. Og kan vi gøre noget præventivt, er det da langt bedre end at bruge millioner af kroner på dem her i Danmark, ikke sandt?

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Ja, vi er ganske enige om, at det er bedre at forebygge disse ting. Det var det, vi gjorde med en

række østeuropæere, der kom hertil på vilkår, som ikke var asylvilkår, og det problem har vi stort set fået løst.

Jeg synes, det er fint, at fru Birthe Rønn Hornbech vil blive ved med at få gode ideer; men jeg synes på den anden side også, det ville være rart, hvis disse gode ideer var lidt mere virkelighedsnære. Jeg vil gerne spørge fru Birthe Rønn Hornbech, om hun virkelig tror, det er muligt, for jeg tror faktisk, regeringen har brug for gode råd her. I hvilke lande skal vi bygge flygtningelejre, og vil de lande være villige til at modtage folk, om hvem vi kun ved én ting, nemlig at de ikke er somaliere, og i øvrigt ikke noget som helst andet? Hvilke konkrete afrikanske stater er det, fru Birthe Rønn Hornbech tænker på, når hun foreslår disse flygtningelejre? Jeg tror faktisk, regeringen har god brug for nogle vejledninger og gode råd, for jeg tror ikke, regeringen selv har fantasi til at finde ud af, hvilke lande det kan være.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg må sige én gang til, at jeg kan ikke svare på det spørgsmål, for jeg ved det ikke; men derfor synes jeg alligevel, det var værd at undersøge fra regeringens side. Jeg har ladet mig fortælle, at nogle afrikanske lande udpeger ét land i Europa, andre udpeger et andet land i Europa, og så kommer folk herop med en falsk identitet. Det må stoppes, for det er et fuldstændig urimeligt misbrug af vore ressourcer, og det skader den samlede flygtningesag. Jeg vil altså godt have lov at komme med nogle ideer, selv om jeg også runder panden mod en mur; men så må jeg jo blive ved, indtil der kommer et hul.

Helge Adam Møller (KF):

Man skal normalt ikke blande sig i et godt slagsmål; men indimellem går naturen over optugtelsen, og det gør den hos mig nu på grund af den diskussion, der lige har været mellem fru Dorte Bennedsen og fru Birthe Rønn Hornbech om eventuelle asylcentre i Afrika.

Fru Dorte Bennedsen spørger: Hvor skal de være? Fru Birthe Rønn Hornbech svarer meget rigtigt og realistisk, at det ved hun ikke på stedet, men det må regeringen prøve at undersøge. Jeg vil godt give et forslag til, hvor det eksempelvis kunne være. Der er jo et ganske stort antal afrikanske lande, som modtager en omfattende ulandsstøtte fra os. Var der noget som helst galt i, at vi i denne forbindelse sagde til et

eller flere af disse lande: Vi hjælper jer, men vi har et problem, og derfor vil vi godt oprette en lejr i jeres land for danske penge og med danske medarbejdere, og denne lejr skulle opfylde nøjagtig de kriterier, fru Birthe Rønn Hornbech beskriver.

Hvad skulle der være til hinder for det? Der er plads til det, vi betaler, og det ville løse et problem, som jeg har forstået, at også fru Dorte Bennedsen synes er helt urimeligt, nemlig at et stort antal mennesker kan komme hertil og føre os bag lyset ved eksempelvis at sige, at de er somaliere, selv om de kommer fra Kenya eller andre lande. Når vi har problemet, så lad os dog prøve at finde en løsningsmulighed! Der er vel ikke noget galt i at have et asylcenter i sit land, hvis der er plads til det og det ikke belaster nationen. Mulighederne er der, hvis den politiske vilje er til stede.

Kun et par enkelte kommentarer i øvrigt: Både indenrigsministeren, hr. Arne Melchior og også andre ordførere har været inde på, at i den nuværende regerings tid er der gennemført forskellige ændringer og også nogle stramninger af den eksisterende udlændingelovgivning. Dertil vil jeg godt sige: Ja, det er rigtigt. Men når de ændringer og stramninger ikke blev gennemført under de tidligere borgerlige regeringer, hænger det sammen med – sådan er demokratiet, sådan er parlamentarismen jo – at det var der ikke flertal for. Hvis jeg skal sige en rosende ting om regeringen – det falder mig svært, men lad mig endelig gøre det, når der er grund til det – er det netop, at man på nogle områder har en anden holdning vedrørende dansk udlændingepolitik end for lidt over 2 år siden, da man var i opposition.

Jeg ved godt – og nu kan hver enkelt granske sin egen samvittighed – at hvis vi stadig havde haft en borgerlig regering og den i dag, den 4. april 1995, havde foreslået det samme som indenrigsministeren, nemlig at alle asylansøgere skal aflevere fingeraftryk ved den danske grænsekontrol, havde den borgerlige regering aldrig nogen sinde fået det igennem. Det kan vi også se af alle debatterne. Det blev faktisk foreslået af hr. Hans Engell i forbindelse med den ændring i udlændingeloven, vi foretog i juni 1982, at det skulle gennemføres; men forslaget blev voldsomt begrænset på grund af modstand fra Socialdemokratiet, De Radikale og andre partier. Jeg bebrejder ikke nogen, at man har skiftet holdning, tværtimod takker jeg for det. På nogle områder er der sket en god og positiv udvikling,

efter at man er kommet i regering, og det er udmærket.

Indenrigsministeren og fru Dorte Bennedsen sagde, at Det Konservative Folkeparti er tilhænger af midlertidig opholdstilladelse frem for varig opholdstilladelse. Det er vi også, og så kommer selvfølgelig problemet med tidsgrænsen. Man kan jo ikke have midlertidigt ophold her i landet hele sit liv, det ville være urimeligt – i hvert fald efter min og også efter Socialdemokratiets mening. Vi har meget klart og tydeligt sagt, hvor vi mener grænsen som hovedregel bør være, nemlig ved 7 år. Får man opholdstilladelse her i Danmark, fordi man er politisk forfulgt i sit hjemland og i øvrigt opfylder flygtningekonventionens betingelser, er der ingen tvivl: Så skal vi give beskyttelse.

Men sker det inden for de første 7 år, at situationen ændrer sig og forfølgelsesgrundlaget er væk, mener vi, man skal vende hjem. Vi mener for den sags skyld også, man skal gøre det, selv om man har boet længere end 7 år i Danmark, hvis man ikke har integreret sig på en rimelig måde, dvs. først og fremmest ikke har lært at gøre sig forståelig på dansk. Det er der desværre nogle der ikke har haft vilje til. Vi ønsker – og det har jeg forstået regeringen også gør – at der skal stilles krav til de mennesker, der ønsker at skabe sig en tilværelse i Danmark, og et af de fundamentale krav er selvfølgelig, at man selv yder en indsats for at lære sproget, så man kan tage del i tilværelsen som almindelig borger i det samfund, man skal bo i.

Til sidst en bemærkning om sagsbehandlingstiden. Indenrigsministeren spurgte: Hvorfor skal vi ikke være glade for, at vi nu kan blive enige om at søge at bringe den ned på 10 måneder? Det er et skridt i den rigtige retning, men det, vi efterlyser, er, at et flertal ville sige: Selv 10 måneder er for lang tid, 5 måneder må være det maksimale. Så måtte dette flertal også sætte sig ned og sammen finde de midler, der kunne føre til målet. 10 måneder er selvfølgelig bedre end 20 måneder, men det er ikke godt nok.

Anne Baastrup (SF):

Min opsummering af første runde svarer ikke helt til statsministerens. Det forekommer mig ikke, at den første debat var specielt fredelig, selv om vi ikke tog så mange korte bemærkninger; jeg ser i hvert fald en meget stor forskel mellem SF's udlændingepolitik på den ene side og Venstres og De Konservatives på den anden.

I mit første indlæg foreslog jeg initiativer, der kunne lette integrationen, før man fik flygtningestatus. Desværre har det ikke vakt genklang hos indenrigsministeren, for så vidt angår arbejdstilladelse og undervisning af asylsøgebørnene.

Jeg vil nu vende mig til integrationspolitikken i forlængelse af hr. Hans Peter Baadsgaards indlæg. Det er karakteristisk for integration af flygtninge, at den sker, uden at de berørte myndigheder og institutioner – herunder kommunerne – er ansvarlige før efter 18-måneders-integrationsfasens afslutning. Det giver surhed og modvilje og gør det vanskeligt at planlægge.

Billedet skal ændres, så integration af flygtningene i højere grad bliver et fælles ansvar, og jeg vil derfor foreslå statsministeren, at han – når han snakker med de øvrige ministre – giver nogle gode råd om, hvordan man yderligere kan udbygge den integrationspolitik, som jeg anerkender regeringen har startet.

Jeg vil f.eks. foreslå, at Undervisningsministeriet får pålæg om at komme i gang med et seriøst arbejde, der indebærer hel eller delvis anerkendelse af de uddannelser, flygtninge og udlændinge har i forvejen. Her har vi et åbenbart problem, som giver og har givet utrolig meget spild af god uddannelse. De historier, man hører om problemerne med at få anerkendt udenlandske uddannelser, er af ren Kafkask karakter.

Også arbejdsministeren skal på banen, for hovedårsagen til de urimeligt høje arbejdsløshedsprocenter er manglende integration på arbejdsmarkedet. I SF ønsker vi en ligebehandlingslov, og det ønsker arbejdsministeren ikke; men så må der komme andre gennemgribende reformer frem, som lægger vægt på reel og aktiv integration på arbejdsmarkedet.

Jeg kunne også godt tænke mig, at statsministeren opfordrede justitsministeren til at lave en handlingsplan for ansættelse af etniske minoriteter i politiet. Det gør man i Rotterdam, og det kan vi også godt gøre her i landet. Jeg kunne også forestille mig, at finansministeren i sin egenskab af arbejdsgiver påbegyndte arbejdet med en handlingsplan for ansættelse af etniske minoriteter på alle statslige arbejdspladser. Listen er uendelig, men målet må være, at de etniske minoriteter får synlige funktioner i vores samfund. De skal ikke henvises til overførselsindkomster; det ønsker de ikke selv, og vi må gøre alt, for at det kan undgås.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg skylder fru Anne Baastrup et svar på spørgsmålet om, hvorvidt man skulle give asylansøgere mulighed for at få arbejde, og på spørgsmålet om at ændre ved undervisningen.

Med hensyn til at tage arbejde vil jeg godt sige, at det kan meget vel være et slag i luften i et samfund, hvor der er 300.000 arbejdsløse. Jeg synes også, at vi først og fremmest skal sørge for her og nu at gøre en massiv indsats for de mennesker, der har fået opholdstilladelse i Danmark og er blevet anerkendt som flygtninge, men har en katastrofalt høj arbejdsløshedsprocent, som tilfældet også er for nogle indvandrergrupper.

Jeg synes godt, vi kan diskutere, om den form for undervisning, vi giver asylansøgebørn, er den rigtige, og jeg vil være meget åben over for en drøftelse af det spørgsmål. I de overvejelser skal vi have med, at to tredjedele af ansøgerne får afslag, og derfor er det en god diskussion værd, hvor massiv en danskundervisning man skal give dem, og om det måske er noget helt andet, de har brug for.

Fru Birthe Rønn Hornbech syntes, at der var mange ubesvarede spørgsmål om de bosniske krigsflygtninge. Jeg vil godt minde om, hvad jeg sagde i et tidligere indlæg, nemlig at Kommunernes Landsforening og Indenrigsministeriet i sidste uge har givet en første rapportering til kommunerne om alle de ting, vi er enige om. Derudover er vi også indstillet på at fremrykke kommunernes kompensationsordning, så den kommer til at virke så hurtigt som overhovedet muligt.

Fru Birthe Rønn Hornbech var også meget i tvivl om, hvorvidt der overhovedet kunne skaffes boliger til de bosniske krigsflygtninge. Det har jeg hørt mange gange, og det er f.eks. også blevet sagt, at det ikke er lykkedes for statsamtterne at finde tomme boliger. Derfor synes jeg, fru Birthe Rønn Hornbech skulle glæde sig over – sammen med os andre – at statsamtterne den 31. marts havde fundet private boliger til 1.965 bosniske krigsflygtninge. Det betyder jo, at der bliver tilsvarende mere plads i asylcentrene, så vi også får løst problemet med den gradvise udflytning til en mere fornuftig bolig – som ikke nødvendigvis er den varige, men er en mellem-lang boligplacering, eller hvad man nu vil kalde det.

Derudover er vi indstillet på at være med til at gøre vilkårene lempelige for de kommuner, som godt vil opføre almennyttigt boligbyggeri. Vi drøfter netop i denne tid med kommunerne,

hvordan vi kan finde frem til en mere lempelig ordning for grundkapitalen, som de jo selv skal skaffe, og om man kan lade dispensationens størrelse afhænge af, hvor mange bosniere der rent faktisk placeres i kommunerne. Sådan kunne jeg blive ved med at opremse alle de forskellige felter, hvor vi enten allerede har indgået aftaler eller har skabt en forståelse mellem den kommunale sektor og regeringen, og disse ting skal færdiggøres i forbindelse med de økonomi-forhandlinger, som under alle omstændigheder skal finde sted. Så alt i alt må jeg nok sige, at det går rimelig godt med det spørgsmål, og at alle dommedagsprofetierne er blevet gjort til skamme.

Jeg vil ikke genoptage debatten med hr. Helge Adam Møller om, hvorfor den borgerlige regering ikke selv sørgede for at få sagsbehandlingstiderne bragt ned. Det har vi faktisk diskuteret mange gange her fra Folketingets talerstol, så jeg skal blot indskrænke mig til at minde om, at en lang, lang række af de ting, der nu har skabt de kortere sagbehandlingstider, er sket rent administrativt. Det er ikke noget, som har krævet lovændringer. Det er en opgave, som denne regering har taget på sig og taget meget alvorligt, simpelt hen fordi vi af humanistiske grunde ikke vil acceptere, at folk sidder år ud og år ind og afblomstrer i et asylcenter. Derfor synes jeg, der er en anelse hulhed i den måde, hr. Helge Adam Møller argumenterer på.

Men nu har det jo været en meget fredelig dag, så jeg vil i stedet slutte af med at takke for den debat, vi har haft. Jeg tror, den vil være nyttig i vores videre arbejde. Med hensyn til det lovforslag, som nu bliver fremsat, tror jeg også, vi kommer til at opleve, at enderne kan nå sammen på en lang, lang række punkter, så der skabes et bredt flertal. Jeg tror, det vil være af stor betydning, også for den folkelige forståelse for indsatsen på området.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 59 af Dorte Bennedsen (S), Birthe Rønn Hornbech (V), Helge Adam Møller (KF), Elisabeth Arnold (RV), Søren Søndergaard (EL) og Arne Melchior (CD) (se foran) vedtoges med 100 stemmer (S, V, KF, SF, RV, EL og CD) mod 5 (FP).

Hermed var følgende forslag bortfaldet:
Forslag om motiveret dagsorden nr. D 58 af Pia Kjærsgaard (FP) (se foran).

Hermed sluttede forespørgslen.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Indenrigsministeren (Birte Weiss) har meddelt mig, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven. (Effektivisering af asylsagsbehandlingen i Flygtningenævnet, rådgivning af asylansøgere, overførsel af opgaven med at afhøre asylansøgere fra politiet til Direktoratet for Udlændinge, optagelse af fingeraftryk af asylansøgere m.v.). (Lovforslag nr. L 194).

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen) har meddelt mig, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om Garantifonden for Skibsbygning m.v. (Skibsværftsaf-talen). (Lovforslag nr. L 196).

Skriftlig fremsættelse af forslag

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg tillader mig herved for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven. (Effektivisering af asylsagsbehandlingen i Flygtningenævnet, rådgivning af asylansøgere, overførsel af opgaven med at afhøre asylansøgere fra politiet til Direktoratet for Udlændinge, optagelse af fingeraftryk af asylansøgere m.v.). (Lovforslag nr. L 194).

Hensigten med dette lovforslag er især at skabe grundlaget for at gennemføre forskellige effektiviseringer i forhold til asylsagsbehandlingen, herunder i Flygtningenævnet.

Forslagets hovedelementer er opfølgning på Per Sørensen-udvalgets 3. delbetænkning og